

R O M Â N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Sentința nr. 690

Dosar nr./1/2015

Ședința publică din 12 decembrie 2017

Pe rol pronunțarea sentinței în cauza penală privind pe inculpații:

- **A.** (...), trimis în judecată prin rechizitoriul nr./P/2014 din data de 03 iulie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Iași, pentru săvârșirea infracțiunilor de *efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană*, prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (16 acte materiale) și de *folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal,

- **T.**, trimis în judecată prin același rechizitoriu, pentru săvârșirea infracțiunii de *folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990,

- **A.** (...), trimis în judecată prin același rechizitoriu, pentru săvârșirea infracțiunilor de *complicitate la infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană*, prevăzută de art. 48 alin. (1) Cod penal rap. la art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (9 acte materiale) și *complicitate la infracțiunea de folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (9 acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal,

- **D.**, trimis în judecată prin același rechizitoriu, pentru săvârșirea infracțiunii de *complicitate la infracțiunea de folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (3 acte materiale),

- **R.**, trimis în judecată prin același rechizitoriu, pentru săvârșirea infracțiunii de *complicitate la infracțiunea de folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (7 acte materiale) și

- **P.**, trimisă în judecată prin același rechizitoriu, pentru săvârșirea infracțiunii de *complicitate la infracțiunea de folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din data de 20 noiembrie 2017 și au fost consemnate în încheiere separată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

ÎN ALTA CURTE,

Deliberând, asupra cauzei penale de față, din actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr. .../P/2014 din data de 03.07.2015 întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Iași, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:

1. A. (...), deputat, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- „efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană”, faptă prevăzută de art. 12 alin. 1 litera a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal (16 acte materiale) și

- „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, faptă prevăzută de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal;

2. T. (...), director adjunct al S.C. I. S.R.L. și inspector securitatea muncii în cadrul S.C. N. S.R.L., pentru săvârșirea infracțiunii de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, faptă prevăzută de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

3. A. (...), manager în cadrul S.C. N. S.R.L. (fostă S.C. N. S.R.L.), pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- complicitate la infracțiunea de „efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană”, faptă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 12 alin. 1 litera a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal (9 acte materiale) și

- complicitate la infracțiunea de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, faptă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal (9 acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal;

4. R. (...), șef formațiune pază și ordine în cadrul S.C. N. S.R.L. (fostă S.C. N. S.R.L.), pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, faptă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal (7 acte materiale);

5. D. (...), pensionar și coordonator de obiectiv în cadrul S.C. N. S.R.L., pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, faptă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din

Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal (3 acte materiale) și

6. P. (...), inspector resurse umane la S.C. N. S.R.L., pentru săvârșirea infracțiunii de **complicitate la infracțiunea de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”**, faptă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut următoarea situație de fapt:

1. În perioada august – decembrie 2014, acționând în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul obținerii de bani pentru sine, inculpatul **A.** (...) a efectuat operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția de deputat pe care o îndeplinește, constând în aceea că a contactat mai mulți reprezentanți ai beneficiarilor contractelor de prestări servicii de pază (respectiv S.C. P. S.R.L., S.C.M.G.R. M. Iași, S.C. E. S.R.L. Iași, S.C. C. S.A. Iași, Primăria comunei, județul Suceava, S.C. R. S.A. Bârlad, S.C. U. S.R.L. Iași, Complexul Muzeal Național Moldova Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. N. S.R.L. Constanța, S.C. N. S.A. Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. I. S.R.L. Iași, S.C. R. S.R.L.), pentru a negocia schimbarea contractelor de prestări servicii de pe firma aflată în litigiu (S.C. I. S.R.L.) pe o altă firmă controlată de deputatul **A.**, respectiv S.C. N. S.R.L., precum și pentru facturarea și achitarea debitelor diverșilor beneficiari, în numerar, către deputatul **A.** sau către persoane apropiate acestuia, din firma S.C. I. S.R.L., după cum urmează:

- 1. În perioada august – septembrie 2014, **A.** negociază (oferind o reducere de 10% a tarifelor practicate anterior) cu martorul **S.**, reprezentant al S.C. P. S.R.L., încheierea unui contract de pază cu firma de pază controlată în fapt de către deputat, respectiv S.C. N. S.R.L.; de asemenea, deputatul **A.** i-a adus, personal, martorului contractul de prestări servicii completat, contract pe care **S.** l-a semnat, fără a acorda atenție denumirii societății comerciale prestatoare;

- 2. În vara anului 2014, **A.** îl contactează telefonic, în două rânduri, pe martorul **I.**, administrator al S.C.M.G.R. M. Iași, invitându-l să se întâlnească la cabinetul său parlamentar, pentru a discuta despre situația relațiilor contractuale derulate de S.C.M.G.R. M. Iași cu firma de pază S.C. I. S.R.L. Iași; de asemenea, **A.** solicită administratorului S.C.M.G.R. M. Iași, atât personal (la data de 20.08.2014), cât și prin intermediul numitului **D.** (la acel moment, coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L.), plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L.;

- 3. În cursul lunii august 2014, **A.** a fost contactat de martorul **D.**, administrator al S.C. E. S.R.L. Iași, care i-a solicitat încheierea unui contract cu S.C. I. S.R.L. pe o perioadă determinată. Deputatul **A.** l-a asigurat pe martor de faptul că în scurt timp va fi contactat de cineva de la firma sa, ceea ce s-a întâmplat peste câteva minute, când fiul deputatului, **A.**, l-a contactat telefonic pe **D.**, cei doi întâlnindu-se și stabilind detaliile contractului ce urma a fi perfectat;

- 4. În vara anului 2014, **A.** a desfășurat activități specifice unui comerciant persoană fizică ce exploatează o întreprindere comercială, prin

negocierea (în numele S.C. N. S.R.L., firmă despre care a afirmat că este a sa) clauzelor unui contract de prestări servicii de pază cu martorul C., acționar majoritar la S.C. C. S.A. Iași;

- 5. În luna august 2014, A. l-a contactat telefonic, în câteva rânduri, pe martorul N., primar al comunei, județul Suceava, căruia i-a prezentat situația conflictuală existentă între asociații S.C. I. S.R.L. și i-a adus la cunoștință faptul că trebuie să solicite rezilierea contractului cu această firmă, deoarece salariile agenților de pază nu pot fi achitate, conturile societății fiind blocate. Deputatul a precizat, de asemenea, că are o altă firmă, respectiv S.C. N. S.R.L., pe care a mutat agenții ca să-i poată plăti, convenind cu martorul să „mute” contractul de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L.;

- 6. În vara anului 2014, A. a negociat cu reprezentanții S.C. R. S.A. Bârlad atât încetarea relațiilor contractuale dintre această societate comercială și S.C. I. S.R.L., cât și continuarea colaborării cu o altă firmă de pază a sa;

- 7. În vara anului 2014, A. a negociat (referindu-se la calitatea serviciilor oferite și la prețul acestora și oferind o reducere a tarifului) cu martorul O., director financiar în cadrul S.C. B. S.R.L. și administrator și director general al S.C. U. S.R.L. Iași, încheierea unui contract de prestări servicii cu o altă firmă de pază pe care și-a deschis-o în afară de S.C. I. S.R.L., respectiv S.C. N. S.R.L.; A., care s-a deplasat personal la biroul din București al martorului și s-a recomandat folosindu-se de calitatea sa de deputat, a solicitat, în plus, ca plata facturilor emise de S.C. I. S.R.L. până la momentul respectiv să se facă în numerar, întrucât conturile societății erau blocate;

- 8. În vara anului 2014, A. s-a prezentat, însoțit de fiul său, A., la biroul martorei S., manager al Complexului Muzeal Național Moldova Iași, căreia i-a adus la cunoștință faptul că banca a blocat conturile S.C. I. S.R.L., din cauza partenerului de afaceri al deputatului, solicitând plata în numerar a serviciilor de pază prestate de această firmă, de care a precizat că urmează a se ocupa în viitor fiul său; față de refuzul martorei de a efectua plăți cash și de afirmația acesteia, referitoare la o eventuală reziliere, cu respectarea clauzelor contractuale, a contractului cu S.C. I. S.R.L., în cazul prestării necorespunzătoare a serviciilor de pază, deputatul A. a negociat modificarea contractului de prestări servicii de la S.C. I. S.R.L. la o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L., pe care a înființat-o cu ceva timp în urmă, afirmând că el tocmai făcea „trecerea directă” a contractelor mai multor beneficiari, de la S.C. I. S.R.L. la această nouă firmă;

- 9. În vara anului 2014, A. aduce la cunoștința martorului G., administrator al S.C. E. S.A. Iași, faptul că S.C. I. S.R.L. se află în imposibilitate de a plăti salariile angajaților din cauza blocării conturilor, în urma unor neînțelegeri între asociați și recomandă încheierea de către S.C. E. S.A. Iași a unui contract de prestări de servicii de pază, la un preț mai avantajos pentru beneficiar, cu o firmă administrată de fiul deputatului, respectiv S.C. N. S.R.L.;

- 10. La data de 11.08.2014, A. a negociat cu martorul G. transferarea („mutarea”) contractului de prestări servicii de pază încheiat de beneficiarul S.C. N. S.R.L. Constanța pentru obiectivul reprezentat de șantierul fostei fabrici N. Iași, de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L., după care, la data de 20.08.2014, a negociat cu martorul I. (în fapt, persoana care se ocupa de lucrările de demolare a fostei fabrici N.) semnarea contractului de pază pe noua firmă, solicitând,

totodată, găsirea unei formule de plată a serviciilor prestate anterior, sens în care propune plata în numerar sau „printr-o formă online”, negocieri urmate de încheierea unui contract de prestări servicii de pază între S.C. N. S.R.L. și S.C. N. S.R.L. Constanța;

- 11. În toamna anului 2014, A., însoțit de fiul său, A., a solicitat martorului H., administrator al S.C. N. S.A. Iași, plata în numerar, în limita a 5.000 lei, a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul i-a dat curs). Ulterior rezilierii de către S.C. N. S.A. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L., deputatul A. a prezentat martorului H. o ofertă de afaceri din partea unei alte firme de pază a sa, S.C. N. S.R.L., la același preț ca cel practicat anterior de S.C. I. S.R.L.;

- 12. În luna octombrie 2014, A. a negociat cu martorul S., director general al S.C. E. S.A. Iași, mutarea directă a contractului de prestări servicii de pază de la prestatorul S.C. I. S.R.L. la o altă firmă a deputatului, S.C. N. S.R.L., ofertă respinsă de reprezentantul S.C. E. S.A.; ulterior, în cadrul procedurii de selecție de oferte organizate de S.C. E. S.A. Iași, oferta S.C. N. S.R.L. a fost declarată câștigătoare;

- 13. În luna decembrie 2014, A., însoțit de fiul său, A., a solicitat martorului B., consilier juridic în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, ca urmare a disensiunilor dintre asociați, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul nu i-a dat curs, neavând putere de decizie în privința modalității de efectuare a plăților). În cadrul aceleiași întâlniri, deputatul A. și fiul său au negociat cu martorul B. rezilierea de către S.C. I. S.R.L. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unui nou contract cu o altă firmă de pază deținută de cei doi, respectiv S.C. N. S.R.L.;

- 14. La sfârșitul anului 2014, A., însoțit de fiul său, a solicitat martorului B., director al S.C. R. S.R.L., „schimbarea” contractului de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L., deputatul afirmând că își face o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L. Datorită relațiilor vechi de amiciție cu deputatul A., reprezentantul S.C. R. S.R.L. a reziliat contractul de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și a încheiat un nou contract cu S.C. N. S.R.L., contract ale cărui clauze au fost discutate, în principiu, cu deputatul A., care a dat asigurări în sensul că serviciile de pază vor fi prestate în aceleași condiții ca cele prestate până atunci de către S.C. I. S.R.L.;

- 15. În cadrul unei discuții telefonice purtate la data de 03.12.2014, ora 10:23:44 cu fiul său, A., deputatul A. dă indicații celui dintâi cu privire la modul de administrare a societăților comerciale S.C. I. S.R.L. și S.C. R. S.R.L.; discuția vizează modalitatea de efectuare a plăților și stabilirea priorităților în plata creditorilor;

- 16. În cadrul a două conversații telefonice purtate la data de 08.12.2014, orele 15:59:59 și respectiv 16:28:51 cu numitul M. (jurisconsult în cadrul S.C. R. S.R.L. și totodată consilier la cabinetul parlamentar al deputatului A.), acesta din urmă dictează consilierului său conținutul unor cereri ce urmau a fi redactate și înaintate instanțelor de judecată, în legătură cu litigiile dintre asociații S.C. I. S.R.L., cu referire clară la desfășurarea activității comerciale a societăților

comerciale S.C. I. S.R.L. și S.C. R. S.R.L.; discuția vizează demersurile necesare în vederea deschiderii unui nou cont bancar pentru S.C. I. S.R.L., în condițiile în care contul existent era blocat de bancă, deputatul A. recomandând posibile variante de abordare a litigiilor cu asociata sa din cadrul S.C. I. S.R.L., rezultând clar implicarea sa directă în efectuarea de operațiuni economice, în scopul obținerii de profit.

Se reține în rechizitoriu și faptul că, interdicția instituită în privința parlamentarilor de a exercita funcția de administrator la societățile comerciale este reglementată de dispozițiile art. 82 alin. 1 lit. a din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

De asemenea, incompatibilitatea dintre calitatea de deputat sau senator și calitatea de comerciant persoană fizică este instituită prin dispozițiile art. 82 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 161/2003.

În ceea ce privește activitatea ce constituie elementul material al infracțiunii prevăzute de dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, se observă că textul de incriminare sancționează, în teza I-a, „efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană”. În lipsa unei definiții legale exprese a noțiunii de „**operațiuni financiare, ca acte de comerț**”, aceasta se impune a fi interpretată în conformitate cu noțiunile definite de dreptul privat (noul Cod civil) și având în vedere, de asemenea, sensul uzual al termenilor.

În raport de aceste criterii, noul Cod civil, în alin. 3 al art. 3, asimilează actele de comerț (definite anterior de Codul comercial, în prezent abrogat) activității constând în **exploatarea unei întreprinderi**, pe care o definește ca fiind „exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ”. În accepțiunea noului Cod civil, toate persoanele care exploatează o întreprindere (în sensul definiției redată mai sus) sunt considerați profesioniști (art. 3 alin. 2).

Sfera noțiunilor introduse de Codul civil este detaliată prin dispozițiile Legii nr. 71/2011, pentru punerea în aplicare a Codului civil. Astfel, în art. 8 alin. (1) se precizează că „noțiunea profesionist prevăzută la art. 3 din Codul civil include categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil”. De asemenea, alin. (2) al art. 8 din Legea nr. 71/2011 prevede că *în toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”*.

Pornind de la definiția legală, în literatura de specialitate au fost identificate următoarele **caracteristici** ale **exploatării unei întreprinderi** sau ale întreprinderii:

„a) Întreprinderea constă în exercitarea sistematică și permanentă a unei activități organizate, potrivit unor reguli proprii;

b) Activitatea organizată este realizată de una sau mai multe persoane pe riscul lor. Persoanele care realizează activitatea organizată au calitatea de profesioniști;

c) Obiectul activității organizate este producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau prestarea de servicii;

d) Scopul întreprinderii poate fi obținerea unui profit sau realizarea unui scop nonprofit.

În caracterizarea unei întreprinderi, **scopul urmărit** de persoana sau persoanele care organizează activitatea este esențial.

Desfășurarea unei activități organizate, cu caracter profesional, în **scopul obținerii profitului** este proprie activității comerciale. O întreprindere al cărei scop este obținerea profitului este o **întreprindere economică sau comercială** și, dimpotrivă, o întreprindere lipsită de scopul obținerii profitului este o întreprindere necomercială, o întreprindere civilă”.

Desfășurarea unei activități economice organizate, constând în producerea și circulația mărfurilor, executarea de lucrări ori prestarea de servicii implică săvârșirea unor acte juridice, fapte juridice și operațiuni economice. Întrucât privesc o întreprindere comercială, aceste acte juridice, fapte juridice și operațiuni economice pot fi calificate ca **acte juridice comerciale**.

Prin urmare, în prezent, sunt considerate acte juridice comerciale numai acele acte juridice, fapte juridice și operațiuni economice aferente exploatarei unei întreprinderi comerciale.

În consecință, **actele juridice comerciale** se particularizează prin următoarele **caracteristici**:

a) Actele comerciale sunt acte juridice, fapte juridice și operațiuni economice generate de desfășurarea activității economice în mod organizat de către profesioniști, care sunt comercianții;

b) Actele comerciale au ca obiect producerea și circulația mărfurilor, executarea de lucrări și prestarea de servicii;

c) Actele comerciale au drept scop obținerea de profit.

În ceea ce privește calitatea de comerciant, din ansamblul reglementării instituite prin noul Cod civil rezultă că, în prezent, are calitatea de **comerciant** orice persoană, fizică sau juridică, ce exploatează o întreprindere comercială.

În raport de definițiile prezentate mai sus, prin **operațiuni financiare, ca acte de comerț**, în accepțiunea art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, se înțelege desfășurarea oricărei activități apreciate ca **activitate de producție, comerț sau prestări de servicii**, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, activitate ce presupune, în mod intrinsec, o plată, o circulație a banilor sau a creditelor.

Interpretarea jurisprudențială dată noțiunii ce constituie nucleul *elementului material* al infracțiunii prevăzute de disp. art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000, teza I este în sensul că elementul material din structura laturii obiective a infracțiunii nu ar putea fi limitat la efectuarea de operațiuni bancare, instanța supremă apreciind (prin sentința penală nr. 234/09.02.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală, definitivă prin decizia nr. 144/06.06.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători) că o astfel de limitare ar fi în contradicție cu voința legiuitorului, care, dacă ar fi intenționat să

incrimineze doar acest ultim tip de operațiuni, ar fi utilizat expresia „operațiuni financiare”, fără a adăuga și noțiunea de „acte de comerț”. Această concluzie este susținută și de interpretarea teleologică a textului de lege, scopul incriminării faptei constituindu-l ocrotirea relațiilor sociale referitoare la cinstea, onestitatea persoanelor care, datorită funcției, atribuției sau însărcinării primite, trebuie să se abțină de la efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț.

Referitor la elementul material din structura laturii obiective a infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 12 alin. (1) litera a) din Legea nr. 78/2000, se constată faptul că activitățile de comerț incompatibile cu calitatea deținută, efectuate de inculpatul A., îmbracă forma derulării de negocieri comerciale cu numeroși clienți (negocieri în cadrul cărora se poartă discuții cu privire la rezilierea unui contract de prestări servicii aflat în derulare și încheierea unui nou contract cu o altă firmă pe care deputatul o prezintă ca fiind a sa, este prezentată oferta firmei de pază al cărei reprezentant în fapt este inculpatul, cu accent pe caracteristicile ofertei care o diferențiază față de altele similare de pe piață), din postura persoanei care conduce o întreprindere comercială (așadar, deși incompatibil, exercită atribuții specifice funcției de administrator la o societate comercială).

În ceea ce privește *latura subiectivă* a infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, se constată faptul că inculpatul A. a comis această faptă cu forma de vinovăție a intenției directe, fiind în deplină cunoștință de cauză a încălcării cazului de incompatibilitate instituit prin art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003. Astfel, promovarea în funcții reprezentative în cadrul celor două societăți comerciale – S.C. I. S.R.L. și S.C. N. S.R.L. – a unor persoane interpușe, în scopul evident de a disimula implicarea inculpatului în conducerea activității comerciale a acestor firme, faptul că, deși negociază personal cu beneficiarii contractelor de pază continuarea sau, după caz, inițierea unei relații contractuale, în final îi direcționează pe aceștia către fiul său, A., în vederea perfectării contractului, modul amănunțit în care inculpatul planifică abordarea fiecărui partener comercial în vederea convingerii acestuia să încheie un contract de prestări servicii de pază cu firma S.C. N. S.R.L., al cărei administrator de fapt este inculpatul, constituie tot atâtea elemente de natură a crea convingerea că deputatul A. – inculpat în prezenta cauză penală – a încălcat în mod deliberat, în scopul obținerii de profit, cazul de incompatibilitate reglementat de art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003.

Inculpatul A., persoană ce are calitatea de **fondator** al S.C. I. S.R.L. Iași, în perioada iulie – decembrie 2014, a folosit cu rea-credință bunurile și creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia și urmărind, totodată, să favorizeze alte societăți în care deputatul A. are interese direct sau indirect, respectiv societățile comerciale S.C. N. S.R.L. (societate care, începând cu data de 22.04.2015, și-a schimbat denumirea, în S.C. N. S.R.L.) și S.C. R. S.R.L., după cum urmează:

- 1. a determinat, fie direct (prin aducerea la cunoștință a unei situații reale – blocarea contului bancar al societății comerciale, ca urmare a disensiunilor existente între asociați – , pe care a prezentat-o ca fiind imputabilă administratorului revocat în acel moment, I., și ca periclitând normala desfășurare pe viitor a serviciilor de pază prestate de angajații S.C. I. S.R.L.), fie

indirect (prin intermediul coordonatorilor de obiectiv din cadrul S.C. I. S.R.L.), mai mulți parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (S.C. P. S.R.L., S.C.M.G.R. M. Iași, S.C. E. S.R.L. Iași, S.C. C. S.A. Iași, Primăria comunei ..., județul Suceava, S.C. R. S.A. Bîrlad, S.C. U. S.R.L. Iași, Complexul Muzeal Național Moldova Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. N. S.R.L. Constanța, S.C. N. S.A. Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. I. S.R.L. Iași, S.C. R. S.R.L.), beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită, să rezilieze contractele aflate în curs de derulare și să încheie contracte de prestări servicii cu o firmă de pază recomandată de inculpatul A. – S.C. N. S.R.L. – a cărei activitate o controlează în fapt, alături de fiul său, A.;

- 2. a determinat, cu ajutorul coordonatorilor de obiectiv și al numitei P. – șef al serviciului resurse umane din cadrul S.C. I. S.R.L. – , un mare număr de agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii R., R., D., M., M., O., E., G.), să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită, acțiune urmată de încheierea imediată (în aceeași zi) a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L.;

- 3. începând cu luna iulie 2014 (moment în care a fost reziliat contractul dintre S.C. I. SRL și S.C. M. S.R.L., contract având ca obiect asignarea frecvenței pentru comunicații) și până în prezent, a pus la dispoziția S.C. N. S.R.L., cu titlu gratuit, utilizarea repetorului aflat în curtea locuinței sale (repetor aflat în proprietatea S.C. I. SRL), fapt ce reprezintă o folosire cu rea-credință a unuia dintre bunurile S.C. I. SRL într-un scop contrar intereselor acestei societăți comerciale, respectiv în scopul de a favoriza S.C. N. S.R.L., societate în care inculpatul A. are interese, atât direct, cât și indirect.

Se mai arată în actul de sesizare a instanței că, în prezent, S.C. I. SRL a pierdut majoritatea contractelor de prestări servicii de pază pe care le avea încheiate cu beneficiarii, la data de 20.05.2015 fiind declanșată, mai mult, **procedura de retragere a avizului cu privire la regulamentul de organizare și funcționare a dispeceratului de monitorizare semnale de alarmă**, ca urmare a nemişării de către reprezentanții S.C. I. SRL a unei polițe de asigurare de răspundere civilă pentru acoperirea riscului privind activitatea de monitorizare și intervenție și, de asemenea, ca urmare a neasigurării de către firma de pază a personalului angajat și avizat pentru asigurarea serviciului permanent al dispeceratului.

În ceea ce privește elementul material al *laturii obiective* din conținutul constitutiv al infracțiunii, se remarcă, astfel cum am detaliat în cele ce preced, săvârșirea de către inculpat a ambelor variante ale incriminării, și anume atât folosirea cu rea-credință a bunurilor (activelor) S.C. I. SRL, cât și folosirea cu rea-credință a creditului (în accepțiunea acestei noțiuni ce acoperă latura imaterială a creditului unei societăți comerciale, buna sa reputație în rândul comercianților și al clientelei).

Sub aspectul *laturii subiective* a infracțiunii în discuție, într-o condiție referitoare la intenția directă (rea-credință) ca formă de vinovăție cerută de legiuitor pentru existența faptei penale rezultă cu certitudine din însăși modalitatea elaborată în care inculpatul A. a înțeles să își pună în executare rezoluția infracțională. Astfel, inculpatul a încercat în mod permanent să ajungă exclusiv pe căi aparent licite la rezultatul dorit (respectiv desființarea, în fapt, a

societății comerciale S.C. I. SRL, al cărei fondator este, și transferarea influenței sale asupra unei alte societăți, fără, însă, a știrbi din prestigiul său, în calitate de fondator al S.C. I. SRL și fără a renunța la relațiile comerciale cu partenerii contractuali tradiționali ai S.C. I. SRL).

Mai mult, inculpatul se folosește, în derularea activității ilicite ce constituie elementul material al infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, de ascendentul pe care îl are asupra unor persoane apropiate și cu ajutorul cărora creează și menține în percepția partenerilor de afaceri o confuzie (ce acoperă aspecte începând cu însemnele exterioare și continuând cu identitatea agenților de pază și a modalității și mijloacelor de asigurare a serviciilor) între S.C. I. SRL și S.C. N. S.R.L.

În esență, reaua-credință a inculpatului în acțiunea de folosire a bunurilor și a creditului de care se bucură S.C. I. SRL transpare din împrejurarea că folosirea bunurilor și a creditului de care se bucură societatea comercială susmenționată au ca scop crearea unui avantaj pentru inculpatul A. în raport cu cel de al doilea asociat al S.C. I. SRL și, implicit, prejudicierea intereselor financiare ale acestui al doilea asociat.

2. Inculpatul T. a folosit, cu rea-credință, bunurile S.C. I. SRL și creditul de care se bucură această societate, într-un scop contrar intereselor acesteia și pentru a favoriza S.C. N. S.R.L. (societate comercială în cadrul căreia inculpatul are interese în mod direct), activitate constând în:

- 1. folosirea cu titlu gratuit, în perioada 27.08.2014 – 01.01.2015, în activitatea de pază desfășurată de S.C. N. S.R.L. – societate comercială în cadrul căreia are interese în mod direct, întrucât începând cu data de 11.09.2014 este angajat la S.C. N. S.R.L. pe postul de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă – a autoturismelor aparținând S.C. I. S.R.L. (autoturisme inscripționate cu însemnele S.C. I. S.R.L.), fapt din care rezultă că inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, a folosit cu rea-credință bunurile societății S.C. I. S.R.L. Iași, într-un scop contrar intereselor acesteia și pentru a favoriza S.C. N. S.R.L. (societate care, începând cu data de 22.04.2015, și-a schimbat denumirea, în S.C. N. S.R.L.);

- 2. încheierea, în calitate de director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, a contractului de prestări de servicii nr. 801/26.08.2014 și a actului adițional la acest contract, din data de 27.08.2014, în baza cărora S.C. I. S.R.L. se obligă să execute în beneficiul S.C. N. S.R.L. serviciile de **intervenție** și **dispecerat** la obiectivele aparținând S.C. N. S.R.L., precum și să organizeze și să asigure **paza transportului** de bunuri și valori aparținând beneficiarului S.C. N. S.R.L. sau terțelor persoane cu care beneficiarul are relații contractuale, cu mijloacele de transport ale prestatorului S.C. I. S.R.L., în schimbul unui preț lunar derizoriu, de 100 lei RON fără TVA;

- 3. organizarea, în vara anului 2014, a unor proteste în rândul angajaților S.C. I. S.R.L. (organizare minuțioasă, ce includea chiar și distribuirea unor pancarte cu mesaje împotriva administratorului revocat), nemulțumiți din cauza neplății salariilor, în zilele în care era așteptat să vină la sediul firmei administratorul revocat, I., ocazii cu care inculpatul T. le prezenta angajaților un fapt nereal, respectiv acela că I. ar fi singurul vinovat pentru situația creată în cadrul S.C. I. S.R.L.;

- 4. prezentarea, în luna decembrie 2014 (moment în care era deja angajat la S.C. N. S.R.L. pe postul de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă), unei oferte de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. către unul dintre partenerii de afaceri ai S.C. I. S.R.L., respectiv martorul D. (reprezentant al S.C. G. S.R.L.), căruia i-a adus la cunoștință faptul – nereal – că S.C. I. S.R.L. s-ar fi transformat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. I. S.A. (societate comercială care administrează Centrul Comercial G.), în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.;

- 5. prezentarea, în cursul anului 2014, martorului N. (primar al comunei, județul Suceava) faptul – nereal – că S.C. I. S.R.L. s-ar fi transformat în S.C. N. S.R.L., inculpatul T. pretinzând că ar fi vorba despre aceeași firmă, acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul Primăria comunei, județul Suceava, în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.;

- 6. semnarea, la data de 15.07.2014, în numele S.C. I. SRL, a contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect achiziționarea de către S.C. I. SRL de la S.C. F. S.R.L. a unui număr de 6 containere, bunuri ce nu au fost folosite efectiv de S.C. I. SRL, cu toate că prețul vânzării a fost achitat, iar containerele au continuat să fie folosite, cu titlu gratuit, de către vânzător, acțiune ce a avut drept consecință crearea unui prejudiciu material în patrimoniul S.C. I. SRL.

3. Inculpatul A. (...), în perioada august – decembrie 2014, a acordat ajutor tatălui său, inculpatul A., în negocierea și încheierea unor contracte de prestări servicii în numele S.C. N. S.R.L. (societate în cadrul căreia nu deținea nici o calitate la momentul respectiv, însă începând cu data de 06.02.2015 este încadrat în funcția de manager) și în defavoarea S.C. I. S.R.L. (societate comercială în cadrul căreia a avut calitatea de administrator, în perioada 23.06.2014 – 17.07.2014), după cum urmează:

- 1. în cursul lunii august 2014, A. (fiul inculpatului A.) îl contactează telefonic pe martorul D. (administrator al S.C. E. S.R.L. Iași), cu care deputatul A. discutase anterior, în numele firmei sale, S.C. I. S.R.L., despre încheierea unui contract de prestări servicii de pază, cei doi – A. – fiul și martorul D. – întâlnindu-se și stabilind detaliile contractului ce urma a fi perfectat; la momentul semnării contractului, martorul a observat faptul că denumirea firmei prestatoare nu este cea cunoscută de el, S.C. I. S.R.L., ci S.C. N. S.R.L., fiind convins că ori firma I. și-a schimbat numele, ori este vorba tot despre o firmă a deputatului A.;

- 2. în vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) negociază, atât în numele tatălui său, cât și alături de acesta, cu reprezentanții S.C. R. S.A. Bârlad atât încetarea relațiilor contractuale dintre această societate comercială și S.C. I. S.R.L., cât și continuarea colaborării cu o altă firmă de pază a deputatului A.;

- 3. în vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) reprezintă S.C. N. S.R.L. la încheierea contractului de prestări servicii de pază cu S.C. B. S.R.L., ulterior momentului în care tatăl său negociase cu administratorul societății comerciale beneficiare termenii contractuali;

- 4. în vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) și-a însoțit tatăl la biroul martorei S., manager al Complexului Muzeal Național Moldova Iași, căreia

deputatul A. i-a adus la cunoștință faptul că banca a blocat conturile S.C. I. S.R.L., din cauza partenerului său de afaceri, solicitând plata în numerar a serviciilor de pază prestate de această firmă, de care a precizat că urmează a se ocupa în viitor fiul său; față de refuzul martorei de a efectua plăți cash și de afirmația acesteia, referitoare la o eventuală reziliere, cu respectarea clauzelor contractuale, a contractului cu S.C. I. S.R.L., în cazul prestării necorespunzătoare a serviciilor de pază, deputatul A. a negociat modificarea contractului de prestări servicii de la S.C. I. S.R.L. la o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L., pe care a înființat-o cu ceva timp în urmă, afirmând că el tocmai făcea „trecerea directă” a contractelor mai multor beneficiari, de la S.C. I. S.R.L. la această nouă firmă. Propunerea formulată de către deputatul A. a fost respinsă de martora S.;

- 5. în vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) prezintă martorului G., administrator al S.C. E. S.A. Iași, noua sa firmă, respectiv S.C. N. S.R.L., și serviciile oferite de aceasta, după ce deputatul A. recomandase martorului încheierea unui contract de prestări servicii de pază cu firma nou înființată a fiului său, în cadrul unei discuții prin care se puneau bazele colaborării între cele două firme (a se vedea declarația martorului G.); ulterior, inculpatul A. (fiul inculpatului A.) convine cu martorul G. (director comercial la S.C. E. S.A. Iași) detaliile contractului și modalitatea de transmitere a documentelor între cele două părți contractante;

- 6. în toamna anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) și-a însoțit tatăl la o întâlnire de afaceri cu martorul H., administrator al S.C. N. S.A. Iași, ocazie cu care cei doi au solicitat martorului plata în numerar, în limita a 5.000 lei, a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul i-a dat curs);

- 7. în luna octombrie 2014, A. (fiul inculpatului A.) a transmis martorului S., director general al S.C. E. S.A. Iași, solicitarea deputatului A. ca facturile emise de S.C. I. S.R.L. să fie achitate în numerar, întrucât conturile societății erau blocate; solicitarea a fost respinsă de către martor;

- 8. în luna decembrie 2014, A. (fiul inculpatului A.) a solicitat, alături de tatăl său, martorului B., consilier juridic în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, ca urmare a disensiunilor dintre asociați, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul nu i-a dat curs, neavând putere de decizie în privința modalității de efectuare a plăților). În cadrul aceleiași întâlniri (întâlnire calificată de martor ca fiind „o discuție comercială”, „o negociere normală”), cei doi – tată și fiu – au negociat cu martorul B. rezilierea de către S.C. I. S.R.L. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unui nou contract cu o altă firmă de pază deținută de cei doi, respectiv S.C. N. S.R.L., firmă despre care deputatul A. a dat asigurări că este de încredere, are autorizațiile necesare, prezentând documente justificative în acest sens și precizând că va practica aceleași prețuri ca cele practicate până atunci în relația contractuală cu S.C. I. S.R.L.;

- 9. la sfârșitul anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) a solicitat, alături de tatăl său, martorului B., director al S.C. R. S.R.L., „schimbarea” contractului de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L., deputatul afirmând că își face o

nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L. Datorită relațiilor vechi de amiciție cu deputatul A., reprezentantul S.C. R. S.R.L. a reziliat contractul de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și a încheiat un nou contract cu S.C. N. S.R.L., contract ale cărui clauze au fost discutate, în principiu, cu deputatul A., care a dat asigurări în sensul că serviciile de pază vor fi prestate în aceleași condiții ca cele prestate până atunci de către S.C. I. S.R.L.; detaliile contractului au fost stabilite ulterior de inculpatul A. (fiul inculpatului A.) cu reprezentanții S.C. R. S.R.L..

4. Inculpatul **R.**, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, a intermediat încheierea, de către doi dintre vechii parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită) a unor contracte de prestări servicii de pază cu S.C. N. S.R.L., după cum urmează:

- 1. în vara anului 2014, acționând în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., R. aduce la cunoștința martorului A., reprezentant al S.C. N. S.R.L. la punctul de lucru din Iași (fosta fabrică N.), faptul că în cadrul S.C. I. S.R.L. sunt probleme, întrucât firma s-a scindat în două, între cei doi asociați, precum și faptul că de la 1 octombrie 2014 serviciile de pază vor fi asigurate în continuare de o nouă firmă, rezultată prin trecerea agenților de la S.C. I. S.R.L. la noua firmă de pază, acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. N. S.R.L. Constanța, în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.;

- 2. în luna februarie 2015, cu ocazia intermediării încheierii unui contract de prestări servicii de pază cu reprezentantul S.C. E. S.R.L., R. aduce la cunoștința martorului M. faptul că denumirea S.C. I. S.R.L. s-ar fi schimbat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. E. S.R.L., în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.;

- 3. în cursul anului 2014, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, a acordat ajutor material inculpatului A., în activitatea de a determina un mare număr de agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii R., R., D., M., O.) să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită, acțiune urmată de încheierea imediată (în aceeași zi sau în ziua următoare) a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L.

5. Inculpatul **D.**, în cursul anului 2014, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, a acordat ajutor material inculpatului A. în activitatea de a determina mai mulți parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (S.C.M.G.R. M. Iași, Complexul Muzeal Național Moldova, S. Iași), beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită, să rezilieze contractele aflate în curs de derulare și să încheie contracte de prestări servicii cu S.C. N. S.R.L., după cum urmează:

- 1. în luna august 2014, D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., administratorului S.C.M.G.R. M. Iași plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L.; ulterior, transmite martorului I., administrator al S.C.M.G.R. M. Iași, rugămintea de a încheia un contract de prestări de servicii cu firma de pază nou înființată de către o parte a asociaților de la S.C. I. S.R.L., respectiv S.C. N. S.R.L.;

- 2. în vara anului 2014, D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., managerului Complexului Muzeal Național Moldova plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., motivându-și solicitarea prin situația financiară dificilă a firmei, care avea conturile blocate;

- 3. în toamna anului 2014, D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., contabilului S. Iași plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., expunând situația financiară dificilă a firmei, care avea conturile blocate, iar angajații nu își primeau salariile, pe fondul unor disensiuni între asociații S.C. I. S.R.L.; ulterior, comunică martorului A., contabil în cadrul S. Iași, faptul că S.C. I. S.R.L. este în insolvență și că activitatea acestei societăți va fi preluată de o altă firmă.

6. Inculpata P., în cursul anului 2014, a acordat ajutor material inculpatului A. în activitatea de a determina mai mulți agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii D., M., O.) să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită, acțiune urmată de încheierea imediată (în aceeași zi sau în ziua următoare) a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L..

În faza de urmărire penală au fost administrate următoarele mijloace de probă: procesele-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere tehnică emise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție; documente depuse la dosarul cauzei de martorul I.; înscrisuri privind activitatea societăților comerciale S.C. I. SRL, S.C. N. S.R.L. și S.C. R. S.R.L., ridicate de la sediile acestor societăți comerciale și respectiv puse la dispoziție de beneficiarii contractelor de pază; declarațiile martorilor: S., I., D., C., N., F., G., K., O., S., G., G., H., S., B., B., G., I., I., B., I., D., N., L., N., R., R., D., M., M., O., E., G., C., D., A., M. și G..

Prin încheierea din data de 29.09.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, pronunțată în procedura de cameră preliminară și rămasă definitivă la data de 12.11.2015, s-au respins, ca nefondate, cererile și excepțiile invocate de inculpatul A. (...), s-a constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rechizitoriul nr. .../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Iași, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecății.

Pentru a pronunța hotărârea sus menționată, judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte a reținut, în esență, următoarele:

1. Verificarea competenței instanței.

Având în vedere calitatea inculpatului A. (...), de *deputat* în Parlamentul României, fiind ales în legislatura 2012, în circumscripția electorală nr. 24 Iași, colegiul uninominal nr. 3 și ținând cont de prevederile art. 40 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță, printre altele, infracțiunile săvârșite de deputați, judecătorul de cameră preliminară a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție este instanța de judecată competentă să soluționeze cauza în fond.

2. Verificarea legalității sesizării.

Conținutul și forma rechizitoriului, ca act de sesizare a instanței, sunt reglementate de art. 328 – 329 din Codul de procedură penală și prin prisma acestor dispoziții se impune a se efectua verificarea regularității actului de sesizare a instanței, din punct de vedere al *conținutului obligatoriu* al acestuia, și anume că:

- se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală;
- cuprinde, în mod corespunzător, mențiunile prevăzute la art. 286 alin. 2 din Codul de procedură penală referitoare la conținutul ordonanței, datele privitoare la faptele reținute în sarcina inculpaților și încadrarea juridică a acestora;
- menționează probele și mijloacele de probă;
- stabilește cheltuielile judiciare din faza de urmărire penală;
- cuprinde mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 din Codul de procedură penală referitoare la măsurile preventive sau asiguratorii și măsurile de siguranță și
- conține, în mod expres, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare soluționării cauzei.

Referitor la faptele și persoanele care au făcut obiectul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară constată că această verificare se rezumă la analiza ordonanțelor de începere a urmăririi penale, ordonanțele de extindere a urmăririi penale pentru noi acte, noi fapte sau noi persoane, ordonanțele de punere în mișcare a acțiunii penale, etc.

Din aceste punct de vedere, este posibil ca, raportat la faptele și persoanele ce au făcut obiectul – inițial sau cel extins ulterior – al urmăririi penale, doar unele să facă obiectul sesizării instanței, fără ca ele să constituie o neregularitate a actului procurorului.

În ceea ce privește menționarea probelor și a mijloacelor de probă administrate în faza de urmărire penală, rechizitoriul nu trebuie să se limiteze doar la a face o enumerare a acestora.

Indicarea probelor și a mijloacelor de probă este indisolubil legată de obligația procurorului de a menționa, în cuprinsul rechizitoriului, motivele în fapt și în drept, pentru care se dispune trimiterea în judecată, maniera în care probele administrate au format convingerea acestuia că faptele există, că au fost săvârșite de către inculpați și că aceștia răspund penal.

Pentru a satisface cerințele art. 371 din Codul de procedură penală, este necesar ca faptele să fie prezentate în rechizitoriu în toate elementele ce prezintă relevanță penală, sub aspectul conținutului unei infracțiuni, pentru a înlătura orice îndoială că ea face obiectul judecății, creându-se, astfel, posibilitatea inculpaților de a se apăra și judecătorului de cameră preliminară să se pronunțe asupra acestor fapte.

Este de menționat faptul că, în această etapă procesuală, *nu poate fi pusă în discuție schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în rechizitoriu*, întrucât dispozițiile procesual penale nu cuprind reglementări în acest sens.

3 și 4. Verificarea legalității administrării probelor și a legalității actelor efectuate.

Sub acest aspect, judecătorul de cameră preliminară este dator să analizeze – din oficiu sau la cererea inculpaților – probele și actele prin prisma respectării dispozițiilor legale.

În consecință, judecătorul realizează verificarea – *exclusiv prin prisma legalității* – fiecărei probe și a mijlocului prin care aceasta a fost administrată, fiecărui act procedural și procesual efectuat sau dispus în cursul urmăririi penale de către procuror.

Din această perspectivă, s-a constatat că, în această etapă procesuală, *nu poate fi pusă în discuție corecta stabilire a prejudiciului, întrucât evaluarea acestuia reprezintă o chestiune care ține de fondul cauzei, iar în procedura camerei preliminare verificarea se rezumă la respectarea condițiilor procedurale în administrarea unui mijloc de probă.*

Prin urmare, critica formulată de către inculpat, în sensul că suma cu care persoana vătămată N. se constituie parte civilă în cadrul procesului penal ar fi trebuit stabilită de organele de urmărire penală printr-o expertiză nu se înscrie în categoria aspectelor care țin de legalitatea sesizării instanței sau de legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În concluzie, verificarea trebuie să urmărească conformarea activității de probațiune anterior efectuate cu principiile legalității probelor, prevăzut de art. 102 din Codul de procedură penală, respectiv al loialității administrării probelor, statuat prin dispozițiile art. 101 din Codul de procedură penală.

Succint, ***în ceea ce privește cererile și excepțiile invocate de către inculpatul A. (...), judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele:***

Excepțiile invocate de către inculpatul A. vizează, pe de o parte, neregularitatea actului de sesizare, având drept consecință imposibilitatea stabilirii obiectului și limitelor judecății în privința acestuia, iar în al doilea rând aspecte privind legalitatea administrării probelor și a actelor efectuate.

Astfel, inculpatul A. a invocat faptul că, în cuprinsul actului de sesizare a instanței, nu sunt precizate, în mod concret, actele materiale ale infracțiunii de „*folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*”, faptă prevăzută de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, întrucât sunt indicate „trei presupuse modalități alternative de săvârșire a infracțiunii, toate sub forma unui singur act material”.

În răspunsul formulat în scris, procurorul a precizat următoarele:

În sarcina inculpatului a fost reținută comiterea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, în forma *unității naturale colective*.

Aceasta în condițiile în care, cele trei acțiuni care formează elementul material al laturii obiective din structura infracțiunii de „*folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*” nu sunt reținute în cuprinsul rechizitoriului ca fiind „modalități alternative de săvârșire a infracțiunii”, ci ca și acțiuni diferite, care constituie, în mod unitar, conjugat, o activitate de *folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*.

Cele trei acțiuni au fost săvârșite de inculpatul A. în aceeași perioadă de timp (iulie – decembrie 2014), în baza unei rezoluții infracționale unice, converg

spre aceeași finalitate, și anume de a favoriza alte societăți în care inculpatul A. are interese direct sau indirect, respectiv societățile comerciale N. S.R.L. (societate care, începând cu data de 22.04.2015, și-a schimbat denumirea, în S.C. N. S.R.L.) și R. S.R.L. și sunt îndreptate împotriva aceluiași subiect pasiv, respectiv societatea comercială al cărei fondator este inculpatul, I. S.R.L. Iași.

Prin urmare, descrierea faptei care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 (descriere ce se regăsește la filele 10 – 11 din rechizitoriu, fiind detaliată în cuprinsul părții expositive a actului de sesizare a instanței) corespunde încadrării juridice, nefiind incidente prevederile art. 35 alin. (1) din Codul penal referitoare la unitatea legală de infracțiune sub forma infracțiunii continuate.

Din acest punct de vedere, judecătorul de cameră preliminară a reținut că *unitatea naturală colectivă de infracțiuni* există atunci când, prin mai multe acte care se unesc într-o singură acțiune, se produce un singur rezultat și, în consecință, o singură infracțiune.

O acțiune cuprinde mai multe acte atunci când actele respective sunt executate în mod continuu, adică printr-un proces execuțional unic.

Pentru ca acțiunea să cuprindă mai multe acte trebuie ca între acestea să nu existe întreruperi sau intervale de timp, care să fie nefirești în raport de natura infracțiunilor.

În consecință, judecătorul de cameră preliminară a constatat că rechizitoriul și precizările scrise făcute de către procuror sunt lămuritoare în ceea ce privește reținerea infracțiunii de „*folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*”, faptă prevăzută de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Cu referire la aspectul întrunirii tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii sus menționate, invocat de către inculpat, s-a constatat că această critică excede obiectului procedurii de cameră preliminară, fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei.

În ceea ce privește susținerile referitoare la faptul că dreptul la apărare al inculpatului A. ar fi fost încălcat, prin aceea că inculpatului i-ar fi fost refuzată posibilitatea de a da declarație, deși a exprimat această dorință, precum și prin faptul că inculpatul nu a avut posibilitatea de a face precizări în fața procurorului, prin depunerea unui memoriu, s-a constatat că inculpatul A. s-a prevalat de dreptul la tăcere, atât cu ocazia aducerii la cunoștință a calității de suspect, cât și cu ocazia aducerii la cunoștință a calității de inculpat, în prezența apărătorului său ales (aspect care rezultă din conținutul proceselor-verbale încheiate la data de 15.05.2015).

Cu privire la pretinsa imposibilitate a inculpatului de a face precizări în fața procurorului, s-a constatat că, la momentul depunerii memoriului formulat la data de 07.07.2015, de către inculpatul A., faza procesuală a urmăririi penale era încheiată, prin emiterea rechizitoriului, la 03.07.2015.

De altfel, nulitățile absolute sunt prevăzute în mod expres de lege, pentru încălcările prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală, ce pot interveni în cursul urmăririi penale, și anume, prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie

potrivit legii și asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie.

În cazul nulității relative, trebuie dovedite, de către cel ce o invocă, nu doar încălcarea legii, dar și existența vătămării și împrejurarea că vătămarea nu ar putea fi înlăturată decât prin desființarea actului respectiv.

Simpla invocare a nerespectării legii – cu ocazia efectuării unui act de urmărire penală – nu este suficientă, așadar, pentru a opera sancțiunea procesuală decât dacă acea încălcare este sancționată cu nulitatea absolută, în conformitate cu dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală.

Cu referire la încălcarea principiului *ne bis in idem*, invocată de către inculpatul A., motivat de faptul că, în dosarul nr. .../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus clasarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, pe considerentul că faptele nu există (în legătură cu un denunț despre care se afirmă că a fost formulat de numita N. împotriva numitului A.), judecătorul de cameră preliminară a constatat următoarele:

Din analiza jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene (cauza Turansky, C-491/07, hotărârea din 22 decembrie 2008; cauza M., C-398/12, hotărârea din 05 iunie 2014) rezultă că, în situația în care este dispusă o soluție de netrimitere în judecată, chiar fără ca aceasta să fie confirmată de o instanță sau să fi fost supusă controlului acesteia ori să presupună, în orice formă, implicarea unei instanțe, este necesar ca decizia în cauză (indiferent de natura actului în care se obiectivează) să fie considerată definitivă și obligatorie în sensul dreptului național al statului contractant ale cărui autorități au adoptat-o.

În cauzele conexe C-187/01 și C-385/01, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a concluzionat în sensul că principiul *non bis in idem* se aplică și în cazul procedurilor prin care continuarea urmăririi penale este interzisă, prin care Ministerul Public al unui stat membru încetează urmărirea penală față de un acuzat, fără implicarea unei instanțe, în momentul în care acesta a îndeplinit anumite obligații și, mai ales, când a plătit o amendă stabilită de către procuror.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat, în cauza C-469/03, faptul că, principiul *non bis in idem* nu poate fi aplicat cu privire la o decizie a autorităților judiciare dintr-un stat membru care declară închiderea unui caz, după ce procurorul a decis încetarea urmăririi penale în baza faptului că proceduri similare au fost inițiate într-un alt stat membru, împotriva aceluiași inculpat și pentru aceleași fapte, fără pronunțarea unei hotărâri în fond cu privire la prezentul caz.

În fine, în cauza C-297/07, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a concluzionat în sensul că principiul *non bis in idem* este aplicabil în cazul unui proces penal intentat într-un stat contractant împotriva unui inculpat al cărui proces penal s-a finalizat cu o hotărâre definitivă pentru săvârșirea aceluiași fapte ca și cele pentru care este urmărit penal într-un alt stat contractant, chiar dacă, în conformitate cu legislația statului în care a fost condamnat, sancțiunea impusă nu ar fi putut fi niciodată executată direct, ținând cont de caracteristicile specifice de procedură.

Or, potrivit dreptului procesual penal român, ordonanța prin care s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată nu îndeplinește condițiile cerute de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru a constitui o hotărâre definitivă și obligatorie.

Cu referire la ordonanța din data de 09.07.2015, emisă în dosarul nr./P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, ordonanță prin care s-a dispus efectuarea, în continuare, a urmăririi penale față de numitul I. pentru săvârșirea infracțiunii de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, s-a constatat că existența unui act al autorităților judiciare față de o persoană (în speță, administrator al unei societăți comerciale) nu exclude, de plano, reținerea aceleiași infracțiuni cu referire la conduita unei a doua persoane având, în cadrul aceleiași societăți comerciale, una dintre calitățile enumerate de reglementarea art. 272 alin. (1) din Legea nr. 31/1990.

Mai mult, chestiunea analizei condițiilor de angajare a răspunderii penale a unei persoane pentru o infracțiune determinată, analiză vizând fondul unei acuzații în materie penală, nu poate face obiectul verificării în cadrul procedurii din camera preliminară.

Cu privire la excepția de nelegalitate a administrării probelor prin nerespectarea prevederilor art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală, motivat de faptul că, autorizarea și emiterea mandatelor de supraveghere nu au fost proporționale cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale inculpatului A., s-a constatat că mandatele de supraveghere tehnică au fost emise de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, cu respectarea cerințelor legale, inclusiv a principiului proporționalității, fiind încuviințată supravegherea tehnică în legătură cu existența unei suspiciuni rezonabile privind săvârșirea, de către inculpat, a unei infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, respectiv, infracțiunea prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000.

Referitor la excepția de neregularitate a actului de sesizare, care vizează nerespectarea condițiilor de fond și de formă reglementate de art. 328 - 329 din Codul de procedură penală, analizate mai sus, judecătorul de cameră preliminară a constatat următoarele:

Descrierea faptelor reținute în sarcina inculpatului A. (cu determinarea concretă a circumstanțelor de comitere a fiecărei acțiuni și cu descrierea detaliată a fiecăruia dintre cele 16 acte materiale ale infracțiunii unice continuate prevăzută de art. 12 lit. (a) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal) se regăsește la filele nr. 3 – 11 din rechizitoriu.

Analiza elementelor de fapt rezultate din administrarea probelor în cursul urmăririi penale, în privința inculpatului A., este realizată, de către procuror, la filele nr. 26 – 122 din rechizitoriu.

Motivarea încadrării în drept a faptelor reținute în sarcina inculpatului A. este expusă, pe larg, la filele nr. 174 – 189 din rechizitoriu.

În faza de cercetare judecătorească, prin încheierea de ședință din data de 01.02.2016, luând act de împrejurarea că, în conformitate cu dispozițiile art. 374 alin. 7 din Codul de procedură penală, se contestă declarațiile tuturor martorilor din rechizitoriu, Înalta Curte a admis solicitarea formulată de către

inculpați și reprezentantul Ministerului Public, în sensul audierii nemijlocite a martorilor, în condiții de contradictorialitate și oralitate, în fața instanței de judecată.

Prin încheierea de ședință din data de 06.06.2016, s-au dispus – pentru motivele inserate în cuprinsul încheierii, care face parte integrantă din prezenta sentință – următoarele:

Cu privire la cererile de probatorii formulate de apărătorii inculpaților și de partea civilă:

Pentru inculpatul A. (...):

1. S-a respins cererea privind înlăturarea din materialul probator a tuturor convorbirilor din dosar;

2. S-a respins, ca inadmisibilă, *la acel moment procesual*, cererea de excludere a probelor constând în interceptările convorbirilor telefonice și mesajele SMS dintre inculpat și apărătorul ales C., avocat în Baroul București, care, la data interceptărilor, avea contract de asistență juridică și reprezentare în dosarul de urmărire penală;

3. S-a admis cererea de audiere a părții civile N., apreciind-o utilă soluționării cauzei;

4. A constatat că s-a pronunțat deja asupra necesității readministrării probei testimoniale, inclusiv cu privire la audierea martorilor I., D. și M., conform dispozițiilor încheierii de ședință din data de 01.02.2016;

5. A admis, în parte, proba cu înscrisuri solicitată, după cum urmează:

- S-a admis proba cu înscrisurile menționate la pct. 1 din cererea scrisă de probe – Acte statutare - S.C. I. SRL; pct. 3 – Notificări; pct. 4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,16,17;

- S-au respins, ca nefiind utile soluționării cauzei, celelalte înscrisuri solicitate în apărare și s-a dispus restituirea acestora, conform art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală;

6. S-a admis proba testimonială *nouă* constând în audierea martorei I., contabil la S.C. I. SRL;

7. În conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, s-a respins proba testimonială constând în audierea martorilor E. și F.;

8. Conform art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, s-a respins proba testimonială constând în audierea martorilor D. și F..

Pentru inculpatul A. (...):

1. S-a admis proba cu înscrisuri solicitată și proba cu audierea părții civile N.;

2. S-a respins proba cu audierea martorilor E. și F..

Pentru inculpații D., P., R. și T.:

1. S-a admis proba cu înscrisuri cu privire la situația de fapt și în circumstanțiere și proba cu audierea martorei I.;

2. S-a respins proba cu audierea martorilor E. și F., solicitată de inculpatul T. și a martorului D., solicitată de toți cei patru inculpați.

Pentru partea civilă N., s-a admis, în parte, proba cu înscrisuri solicitată, după cum urmează:

1. S-a admis proba cu înscrisurile referitoare la constituirea și funcționarea S.C. I. S.R.L., la litigiile derulate între asociați, precum și raportul de expertiză contabilă extrajudiciară întocmit în dosarul comercial nr. .../99/2010 și extras de pe portalul instanțelor de judecată privind stadiul acestui dosar, dar și înscrisurile referitoare la plângerea penală formulată de martorii D. și I.;

2. S-au respins, în raport de prevederile art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, restul înscrisurilor solicitate și s-a dispus restituirea acestora;

3. S-a respins, ca inadmisibilă, cererea de efectuare a unui supliment la raportul de expertiză contabilă extrajudiciară deus la dosar.

Înalta Curte a procedat la ascultarea nemijlocită a inculpaților, a martorei I. și a martorilor din rechizitoriu, depozițiile acestora fiind consemnate în procese verbale separate și atașate la dosarul cauzei.

Totodată, a fost administrată proba cu înscrisuri solicitată de părți, astfel cum a fost admisă.

Analizând întregul material probatoriu administrat în cauză, Înalta Curte reține următoarele:

I. Cu privire la cererea de excludere a probelor rezultând din interceptarea convorbirilor purtate de inculpatul A. (...) cu apărătorul său și a celor obținute cu sprijinul tehnic al unor lucrători specializați din cadrul altor organe decât cele judiciare, motivat de faptul că ar fi lovite de nulitate relativă, probe administrate anterior Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin încheierea din cursul cercetării judecătorești, de la data de *06 iunie 2016*, cererile fiind respinse.

În considerentele încheierii sus menționate s-au reținut următoarele:

Înalta Curte a apreciat ca fiind *inadmisibilă, la acest moment procesual*, cererea de excludere a probelor constând în interceptările convorbirilor telefonice și mesajele SMS dintre inculpat și apărătorul ales, C., avocat în Baroul București, care, la data interceptărilor, avea contract de asistență juridică și reprezentare în dosarul de urmărire penală, având în vedere, în acest sens, dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală, care reglementează obiectul procedurii în camera preliminară, printre care și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, *moment ce a fost depășit în cauză.*

Desigur că, *la momentul deliberării în vederea soluționării cauzei în primă instanță, completul va verifica și va evalua materialul probator și procedural al cauzei, sub toate aspectele*, în conformitate cu dispozițiile art. 392 din Codul de procedură penală, în vederea aprecierii definitive asupra probatoriului administrat, inclusiv în faza de urmărire penală.

În ceea ce privește cererea formulată de inculpatul A. (...) privind *înlăturarea din materialul probator a tuturor convorbirilor din dosar*, Înalta Curte a reținut că decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale nu face distincție după cum cauza se află în procedura de cameră preliminară, în faza de cercetare judecătorească ori în calea de atac a apelului, conform și jurisprudenței CEDO – cauzele Dumitru, Popescu contra României, Vicov contra Rusiei și, în raport de considerentele deciziei susmenționate, unde se arată în mod expres că decizia se

aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată în mod corespunzător, motiv pentru care, se constată că singura posibilitate este ca, *odată cu fondul cauzei, în baza principiului liberei aprecieri a probelor, să se aprecieze și asupra acestora.*

I.1. Cu ocazia dezbaterilor pe fondul cauzei, apărătorul inculpatului A. (...) a invocat ***nulitatea absolută a interceptărilor și a proceselor-verbale de redare*** – solicitare însușită și de către ceilalți inculpați din prezenta cauză – , motivat de faptul că înregistrările au fost efectuate de Serviciul Român de Informații, fiind astfel încălcate dispozițiile referitoare la *competența materială a organului de urmărire penală*, sancționabile cu nulitatea absolută, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 302/04.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 566/17.07.2017.

Raportat la susținerea inculpatului A. (...), Înalta Curte reține că, în considerentele deciziei sus menționate, Curtea Constituțională a constatat următoarele:

... “37. În legătură cu dispozițiile referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, Curtea observă că începând cu Codul de procedură penală din 1936 și până la 1 februarie 2014 (deci pe parcursul unei perioade însemnate de timp) a existat o prezumție absolută că încălcarea acestor norme produce o vătămare. În doctrină, s-a subliniat faptul că unele dintre dispozițiile care reglementează desfășurarea procesului penal au fost selectate de legiuitor și înscrise în art.197 alin.2 din Codul de procedură penală din 1968, încălcarea lor fiind considerată atât de gravă, încât atrăgea întotdeauna nulitatea actelor efectuate cu încălcarea lor.

38. Astfel, din analiza succesiunii în timp a dispozițiilor ce reglementează cazurile de nulitate absolută, concluzia care se impune este că, în prezent, legiuitorul a apreciat că încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală nu mai reprezintă o încălcare atât de gravă încât să determine incidența nulității absolute...

Curtea observă că expunerea de motive care însoțește proiectul actului normativ nu face nicio referire la motivul eliminării acestui caz de nulitate absolută ...

58. ... eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

59. Pe de altă parte, Curtea reține că incidența nulității relative în cazul nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală determină în sarcina celui ce o invocă obligația dovedirii unui interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, a dovedirii unei vătămări a drepturilor sale prin nerespectarea

dispoziției, a dovedirii imposibilității înlăturării acestei vătămări altfel decât prin desființarea actului.

60. În ceea ce privește vătămarea ce trebuie dovedită, Curtea observă că în doctrină s-a apreciat că, deși legea nu precizează în ce poate consta vătămarea procesuală, aceasta se poate constitui în încălcarea drepturilor pe care le au părțile în procesul penal. Totodată, în doctrină, s-a arătat că se poate defini vătămarea ca atingerea adusă principiilor fundamentale ale procesului penal din care rezultă posibilitatea de a nu se realiza scopul acestuia. De asemenea, s-a menționat că, prin vătămare, se poate înțelege orice atingere adusă justiției sau intereselor legitime ale părților. Atingerea se aduce părților din proces în cazul în care li se încalcă un drept procesual ori o garanție procesuală de natură a le asigura apărarea intereselor lor legitime în cursul procesului penal.

61. Așa fiind, din analiza dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală și a celor reținute de doctrină, Curtea constată că, în cazul nulității relative, vătămarea se referă la o încălcare a normelor ce are drept consecință o afectare a drepturilor procesuale ale persoanei îndreptățite de a o invoca. Astfel, teoretic, orice încălcare de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate determina o vătămare independent de respectarea regulilor de competență ale acestuia. În consecință, demonstrarea vătămării va putea fi realizată prin relevarea consecințelor actului organului de urmărire penală, printr-o modalitate independentă, ce nu implică, întotdeauna, analiza respectării competenței acestuia. Cu alte cuvinte, încălcarea de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate produce o vătămare, chiar și atunci când normele de competență au fost respectate, situație în care vătămarea e mai ușor de dovedit, fiind precis determinată.

62. Or, Curtea constată că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica*, și implicit determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*.

63. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție...”.

Înalta Curte reține însă că, la momentul efectuării actului, încălcarea competenței materiale a organelor de urmărire penală era prevăzută de lege sub sancțiunea nulității relative, iar *evaluarea incidenței nulității se realizează prin raportare la legea procesual penală în vigoare la momentul efectuării actului, întrucât legea procesual penală nu retroactivează*.

Astfel, conform dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală, legea procesual penală se aplică în procesul penal actelor efectuate și măsurilor dispuse, de la intrarea ei în vigoare și până la momentul ieșirii din vigoare, cu excepția situațiilor prevăzute în dispozițiile tranzitorii.

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României: „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. Aceste prevederi constituționale, reluate, la nivel legal, prin art. 11 alin. (3) și art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, consacră *efectele deciziilor Curții Constituționale, respectiv aplicarea pentru viitor și caracterul general obligatoriu al acestora*.

În ceea ce privește efectele unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a reținut că „decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor” (Decizia nr. 847 din 08 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 14 august 2008).

În aceste condiții, *decizia de constatare a neconstituționalității se va aplica în privința raporturilor juridice ce urmează a se naște după publicarea sa în Monitorul Oficial*.

Așadar, Înalta Curte reține că o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia – cauze *pendinte*, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile – indiferent de invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere, întrucât, ceea ce are relevanță în privința aplicării deciziei Curții Constituționale este ca *raportul juridic guvernat de dispozițiile legii declarate neconstituționale să nu fie definitiv consolidat* (în acest sens este și Decizia nr. 126 din 03 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016). În acest mod, efectele deciziei de admitere a instanței de contencios constituțional se produc *erga omnes*.

Înalta Curte reține că *nulitatea absolută* determină întotdeauna anularea actelor procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de lege, precum și a celor interzise de lege.

Nulitatea absolută reglementată de dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, având în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 302/04.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 566/17.07.2017, vizează încălcarea dispozițiilor privind *competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești și a organelor de urmărire penală*. De asemenea, nulitatea absolută vizează numai actele efectuate de o instanță sau de un organ de urmărire penală ierarhic inferior celui competent.

Prin urmare, regulile de competență materială avute în vedere de dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală vizează *repartizarea prin lege a organelor judiciare*, după anumite criterii, care pot fi anumite infracțiuni sau anumite acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal (în acest sens, a se vedea paragraful nr. 53 din Decizia Curții

Constituționale nr. 302/04.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 566/17.07.2017), *reguli care au fost respectate în cauză*.

Din perspectiva efectelor *Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016*, eventuala nelegalitate a interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor, care putea fi invocată și anterior pronunțării hotărârii sus menționate, trebuie examinată prin prisma regimului nulităților, întrucât, potrivit art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.

Așadar, probele ar putea fi excluse dacă actul prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată este lovit de nulitate absolută ori de nulitate relativă, însă în cel din urmă caz trebuie să se fi produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte reține că, *potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în principiu nu este interzisă folosirea în procesul penal a unei probe obținute în mod nelegal, dacă procedura, în ansamblul ei, este echitabilă, iar inculpatul a avut posibilitatea contestării ei*. Prin urmare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului admite folosirea probelor nelegale în procesul penal, în anumite condiții. Din acest motiv, este necesară recurgerea la *regulile de la sancțiunea nulității relative*, respectiv la excluderea probelor doar în măsura în care s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod.

În conformitate cu dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală cu referire la alin. (1) al aceluiași articol, încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când *prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului și poate fi invocată până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale*.

Prin urmare, simpla invocare a unei încălcări nu este suficientă pentru anularea actelor, *fiind necesar să se constate, cumulativ, o vătămare procesuală adusă celui care o invocă, dar și o anumită gravitate a încălcării, care să releve anularea actelor procedurale ca unic remediu pentru înlăturarea acelei vătămări*.

În speță, convorbirile telefonice interceptate și folosite în cauză, deși redată în cuprinsul rechizitoriului, nu par a fi furnizat informații concrete cu privire la activitatea, presupus infracțională, desfășurată de către inculpați. Aceasta înseamnă că valorificarea probatorie a convorbirile telefonice interceptate în faza de urmărire penală, chiar în condițiile nelegale invocate, nu a cauzat apărării o vătămare efectivă sau, cel puțin, nu de amploarea care să reclame *cu necesitate* sancționarea cu nulitate a actului procedural și, subsecvent, excluderea probelor astfel obținute.

Inculpatul însuși nu a relevat în ce ar fi constat această vătămare ori motivele care ar impune anularea actului, limitându-se la a invoca doar simpla încălcare.

Inculpatul A. (...) nu a învederat niciun aspect de nerespectare a dreptului la un proces echitabil ori a dreptului la viață privată, ci a solicitat să se constate

efectul automat al deciziei Curții Constituționale cu privire la acte de procedură efectuate anterior publicării acestora (ceea ce este inadmisibil, în raport de principiul *tempus regit actum*, prevăzut de art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală – aplicarea legii procesuale penale în timp și spațiu), redat mai sus.

Procesele-verbale de redare a convorbirilor aflate la dosarul cauzei sunt întocmite de ofițerul de poliție judiciară delegat în acest sens de către procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Iași, nefiind aduse critici cu privire la exactitatea mențiunilor din cuprinsul acestora.

În plus, Înalta Curte, Secția penală reține că argumentele invocate de apărare nu pot conduce la înlăturarea interceptărilor convorbirilor telefonice, având în vedere că acestea au fost obținute și folosite în prezenta cauză în conformitate cu dispozițiile art. 142 și următoarele din Codul de procedură penală, iar interceptarea convorbirilor telefonice, transcrise în procesele verbale aflate în Vol. IX al dosarului de urmărire penală, a avut o bază legală (autorizațiile emise de judecătorul de drepturi și libertăți competent), fiind respectate prevederile procesual penale existente la momentul constatării infracțiunilor.

Mai mult, se reține că toate convorbirile telefonice interceptate și folosite în cauză, astfel cum sunt redată prin notele aflate la dosar, au oferit elemente factuale necesare derulării cercetărilor, au relevat modul de acțiune al inculpatului în analiza realizării ori nu a elementului material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000 în perioada infracțională reținută, dar ***nu au un rol determinant în stabilirea vinovăției inculpatului*** și nu au fost contestate de persoanele vizate sub aspectul conținutului lor, cu excepția inculpatului, în condițiile arătate, astfel că ***nu se impune înlăturarea lor din ansamblul probator.***

Pe de altă parte, în condițiile în care procedura camerei preliminare a fost definitiv finalizată la data de 12 noiembrie 2015 (când, prin încheierea nr. 245, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondată, contestația formulată de inculpatul A. (...)) împotriva încheierii nr. 722/29.09.2015, pronunțată în prezentul dosar), se constată că a fost depășit momentul procesual până la care ar fi putut fi invocate astfel de nulități cu privire la acte îndeplinite în cursul urmăririi penale.

I.2. Cu privire la cererea de excludere a probelor rezultând din interceptarea convorbirilor dintre inculpatul A. (...) și apărătorul său, avocatul C. (vol. IX, filele nr. 20 – 22, dosar de urmărire penală), Înalta Curte o apreciază ca fiind ***întemeiată*** – cu amendamentul că proba astfel obținută nu este menționată în actul de sesizare, în susținerea acuzațiilor formulate în cauză – , pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

În conformitate cu dispozițiile art. 139 alin. (4) din Codul de procedură penală, raportul dintre avocat și persoana pe care o asistă sau o reprezintă nu poate forma obiectul supravegherii tehnice decât dacă există date că avocatul săvârșește ori pregătește săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2) al aceluiași articol. Dacă pe parcursul sau după executarea măsurii rezultă că activitățile de supraveghere tehnică au vizat și raporturile dintre avocat și suspectul ori inculpatul pe care acesta îl apără, ***probele obținute nu pot fi***

folosite în cadrul niciunui proces penal, urmând a fi distruse, de îndată, de către procuror.

În consecință, se constată că, art. 139 alin. (4) din Codul de procedură penală prevede o categorie de raporturi care nu pot forma obiectul supravegherii tehnice, și anume, raporturile dintre avocat și persoana pe care o asistă sau o reprezintă. Obiectul protecției oferite de lege îl constituie relațiile dintre avocat și client, *legea oferind protecție secretului profesional*. Potrivit art. 11 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (republicată în Monitorul Oficial nr. 98 din 07 februarie 2011), ”avocatul este dator să păstreze *secretul profesional privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată*”, iar art. 35 din aceeași lege *întărește protecția secretului profesional, interzicând interceptarea convorbirilor telefonice sau a corespondenței profesionale a apărătorului părții*. Această protecție derivă din faptul că simpla posibilitate ca discuțiile telefonice dintre avocat și clientul său să fie interceptate – astfel cum, de altfel, a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza *Iordachi și alții contra Republicii Moldova* (hotărârea din 10 februarie 2009) – constituie o încălcare a dreptului la viață privată.

II. Pe fondul cauzei, Înalta Curte reține următoarele:

II.1. În ceea ce privește infracțiunea de „efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atributia sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană”, prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, reținută prin actul de sesizare în sarcina inculpatului A. (...) sub forma autoratului și a fiului acestuia, inculpatul A. (...), în forma de participare penală a complicității, Înalta Curte apreciază că se impun a fi făcute, de plano, câteva considerații de ordin teoretic.

Astfel, elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din legea specială constă în săvârșirea, în mod alternativ, a uneia dintre următoarele activități: **efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț** (modalitate normativă reținută în cauză) sau încheierea de tranzacții financiare.

În materie comercială, expresiile „fapt” și „act” de comerț sunt sinonime și sunt întrebuițate în mod concurent.

În sens comun, prin termenul de „operațiuni financiare” se înțelege operațiuni care implică **circulația banilor, a creditelor**.

Referitor la **operațiunile comerciale sau financiare** delimităm operațiuni de interpunere în schimb sau în circulație; **operațiunile valutare, de schimb valutar, licitațiile sau operațiunile în afara acestora**, operațiuni de organizare a producției; operațiuni financiare în execuția de casă; operațiuni conexe acestora, dar și mandatul, gajul, operațiunile de bursă, operațiuni de consignatie.

Mai amintim de Hotărârea nr. 656 din 06 octombrie 1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională – CAEN (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 05 noiembrie 1997, modificată prin O. nr. 337 din 20 aprilie 2007 publicat în Monitorul Oficial al României nr. 293 din 03 mai 2007, Rectificarea publicată în Monitorul Oficial nr. 403 din 29 mai 2008), care enumeră tranzacții financiare (cumpărări, vânzări, închirieri, subînchirieri, activități auxiliare), activități ale holdingurilor,

operațiuni cu fonduri mutuale și alte entități financiare similare, activități de intermediari, financiare, leasing financiar, alte activități de creditare, alte intermediari financiare, activități de asigurări, reasigurări și ale fondurilor private de pensii, administrarea piețelor financiare, intermediarilor financiare, comision, agenție, activități de contabilitate și activități de administrare a fondurilor, audit financiar; consultanță, management, toate acestea ca operațiuni financiare.

Deci, din punct de vedere penal, prin operațiuni comerciale se înțeleg faptele și *actele de comerț* în cel mai larg sens. Subliniem totuși utilizarea unui sens restrâns al noțiunii: operațiuni de bancă și de schimb, operațiuni de mijlocire (în afacerile comerciale), operațiuni cambiale, operațiuni maritime. Contul curent și cecul se prezumă a nu fi considerate ca fapte de comerț (în ceea ce îi privește pe necomercianți), cu excepția situațiilor când ele au o cauză comercială.

Deosebirea dintre un fapt de comerț și unul civil constă în caracterul de speculă care trebuie să existe la baza oricărui act de comerț, precum și în specialitatea comerțului.

Operațiunile financiare pot privi impozitarea profitului, impozitele asupra tranzacțiilor, celelalte impozite și taxe, operațiunile valutare, licitații sau operațiuni în afara acestora, etc..

Dacă fapta constă în încălcarea unor atribuții generice, ea nu atrage răspunderea prepusului. Dacă fapta constă în încălcarea unor dispoziții exprese ale comitentului, am putea vorbi de o răspundere civilă, pentru un delict civil, la latitudinea acestuia.

Actele de comerț sunt definite în art. (3) pct. 11 din Codul comercial, iar în conformitate cu art. 4 din același cod se socotesc, în afară de acestea, ca acte de comerț, **celelalte contracte și obligațiuni ale unui comerciant** (persoană juridică de drept comercial sau reprezentanții acesteia care o angajează în relațiile cu terții, printre care și administratorii), *dacă nu sunt de natură civilă sau dacă contrariul nu rezultă din însuși actul în sine*.

Așadar, *actelor subiective de comerț legiuitorul le atribuie un caracter comercial numai dacă sunt efectuate de comercianți.*

În consecință, prin **operațiuni financiare, ca acte de comerț**, în accepțiunea art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, având în vedere precizările anterioare, se înțelege **desfășurarea oricărei activități apreciată ca act de comerț, în raport de prevederile art. (3) pct. 11 și art. (4) din Codul comercial, care presupune o plată, o circulație a banilor sau a creditelor.**

Cu alte cuvinte, prin **operațiuni financiare, ca acte de comerț** se înțelege **orice activitate cu valoare sau finalitate financiară cuantificabilă în monedă, care are legătură, în mod direct, cu activitatea unui comerciant.**

Efectuarea de operațiuni financiare are relevanță penală și poate constitui element material al infracțiunii numai dacă sunt săvârșite ca acte de comerț și sunt incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, iar incompatibilitatea trebuie să rezulte din lege.

De asemenea, interpretarea textului și *din perspectiva scopului urmărit* conduce la aceeași concluzie, în sensul că, prin incriminarea faptei, se urmărește ocrotirea relațiilor sociale referitoare la onestitatea, cinstea persoanelor care,

datorită funcției, atribuției sau însărcinării primite, trebuie să se abțină de la efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț ori de la încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale.

Sub aspectul semnificației termenilor de „**operațiuni financiare**” și „**acte de comerț**”, Înalta Curte constată că aceste două noțiuni regăsite în textul incriminator nu au primit o definiție în Legea nr. 78/2000, astfel încât, trebuie avut în vedere înțelesul dat lor fie în cuprinsul altor acte normative, fie sensul uzual, în situația în care nu există o definiție legală a acestora.

Sub aspectul înțelesului noțiunii de „*acte de comerț*”, se constată că, deși prevederile vechiului Cod comercial (în vigoare la data adoptării normei de incriminare cuprinse în art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/200) nu cuprindeau o definiție a sintagmei „fapte de comerț” (folosită de legiuitor cu sensul de „act”), ci numai o listă a actelor juridice și operațiunilor considerate fapte de comerț, în doctrina dreptului comercial, „actele de comerț” au fost definite ca fiind „*actele juridice, faptele juridice și operațiunile comerciale prin care se realizează producția de mărfuri, executarea de lucrări ori prestarea de servicii sau o interpunere în circulația mărfurilor, cu scopul de a obține profit*” (Stanciu D. Cărpenu, “Drept comercial român”, Ediția a VI-a, revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2007).

Subsecvent intrării în vigoare a Legii nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (lege în vigoare la data săvârșirii faptelor deduse judecării), dispozițiile art. 8 alin. (2) din cel dintâi act normativ statuează că: „*În toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia „activități de producție, comerț sau prestări de servicii*”.

Potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, noțiunea de „*profesionist*” prevăzută de art. 3 din Codul civil (respectiv cel care exploatează o întreprindere, exercitând sistematic o activitate organizată ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ) include, *inter alia*, categoriile de *comerciant*, întreprinzător, operator economic (...), astfel cum sunt prevăzute de lege la data intrării în vigoare a Codului civil.

În contextul acestor argumente de principiu, Înalta Curte reține că, prin **operațiuni financiare, ca acte de comerț**, în accepțiunea art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, se înțelege **desfășurarea oricăror operațiuni care implică o plată, o circulație a banilor sau creditelor, desfășurate sistematic în cadrul unei activități organizate de producție de mărfuri, interpunere în circulația mărfurilor, executare de lucrări ori prestări de servicii.**

Nu în ultimul rând, Înalta Curte are în vedere considerentele **Deciziei Curții Constituționale nr. 243 din 06 aprilie 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 527/06 iulie 2017, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate:

“ ... 29. Curtea reține că **efectuarea de operațiuni financiare** înseamnă realizarea unor **tranzacții referitoare la bani și credite** (a se vedea în acest

sens Nota de studiu nr. 5.494/1.775/V-3/2016, întocmită de Secția judiciară – Serviciul judiciar civil din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pag. 4) și **vizează desfășurarea oricărei activități care presupune o plată, o circulație a banilor sau a creditelor.**

30. Totodată, având în vedere exigențele anexei la Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr.337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională – CAEN, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.293 din 3 mai 2007, din multitudinea de intermediari și tranzacții financiare acolo prevăzute, **numai cele care se circumscriu activităților și domeniilor limitativ enumerate în art. 1 lit. e) din Legea nr. 78/2000 pot intra în categoria operațiunilor financiare avute în vedere de legiuitor la incriminarea faptelor prevăzute de art. 12 lit. a) din aceeași lege și acestea vizează „operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale”.**

31. De asemenea, legea cere ca operațiunea financiară să fie efectuată **ca act de comerț**, deci să constituie un **act de speculă sau o acțiune de intermediere în circulația bunurilor, făcută în mod organizat**. De aceea, **retragerile de numerar și operațiunile de emiteră a ordinelor de plată, chiar dacă sunt operațiuni financiare, nu constituie, în același timp, și acte de comerț....**

39. De asemenea, o altă condiție pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 este aceea a **scopului** pentru care se efectuează operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, și anume **acela de a obține pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, fără a avea relevanță dacă scopul a fost sau nu atins.**

40. Prin urmare, **prin ea însăși, simpla efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț nu determină existența elementului material al infracțiunii**, efectuarea de operațiuni financiare având, așadar, relevanță penală și putând constitui elementul material al infracțiunii numai dacă este săvârșită ca act de comerț, dacă operațiunile financiare sunt incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană și dacă sunt săvârșite în scopul determinat de legiuitor ... ”.

II.1.1. În baza acestor coordonate de principiu, *în concret*, Înalta Curte constată că ansamblul probator administrat în cauză **nu** a probat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, implicarea inculpatului **A.** (...) în administrarea și reprezentarea societății I. S.R.L., **activitățile sale fiind circumscrise în limitele unui interes pasiv pentru activitatea firmei, interes conferit de calitatea de asociat.**

Astfel, prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 184 – 185), se reține în sarcina inculpatului **A.** (...), ca element material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, derularea "de **negocieri comerciale** cu numeroși clienți (negocieri în cadrul cărora se poartă discuții cu privire la rezilierea unui contract de prestări servicii aflat în derulare și încheierea unui nou contract cu o altă firmă pe care deputatul o prezintă ca

fiind a sa, este prezentată oferta firmei de pază al cărei reprezentant este în fapt inculpatul, cu accent pe caracteristicile ofertei care o diferențiază față de altele similare pe piață), din postura persoanei care conduce o întreprindere comercială (așadar, deși incompatibil, exercita atribuții specifice funcției de administrator la o societate comercială)".

Or, ceea ce descrie procurorul ca și element material al primei infracțiuni deduse judecății reprezintă, în fapt, simple **discuții uzuale de afaceri**, purtate de către inculpat, *în calitate de asociat al societății comerciale*.

Dimpotrivă, din întregul material probatoriu administrat în cauză, rezultă, în mod explicit, faptul că inculpatul A. (...) **nu a purtat niciodată negocieri** cu martorii audiați în cauză, beneficiari ai serviciilor de pază furnizate de S.C. I. S.R.L..

Chiar dacă le-a adus la cunoștință o situație reală clienților societății și anume, că există posibilitatea întreruperii serviciului prestat de către S.C. I. S.R.L., din cauză că angajații nu își primeau salariile deoarece conturile societății erau blocate, aceasta nu reprezintă o **negociere comercială** ci, mai degrabă o *dovadă de etichetă în derularea relațiilor de afaceri* față de niște parteneri ai societății de timp îndelungat.

Pe de altă parte, la dosarul cauzei se află, pentru fiecare act material al infracțiunii descris în rechizitoriu, adrese de **denunțare unilaterală** – act de voință care nu angajează decât una dintre părți – **a contractului** de prestări servicii încheiat cu S.C. I. S.R.L., din partea fiecărui beneficiar al serviciilor de pază.

Or, **elementul material al infracțiunii nu incriminează acte de negociere și nici măcar actele de comerț**, ci numai *operațiunile financiare, ca acte de comerț*. Din acest punct de vedere, **"implicarea activă" în administrarea unei societăți comerciale, negocierea (încheierea) unui contract reprezintă activități care nu se încadrează în categoria de "operațiuni financiare"**.

Inculpatul A. (...), în calitate de deputat, avea dreptul, conform legii, să participe la activitatea comercială a unei societăți, în calitate de **asociat**. Asociații iau decizia înființării unei societăți comerciale, iar prin aportul lor, financiar sau în natură, dau viață persoanei juridice.

Diferența dintre asociat și administrator este aceea că, asociatul/asociații, prin intermediul Adunării Generale, au calitatea de organ decizional în privința vieții societare (obiect de activitate, limitele lui, dizolvarea, fuziunea societății, etc), iar administratorul este acea persoană care, mandatat fiind de asociați, duce la îndeplinire voința acestora din urmă.

Cu alte cuvinte, **asociatul** este cel care *stabilește direcția comercială a societății*, iar **administratorul** este cel care *o pune în aplicare*.

Or, din moment ce asociatului îi este permis să stabilească direcția comercială a societății, **are dreptul să și negocieze contracte comerciale**.

Nu în ultimul rând, se reține că *practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală, în soluționarea unor spețe similare*, a stabilit următoarele:

“ ... Contractul de vânzare-cumpărare încheiat de inculpatul U.M. cu N.M. și contractul de schimb încheiat de același inculpat cu C.N.L.O. SA, nu constituie fapte de comerț în sensul astfel cum acestea sunt enumerate de art. 3

C. com, respectiv definite de art. 4 din același act normativ.

Convențiile civile amintite nu reprezintă nici operațiuni financiare atât în sensul art. 3 pct. 11 și pct. 14 C. com. cât și în accepțiunea termenului financiar exprimată în dicționarele explicative și de specialitate care se referă **limitativ la finanțe, circulația banilor, a creditului, operațiuni bancare în general și de bursă**” (*Decizia nr. 2053 din 26 octombrie 2010*).

“ ... **operațiunile de emiteră a ordinelor de plată și a formulărilor de retragere de numerar efectuate de către inculpat constituie într-adevăr operațiuni de bancă, operațiuni financiare, dar nu în sensul textului de lege care incriminează infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, întrucât nu sunt realizate ca acte de comerț, nefiind realizat ca un act de speculație sau intermediere în circulația bunurilor, făcut în mod organizat. ...**

... Art. 1 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 78/2000 enumeră domeniile civile avute în vedere de legiuitor la incriminarea faptelor prevăzute de art. 12 lit. a) din același act normativ și anume operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, schimb valutar sau alte credite, operațiuni de plasament în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la contracte bancare și cele asimilate acestora, toate aceste operațiuni, prin raportare la conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 trebuie să fie efectuate ca acte de comerț.

Astfel, emiteră ordinelor de plată nu reprezintă o acțiune care să aibă ca scop final un act de speculație sau să constituie o acțiune de intermediere în circulația bunurilor, făcută în mod organizat. Ordinul de plată reprezintă un titlu de credit, utilizat ca instrument de plată, ce reprezintă angajamentul unui debitor de a plăti o sumă unui creditor la un anumit termen sau la prezentarea acestuia, emiteră acestuia reprezentând o operațiune financiară, dar nu încadrată ca act de comerț.

Conform C.A.E.N. sunt enumerate și explicate în cadrul secțiunii I activitățile financiare, bancare și de asigurări care se circumscriu categoriilor de operațiuni financiare și tranzacții financiare (intermediere monetară, activități ale holdingurilor, fonduri mutuale, leasing, financiar, activități de creditare), iar operațiunile desfășurate de către inculpat nu se încadrează în această enumerare” (*Decizia nr. 333 din 21 octombrie 2014*).

Totodată, *Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători* a statuat următoarele:

“ ... Sub aspectul înțelesului noțiunii de „*acte de comerț*”, constată, de asemenea, că, deși prevederile vechiului Cod comercial (în vigoare la data adoptării normei de incriminare cuprinse în art. 12 lit. a) nu cuprindeau o definiție a sintagmei „fapte de comerț” (folosită de legiuitor cu sensul de „act”), ci numai o listă a actelor juridice și operațiunilor considerate fapte de comerț, în doctrina dreptului comercial, „actele de comerț” au fost definite ca fiind „*actele juridice, faptele juridice și operațiunile comerciale prin care se realizează producția de mărfuri, executarea de lucrări ori prestarea de servicii sau o interpunere în circulația mărfurilor, cu scopul de a obține profit*” (Drept comercial român, Ediția a VI-a, S. D., C.).

Subsecvent intrării în vigoare a Legii nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (lege în vigoare și la data săvârșirii faptelor deduse judecății), dispozițiile art. 8 alin. (2) din cel dintâi act normativ statuează: <În toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”>.

Potrivit art. 8 alin. 2 din Legea nr. 71/2011, „Noțiunea de „profesionist” prevăzută de art. 3 din Codul civil (respectiv cel care exploatează o întreprindere, exercitând sistematic o activitate organizată ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ) include, *inter alia*, categoriile de *comerciant*, întreprinzător, operator economic (...) astfel cum sunt prevăzute de lege la data intrării în vigoare a Codului civil.

În contextul acestor argumente de principiu, contrar susținerilor apărării, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, prin operațiuni financiare, ca acte de comerț, în accepțiunea art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, se înțelege **desfășurarea oricăror operațiuni care implică o plată, o circulație a banilor sau creditelor, desfășurate sistematic în cadrul unei activități organizate de producție de mărfuri, interpunere în circulația mărfurilor, executare de lucrări ori prestări servicii. Cu alte cuvinte, orice activitate cu valoare sau finalitate financiară cuantificabilă în monedă, care are legătură în mod direct cu activitatea unui comerciant/profesionist”** (Decizia penală nr. 193 din 05 decembrie 2016).

Succint, în ceea ce privește actele materiale care intră în conținutul constitutiv al infracțiunii continuate prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, astfel cum au fost reținute prin rechizitoriu, Înalta Curte, Secția Penală constată următoarele:

II.1.1.1. În ceea ce privește **S.C. P. S.R.L.**, procurorul reține că: "în perioada august-septembrie 2014, inculpatul A. negociază (oferind o reducere de 10% tarifelor practicate anterior) cu martorul S., reprezentant al S.C. P. S.R.L., încheierea unui contract de pază cu firma de pază controlată în fapt de către deputat, respectiv S.C. N. S.R.L.". Se mai reține că fostul deputat i-a adus personal martorului contractul de prestări de servicii completat, înscris pe care acesta din urmă l-a semnat, fără a acorda atenție denumirii societății comerciale prestatoare (filele nr. 26 – 28 din rechizitoriu).

Dincolo de aserțiunile expuse mai sus referitoare la dreptul conferit de lege asociatului de a negocia contracte comerciale, Înalta Curte reține că, în susținerea acuzației se invocă declarația martorului S., dată în faza de urmărire penală la 20 ianuarie 2015, care a relatat, în esență, următoarele:

"Pentru că societatea noastră construiește case, era în continuare nevoie de o firma de pază, iar soluția mi-a fost dată tot de către deputatul A. care mi-a oferit posibilitatea să închei un contract de pază cu o altă firmă a sa sau a fiului sau, C., respectiv SC N. SRL (...) pot preciza că nu am fost constrâns sub nicio formă de către deputatul amintit să închei contract cu acea firmă. Dânsul a fost singurul cu care am discutat și negociat termenii acestui nou contract, eu nefiind constrâns nici prin intermediul altor persoane să închei contract cu N."

În fața instanței, la termenul din 26 septembrie 2016, martorul S. a precizat următoarele: "Nu știam despre existența vreunei legături între N. și deputatul A.. (...) Nu îmi aduc aminte exact ce am declarat la DNA, știu că am citit depoziția, însă vreau să fac precizări raportat la momentul luării acestei declarații: am fost sunat de către cei de la DNA care mi-au comunicat că dacă nu mă prezint în acel moment la DNA vin ei la mine acasă și mă iau cu duba, telefonul l-am primit în jur de orele 6:30-7:00. Nu am negociat cu deputatul A. încheierea contractului cu N.. M-am întâlnit cu dl. deputat în avion și l-am întrebat despre situația din I., mi-a spus că nu au bani să plătească oamenii și că nu știe care va fi finalul în cadrul acestei firme. (...) Am luat decizia de a rezilia contractul cu I. întrucât nu mai aveam pază".

După ce procurorul de ședință a învederat instanței că înțelege să se sesizeze pentru săvârșirea infracțiunii de măturie mincinoasă, martorul, cu ocazia luării unei noi declarații la data de 07 noiembrie 2016, a precizat că:

"Mențin prima declarație dată la DNA conform căreia A. - tatăl a fost singurul cu care am discutat și negociat termenii noului contract pe care l-am încheiat cu N.. În ceea ce privește încheierea acestui contract fac precizarea că nu am fost constrâns în niciun fel. La întâlnirea cu A. în momentul în care am discutat cu dumnealui despre problemele care au apărut la firma I. și că nu pot să plătesc cu chitanță prestațiile de servicii ale firmei I. și că voi renunța la contractul cu aceasta, în discuția avută am convenit să continuăm prestarea serviciilor de pază cu o firmă pe care dumnealui o să mi-o indice în continuare. Discuția cu dl. deputat a avut loc la aeroport, ulterior când m-am întors la Iași am găsit la firmă contractul, iar cei de la firmă mi-au spus că firma aparține fiului deputatului și că acesta din urma mi-a adus contractul la firmă".

Învederând "evidența constrângere de către Parchet a martorului de a da o declarație în sensul acușării", apărarea a solicitat ca, la momentul deliberării, să se dea eficiență dispozițiilor art. 403 alin. (1) lit. c) rap. la art. 101 alin. (1) și art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală și să fie înlăturată declarația martorului S. din data de 20 ianuarie 2015, ca fiind o probă obținută prin amenințare sau alte mijloace de constrângere, iar în subsidiar, s-a arătat că declarațiile acestuia nu ar trebui să fie avute în vedere în procesul de deliberare, întrucât proba a fost obținută într-un mod, cel puțin îndoielnic.

Sub acest aspect, Înalta Curte subliniază că excluderea unor probe poate surveni doar ca efect al constatării unei încălcări a legii și a unei vătămări dovedite de cel care o invocă (în cazul nulității relative) ori pentru motive restrictive de nulitate absolută, niciuna dintre aceste cerințe nefiind însă îndeplinite în speță.

Pe de altă parte, aprecierea probelor reprezintă unul dintre cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, precum și de părțile din proces se concretizează în soluția ce va fi dată în urma acestei activități. În art. 103 alin. (1) teza I-a din Codul de procedură penală se prevede că "probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege". Aprecierea fiecărei probe se face, în mod liber, de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Potrivit principiului liberei aprecieri a probelor, declarațiile martorilor au aceeași forță probantă ca și celelalte mijloace de probă. Mărturia trebuie examinată în raport cu persoana, cu sursa din care provine, cu faptul la care se referă, cu datele și informațiile furnizate. Evaluarea probei testimoniale presupune necesitatea reconstituirii drumului pe care îl parcurge procesul de formare a mărturiei: recepția informațiilor, stocarea memorială a acestor informații, comunicarea lor sub forma reproducerii și recunoașterii, precum și luarea în considerare a factorilor obiectivi și subiectivi.

Aprecierea unei mărturii se bazează pe două principii fundamentale și anume cel al sincerității martorului și cel al fidelității declarației, al reproducerii datelor cu privire la faptele și la împrejurările faptei.

Or, în cauză, faptul că martorul nu a dat importanța cuvenită unor aspecte considerate esențiale cauzei de către organul de urmărire penală sau că acesta s-a aflat sub influența unei emoții datorată chemării sale la Direcția Națională Anticorupție, nu poate duce la măsura excluderii depoziției sale date în faza de urmărire penală, atâta timp cât nu s-a dovedit întrebuințarea vreunui mijloc de constrângere, iar instanța de judecată nu are niciun dubiu cu privire la sinceritatea depozițiilor martorului S. date pe parcursul procesului penal ori cu privire la obiectivitatea acestuia.

În plus, Înalta Curte constată că martorul S. a indicat elemente favorabile inculpatului A. (...), relatând că a aflat despre neînțelegerile dintre asociații I. din presă, că inițiativa de reziliere i-a aparținut întrucât nu putea să facă plăți în numerar pentru S.C. I. S.R.L. că nu a cunoscut cu certitudine cui aparține societatea comercială N. SRL și că nu a fost determinat, în niciun mod, să încheie contract de prestări servicii cu această societate.

II.1.1.2. Cu referire la **S.C. M.G.R. M. Iași**, procurorul reține că: ”în vara anului 2014, inculpatul A. îl contactează telefonic, în două rânduri, pe martorul I., administrator al S.C. M.G.R. M. Iași, invitându-l să se întâlnească la cabinetul său parlamentar, pentru a discuta despre situația relațiilor contractuale derulate de S.C.M.G.R. M. Iași cu firma de pază S.C. I. S.R.L. Iași; de asemenea, A. solicită administratorului S.C. M.G.R. M. Iași, atât personal (la data de 20.08.2014), cât și prin intermediul numitului D. (la acel moment, coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L.), plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L. (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. M.G.R. M. Iași)” (filele nr. 28 – 31 din rechizitoriu).

Martorul I., administratorul societății sus menționate, a arătat în faza de urmărire penală, la data de 20 ianuarie 2015 că, în anul 2014, când auzise deja că există probleme la firma de pază, a fost contactat telefonic, în două rânduri, de către deputatul A., care a venit cu rugămintea să se întâlnească în calitate de colaboratori vechi, pentru a discuta despre situația contractuală. Al doilea telefon l-a primit la un interval de două săptămâni de la prima convorbire, inculpatul A. rugându-l pe martor să se întâlnească la cabinetul său parlamentar.

Înainte de cele două discuții telefonice avute cu deputatul A., martorul a discutat cu inculpatul D., la acea dată șef de obiectiv al I., iar acesta din urmă a venit cu rugămintea, din partea deputatului, ca beneficiarul S.C. M.G.R. M. Iași să achite, în numerar, ultimele facturi emise de către I., deoarece conturile erau

blocate, în condițiile în care ar fi izbucnit un conflict între asociați, motiv pentru care agenții de pază nu își primeau salariile. Până la data semnării noului contract cu N. (aproximativ trei-patru luni), facturile I. au fost achitate în numerar în limita a 5.000 lei pe factură.

Martorul I. a precizat că, la cea de a doua discuție telefonică purtată cu deputatul, i-a spus acestuia că a dat curs rugăminții transmise prin intermediul inculpatului D.. A relatat, totodată, faptul că a aflat ulterior, tot de la inculpatul D., că se intenționează înființarea unei noi societăți de pază, motiv pentru care, acesta din urmă l-a rugat ca S.C. M.G.R. M. Iași să încheie contract cu noua societate.

A mai arătat martorul că, până la momentul audierii, nu și-a pus întrebări referitoare la persoana care deține firma de pază S.C. N. S.R.L..

Fiind audiat în fața instanței de judecată, la termenul din 26 septembrie 2016, martorul a precizat că l-a întâlnit prima oară pe deputatul A. pe holurile instanței, că agenții de pază i-au comunicat că este posibil să rămână fără serviciul de pază întrucât nu le-au fost plătite salariile și să fi intervenit o ceartă între asociați. Motivul pentru care inculpatul D., la rugămintea deputatului A., i-a solicitat achitarea în numerar a ultimelor facturi emise de către I. a fost blocarea conturilor societății datorită neînțelegerii dintre asociați.

Martorul a precizat că este mai greu să schimbi lucrurile, să cauți alte oferte pentru agenți de pază, așa încât a fost mulțumit pentru că i s-a oferit continuitate, însă, la încheierea contractului nu a avut relevanță faptul că inculpatul A. era deputat, în condițiile în care nici nu l-a cunoscut personal, că hotărârea de a rezilia contractul cu I. i-a aparținut în totalitate și s-a bazat pe informațiile pe care le primise despre problemele din firmă.

Prin declarația dată în fața instanței, la termenul din 06 iunie 2016, inculpatul A. (...) a confirmat faptul că, în vara lui 2014, l-a contactat telefonic în două rânduri pe martorul I., că au discutat despre blocajul bancar și despre faptul că salariații nu erau plătiți din această cauză și că i-a solicitat, atât personal cât și prin intermediul serviciului contabilitate, plata în numerar a facturilor pentru că salariații nu mai aveau un reprezentant în bancă și astfel nu se putea face plata salariilor decât prin casieria societății.

Înalta Curte constată că, într-adevăr, *inculpatul A. (...) a solicitat administratorului firmei beneficiare plata în numerar a facturilor*, aspect ce rezultă din propria sa depoziție, din declarațiile martorului I. și din convorbirea telefonică purtată între cei doi la 20.08.2014, ora 10:32:

“ ... A.: Am înțeles. Rugămintea aia mai veche a mea începem s-o deblocăm?

I.: *Da, s-a rezolvat. S-a rezolvat. Adică ne-am înțeles cu furnizorul de servicii să ne facă două facturi ca să poa' să...*

A.: Îmhî.

I.: *Să le putem plăti cu numerar.*

A.: *Da, da, da. Bine. Și săptămâna viitoare pe la ce zi? Luni, marți? ...”*

Însă această ***acțiune a inculpatului, de a solicita plata unor facturi în numerar, nu se circumscrie elementului material al infracțiunii de care este acuzat.***

Conchizând, Înalta Curte constată că martorul I. a relevat aspecte favorabile inculpatului, și anume că nu s-au purtat discuții cu acesta din urmă despre rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unui nou contract cu N. S.R.L., că decizia de reziliere a aparținut în totalitate martorului (denunțare unilaterală a contractului), că nu au existat niciun fel de constrângeri în rezilierea, respectiv încheierea unui alt contract de pază și că martorul *a presupus*, la momentul audierii în faza de urmărire penală, existența unei legături între N. S.R.L. și inculpat, datorită cronologiei faptelor.

II.1.1.3. În ceea ce privește **S.C. E. S.R.L.**, procurorul reține că “în cursul lunii august 2014, A. a fost contactat de martorul D., administrator al S.C. E. S.R.L. Iași, care i-a solicitat încheierea unui contract cu S.C. I. S.R.L. pe o perioadă determinată. Deputatul A. l-a asigurat pe martor de faptul că în scurt timp va fi contactat de cineva de la firma sa, ceea ce s-a întâmplat peste câteva minute, când fiul deputatului, A., l-a contactat telefonic pe D., cei doi întâlnindu-se și stabilind detaliile contractului ce urma să fie perfectat (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. E. S.R.L. Iași)” (filele nr. 31 – 32 din rechizitoriu).

Din declarația martorului D., administrator în cadrul S.C. E. S.R.L. Iași, audiat în cursul urmăririi penale la data de 11 februarie 2015, rezultă că, în cursul lunii august 2014, l-a contactat telefonic pe deputatul A., pe care îl cunoștea de mai mult timp și despre care știa că deține firma de pază S.C. I. S.R.L. și i-a solicitat încheierea unui contract pe o perioadă determinată, respectiv, pentru câteva zile. Deputatul i-a spus că va fi contactat de cineva de la firma sa, iar în aproximativ 5 minute a fost contactat de fiul său, cu același nume, cu care s-a întâlnit.

La momentul semnării contractului martorul a observat faptul că denumirea firmei prestatoare nu era S.C. I. S.R.L., ci S.C. N. S.R.L., fiind convins că „ori firma I. și-a schimbat numele, ori este vorba tot despre o firmă a domnului deputat”.

Fiind audiat în cursul cercetării judecătorești, la termenul din 12 septembrie 2016, martorul D. și-a menținut depoziția dată anterior în cauză și a făcut următoarele precizări:

Cu ocazia discuției telefonice purtată cu deputatul, acesta din urmă i-a explicat că nu se mai ocupă de firmă și că va fi contactat de către cineva din partea firmei care să-l poată ajuta. Din discuția purtată cu fiul deputatului, martorul a ajuns la concluzia că N. aparține deputatului, însă fiul acestuia din urmă nu i-a spus explicit acest fapt.

A mai precizat martorul faptul că, în momentul în care l-a apelat pe domnul deputat, nu i-a solicitat, în mod expres, încheierea unui contract cu I.

Prin urmare, și în acest caz se constată că martorul D. a relevat aspecte favorabile inculpatului, și anume că nu i-a solicitat acestuia din urmă, în mod expres, încheierea unui contract de pază cu S.C. I. S.R.L. (precizare făcută în declarația dată în fața instanței la termenul din 12 septembrie 2016), că nu a discutat cu inculpatul despre încheierea unui contract de pază cu S.C. N. S.R.L., că a presupus că ar exista o legătură între inculpat și această ultimă societate datorită succesiunii acțiunilor în timp și a faptului că a fost apelat telefonic de

fiul inculpatului și că, în discuția pe care a avut-o cu inculpatul, în vederea încheierii unui contract de pază, nu a fost amenințat în niciun fel și nici nu i s-au promis contracte cu statul pe care în mod normal nu le-ar fi putut obține (finalul declarației din 11 februarie 2015 dată în faza de urmărire penală).

II.1.1.4. În ceea ce privește **S.C. C. S.A. Iași**, procurorul reține că “în vara anului 2014, inculpatul A. a desfășurat activități specifice administratorului unei societăți comerciale sau unui comerciant persoană fizică ce exploatează o întreprindere comercială, prin negocierea (în numele S.C. N. S.R.L., firmă despre care a afirmat că este a sa) clauzelor unui contract de prestări servicii de pază cu martorul C., acționar majoritar la S.C. C. S.A. Iași (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. C. S.A. Iași)” (filele nr. 32 – 35 din rechizitoriu).

În primul rând, Înalta Curte constată că, în cazul acestui act material, spre deosebire de celelalte acte materiale reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpatului A., în ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, procurorul susține că inculpatul a desfășurat activități specifice administratorului unei societăți comerciale sau unui comerciant persoană fizică ce exploatează o întreprindere comercială.

Cu alte cuvinte, inculpatul a încălcat interdicția prevăzută de art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției (incompatibilitatea dintre calitatea de deputat și funcția de *administrator* al unei societăți comerciale) sau interdicția prevăzută de art. 82 alin. (1) lit. e) din aceeași lege (incompatibilitatea dintre calitatea de deputat și cea de *comerciant persoană fizică*), rămânând, așadar, în sarcina instanței să stabilească care anume interdicție a fost încălcată, deși activitatea infracțională este descrisă în același mod ca și la celelalte acte materiale (negocierea clauzelor unui contract de prestări servicii de pază).

De plano, se impun a fi făcute anumite precizări cu privire la noțiunea de „*comerciant persoană fizică*”, la care face referire art. 82 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 161/2003.

Astfel, art. 3 alin. (2) și (3) din Codul Civil raportat la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 prevede că *sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere și că noțiunea de "profesionist" prevăzută la art. 3 din Codul civil include categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil.*

Conform art. 6 alin. (1) și (2) lit. d) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil:

(1) În cuprinsul actelor normative aplicabile la data intrării în vigoare a Codului civil, referirile la comercianți se consideră a fi făcute la persoanele fizice sau, după caz, la persoanele juridice supuse înregistrării în registrul comerțului, potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

(2) lit. d) Dispozițiile alin. (1) **nu** se aplică termenului "comerciant" prevăzut în orice alte acte normative în care termenul "comerciant" are un înțeles specific dispozițiilor cuprinse în aceste din urmă acte normative.

Art. 11 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Noului Cod civil prevede că: "**Alineatele (1) și (2) ale articolului 1 din Legea nr. 26/1990** privind Registrul Comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare – **care se refereau la noțiunea de "comerciant"** – , se modifică și vor avea următorul cuprins:

(1) Înainte de începerea activității economice, au obligația să ceară înmatricularea sau, după caz, înregistrarea în Registrul Comerțului următoarele persoane fizice sau juridice: persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, societățile comerciale, companiile naționale și societățile naționale, regiile autonome, grupurile de interes economic, societățile cooperative, organizațiile cooperatiste, societățile europene, societățile cooperative europene și grupurile europene de interes economic cu sediul principal în România, precum și alte persoane fizice și juridice prevăzute de lege.

(2) În cursul exercitării activității lor sau la încetarea acesteia, persoanele fizice sau juridice prevăzute la alin. (1) au obligația de a solicita înscrierea în același registru a mențiunilor privind actele și faptele a căror înregistrare este prevăzută de lege."

Prin urmare, se poate observa, cu ușurință, faptul că noțiunea de "comerciant" nu se mai regăsește în textul de lege, astfel cum a fost modificat.

În aceste condiții, interdicția prevăzută de dispozițiile art. 82 alin. (1) lit. e) din Legea 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, care se referă la incompatibilitatea calității de deputat cu cea de comerciant persoană fizică, nu-și mai găsește aplicare, întrucât noțiunea de comerciant persoană fizică nu este prevăzută și, prin urmare, nici definită, în Legea nr. 71/2011.

Oricum, și în reglementarea anterioară, "comerciantul" era definit ca acea persoană fizică care efectuează, în mod obișnuit, acte de comerț, motiv pentru care, rămân valabile considerațiile de ordin teoretic cu privire la noțiunea de "acte de comerț", expuse la filele nr. 34 și urm. din prezenta hotărâre.

Revenind la actul material analizat, referitor la S.C. C. S.A. Iași, martorul C., acționar majoritar al societății, a arătat la data de 20 ianuarie 2015, în faza de urmărire penală, următoarele:

" (...) în anul 2014 când a venit la mine domnul deputat A., cu care mă cunosc foarte bine, acesta explicându-mi că sunt ceva probleme cu asociatul său de la S.C. I. și rugându-mă să trecem paza pe o altă societate, respectiv S.C. N., despre care mi-a spus că este tot a dânsului, dar nu mi-a precizat expres ce funcție are în acea firmă, doar că se ocupă de firmă băiatul său C.. Domnul deputat mi-a precizat că prețul va fi același ca și cel practicat de către I., în fapt expunându-mi aceleași condiții contractuale. Nu a fost vorba despre nicio presiune sau șantaj la care să fi fost supus eu pentru a semna contractul cu această firmă N. despre care nici nu știu unde are sediul".

În cursul cercetării judecătorești, fiind audiat la data de 12 septembrie 2016, martorul C. a arătat că:

"În anul 2014 am fost contactat de către domnul deputat, a venit la mine la birou și mi-a spus foarte scurt că dorește să schimbe contractul pe care îl aveam în derulare, de pază, cu I. pe o altă companie. I-am spus că în principiu nu am nimic împotriva atâta timp cât nu se schimbă condițiile contractuale în special prețul.

I-am mai spus că nu mă ocup personal de acest lucru existând în cadrul companiei o direcție care se numea, Direcția Control Risc, reprezentată la acel moment de domnul F..

Contractul s-a încheiat ulterior cu N., reprezentată de A. (fiul). Nu mi-a fost prezentată nicio persoană pe nume N..

Nu am intrat în detalii cu privire la situația firmei I. ci doar am fost de acord cu schimbarea contractului în condițiile sus menționate.

Cunoșteam în linii generale că există conflicte între asociații firmei I. sau că există o problemă în cadrul acestei firme, dar nu m-au interesat amănunte.

Compania C. era o firmă mare cu multe obiective și folosea și alte firme de pază la momentul 2014 în afară de I..

Nu am avut nicio discuție cu domnul deputat legată de apartenența firmei N., însă se cunoștea din presă că firma aparține fiului deputatului.

Nu a existat nicio presiune în vederea rezilierii contractului cu I. și încheierea unui nou contract cu N..

În mod clar din moment ce deputatul a venit și m-a rugat, am discutat despre schimbarea contractului, a venit pentru că noua firmă aparținea tot familiei dumnealui sau fiului, nu-mi amintesc dacă mi-a spus cu exactitate cui aparține N., nu am intrat în detalii".

Prin urmare, se constată că martorul C. a relatat faptul că a purtat o discuție cu deputatul A., că a luat la cunoștință despre conflictul dintre asociați din presa locală, fiind de notorietate neînțelegerile dintre asociații I. și că nu cunoaște, în mod cert, dacă acesta din urmă are vreo legătură cu societatea comercială N., ci a presupus acest aspect datorită relației de rudenie dintre deputat și fiul acestuia. Martorul cunoștea, tot din presă, că firma N. aparținea fiului deputatului.

În sprijinul acușării, se mai invocă, în afară de declarația martorului C., conținutul convorbirilor telefonice din datele de 06.08.2014, ora 10:43:32 – discuție purtată între inculpat și martor, din lecturarea căreia nu rezultă niciun element care să poată oferi indicii cu privire la actul material în discuție – și de 07.08.2014, ora 08:30:04 – discuție purtată între *terțe persoane*, martorul I. și o *persoană identificată sub numele de "T."*, neaudiată în prezenta cauză, despre care procurorul afirmă că face parte din conducerea S.C. C. S.A. – .

Din conținutul acestei din urmă convorbiri telefonice nu reiese, similar primei discuții, niciun element care să poată oferi indicii cu privire la actul material reținut în actul de sesizare ori care să conducă instanța la concluzia că "în urma unor discuții purtate cu inculpatul A., acționarul majoritar C. a hotărât mutarea contractului de pază pe o altă firmă" (fila nr. 34 din rechizitoriu).

Așadar, se constată că martorul C. a luat, în mod unilateral, decizia de a rezilia contractul cu S.C. I. S.R.L. și de a încheia contractul de prestări servicii de pază cu S.C. N. S.R.L..

II.1.1.5. În ceea ce privește **Primăria comunei, județul Suceava**, procurorul reține că “în luna august 2014, A. l-a contactat telefonic, în câteva rânduri, pe martorul N., primar al comunei, județul Suceava, căruia i-a prezentat situația conflictuală existentă între asociații S.C. I. S.R.L. și i-a adus la cunoștință faptul că trebuie să solicite rezilierea contractului cu această firmă, deoarece salariile agenților de pază nu pot fi achitate, conturile societății fiind blocate. Deputatul a precizat, de asemenea, că are o altă firmă, respectiv S.C. N. S.R.L., pe care a mutat agenții ca să-i poată plăti, convenind cu martorul să „mute” contractul de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L.” (filele nr. 36 – 38 din rechizitoriu).

Din declarația martorului N., primar al comunei, județul Suceava, depoziție dată în faza de urmărire penală (16 martie 2015), a rezultat că, în anul 2014 a aflat despre problemele care au apărut în cadrul I. S.R.L. Iași între acționari, acela fiind momentul în care a aflat că unul dintre acționari este deputatul de Iași, A., pe care nu-l cunoaște personal.

Martorul a relatat faptul că, atât în perioada cât avea contract cu I., cât și după încheierea contractului cu N., a ținut legătura cu inculpatul T., care era „reprezentantul ambelor firme”. Acesta din urmă a adus la cunoștință martorului faptul că este vorba de aceeași firmă, că s-au certat acționarii și că, până la clarificare, conturile vor fi blocate.

A precizat martorul că T. s-a prezentat de fiecare dată, inclusiv la momentul când a transferat contractul pe N., ca venind din partea asociatului A..

A mai arătat martorul că, în luna august 2014, inculpatul A. l-a contactat telefonic, în câteva rânduri, și i-a prezentat situația conflictuală existentă între asociații S.C. I. S.R.L., aducându-i la cunoștință faptul că trebuie să solicite rezilierea contractului cu această firmă, deoarece salariile agenților de pază nu pot fi achitate, întrucât conturile societății sunt blocate. Deputatul i-a precizat că are o altă firmă, respectiv S.C. N. S.R.L., pe care a mutat agenții ca să-i poată plăti, convenind cu martorul să „mute” contractul de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L.

Martorul N. a subliniat faptul că a purtat o discuție telefonică cu deputatul A. în legătură cu rezilierea contractului cu I. și semnarea unui contract cu N.. Întrucât martorul nu știa unde să trimită cererea de reziliere a contractului cu I. și contractul semnat cu N., inculpatul A. i-a solicitat să le trimită la adrese diferite. Valoarea contractului a rămas aceeași și nu a fost cazul să se organizeze licitație sau selecție de oferte, în condițiile în care deputatul a dat asigurări că este vorba despre aceeași firmă.

În fața instanței, la termenul din 26 septembrie 2016, nuanțându-și depoziția, martorul N. a precizat că a fost contactat telefonic de către domnul deputat A. de câteva ori, acesta din urmă propunându-i găsirea unei soluții astfel încât să poată fi plătiți angajații I. Posibil ca soluția să o fi găsit chiar martorul în sensul de a încheia contract cu N., firmă despre care a aflat de la inculpatul T. și, crede martorul, că și de la domnul deputat. Aceștia au venit cu propunerea de a încheia contract cu N.. Martorul nu a simțit nicio presiune în încheierea contractului cu N., ci interesul său era ca agenții de pază de la primărie să-și primească salariile.

În ceea ce privește convorbirea telefonică purtată între inculpatul A. și martorul N. la data de 22.08.2014, orele 12:47:32, se constată că această discuție nu oferă elemente de natură a contura o activitate infracțională a inculpatului, atâta timp cât martorul a notificat rezilierea contractului de prestări servicii de pază cu societatea I. S.R.L. încă din data de 07.07.2014.

Prin urmare, din depoziția martorului N. reies aspecte favorabile inculpatului, și anume, că despre situația conflictuală dintre asociații S.C. I. S.R.L. a aflat de la inculpatul T., tot cu acest inculpat a purtat discuții legate de rezilierea contractului și încheierea unui nou contract cu firma N., existând posibilitatea ca încheierea unui nou contract cu N. să fi venit chiar în urma solicitării exprese a martorului.

II.1.1.6. Cu referire la **S.C. R. S.A. Bârlad**, procurorul reține că “în vara anului 2014, A. a negociat cu reprezentanții S.C. R. S.A. Bârlad atât încetarea relațiilor contractuale dintre această societate comercială și S.C. I. S.R.L., cât și continuarea colaborării cu o altă firmă de pază a sa (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. R. S.A. Bârlad)” (filele nr. 38 – 52 din rechizitoriu).

Din declarația martorului F., șef serviciu organizare în cadrul întreprinderii S.C. R. S.A. Bârlad, dată în faza de urmărire penală (20 ianuarie 2015), a rezultat că acesta a aflat despre divergențele dintre asociații S.C. I. în vara anului 2014. Ulterior, a primit semnale în sensul că agenții de pază de la I. nu sunt plătiți, deoarece conturile erau blocate, aspect despre care S.C. R. S.A. Bârlad a fost notificată de către I.

A arătat martorul că a avut o primă întâlnire cu inculpatul A. junior, acesta venind la Bârlad cu rugămintea din partea tatălui său, inculpatul A., ca reprezentanții S.C. R. S.A. să identifice modalități legale de plată a serviciilor de pază, pentru că erau blocate conturile S.C. I.. Propunerea a fost să se facă niște compensări, însă reprezentanții beneficiarului nu au fost de acord.

Martorul F. a relatat că, la o altă întâlnire la sediul din Bârlad, a venit deputatul A., însoțit de fiul său cu același nume, ocazie cu care deputatul a afirmat că firma I. în condițiile problemelor interne, nu își va mai putea continua activitatea și că ar dori să continue colaborarea cu o altă firmă de pază a sa. Reprezentanții S.C. R. S.A. i-au explicat inculpatului faptul că nu pot face acest lucru și că vor înainta cereri de ofertă în eventualitatea rezilierii contractului cu I.. Martorul a calificat negocierea purtată cu deputatul A. ca fiind „o discuție de afaceri”, care a avut loc în termeni normali. Ulterior, S.C. R. S.A. Bârlad a solicitat șaisprezece oferte, a primit opt răspunsuri cu oferte, iar printre ele s-a aflat și oferta S.C. N. S.R.L., care a și câștigat și, despre care martorul știa că era firma despre care le vorbise deputatul.

În fața instanței, la termenul din 26 septembrie 2016, martorul F. a precizat că primele semnale pe care le-a avut în sensul existenței unor probleme în cadrul I. au fost, cu aproximație, pe la sfârșitul lunii aprilie, începutul lunii mai 2014, când reprezentanții I., și anume, martorii I. și D. au solicitat o majorare a tarifului, majorare care se percepea o dată cu creșterea salariului minim pe economia națională. În aceste condiții, directorul de aprovizionare C. a solicitat un deviz, o structură a tarifului, pe care a primit-o pe email, deviz pe care martorul l-a discutat cu directorul de aprovizionare și, la solicitarea acestuia

din urmă, a discutat cu D. și i-a comunicat că se poate prezenta la societate pentru a se putea discuta și, eventual, semna actul adițional. Aceasta din urmă a comunicat martorului că, în perioada respectivă nu se poate prezenta, întrucât sunt probleme în cadrul I. Prin luna iunie 2014 au început să primească în cadrul firmei documente, atât de la fosta, cât și de la noua conducere, din care rezulta că s-au făcut modificări în structura societății.

Din câte își amintește martorul, prima întâlnire cu A. fiul a avut loc la data semnării actului adițional, iar după luna iulie 2014 a mai avut o întâlnire cu acesta, care a venit la Bârlad, din punctul de vedere al martorului, în calitate de reprezentant al I., cu propunerea de a face plata prin compensare. Nu a fost la acel moment nicio discuție despre vreo rugămintă provenită din partea deputatului.

A mai arătat martorul că, prin luna august 2014, A. junior a venit însoțit de tatăl său și a avut loc o discuție între aceștia, martor, C. și G.. Cu această ocazie s-a prezentat starea societății I. ca fiind gravă, s-au adus și niște documente, și cei doi A. i-au rugat să găsească o soluție pentru a plăti agenții de pază, în special. Firma I. a trimis o formă a unui act adițional, de fapt era vorba de modificarea articolului din contract referitoare la modalitatea de plată. Forma transmisă de către firma I. a fost analizată în societatea R. și a fost modificată și inclusă într-un act adițional finalizat undeva la sfârșitul lunii august și înregistrat în septembrie 2014. Întrucât erau diferite probleme cu plata cash, agenții de pază erau nemulțumiți pentru că nu erau plătiți la zi, între timp mai primeau și o grămadă de înscrisuri cu privire la existența unor procese, a unor conflicte în cadrul I., au hotărât să solicite rezilierea contractului. În aceste condiții, s-a făcut o analiză de oferte, trimițând către șaisprezece firme solicitarea S.C. R., au primit opt oferte care corespundeau elementelor solicitate, s-au demarat discuțiile, C. a exclus vreo două firme, după care au solicitat alte informații și, în final, au rămas patru firme în discuție care au fost invitate la sediul societății pentru discuții.

Martorul a precizat că domnul C. era interesat, în special, să obțină un termen mai lung de plată a facturilor, dar și de disponibilitatea firmei de a păstra o parte din agenții de pază, întrucât aceștia cunoșteau zona, iar în final s-a decis ca societății N. să i se atribuie contractul.

A mai precizat martorul că nu a discutat cu domnul deputat deloc, dar auzise de la A. junior că au înființat o firmă de pază, pe nume N., așa cum fosta conducere de la I. a venit cu propunerea firmei C.. Nu a avut nicio influență în încheierea contractului cu N. calitatea de deputat a lui A., din punctul de vedere al martorului. Nu i s-a precizat în mod expres cui aparține N., știa doar că era vorba despre o firmă de pază despre care A. junior avea cunoștință, dar nu știa dacă acesta este reprezentant sau are o altă calitate în cadrul acestei firme. A. junior nu i-a solicitat în mod direct și în mod explicit rezilierea contractului cu I..

Prin urmare, Înalta Curte constată că martorul F. a relatat următoarele aspecte relevante cauzei: că nu a existat vreo discuție cu privire la o pretinsă legătură a inculpatului A. cu firma N., că atât inculpatul A., cât și fiul său, administrator statutar la acel moment, efectuau demersuri pentru salvarea

contractului de pază încheiat de I. S.R.L. cu S.C. R. S.A. și încercau să găsească modalități de plată a salariaților, întrucât conturile societății I. erau blocate.

Din declarația martorului G., director de resurse umane corporat la S.C. R. S.A. Bârlad, dată în faza de urmărire penală (20 ianuarie 2015), au reieșit următoarele:

În cursul anului 2014, beneficiarului serviciilor de pază i-au fost transmise numeroase înscrisuri care atestau o situație conflictuală iscată în interiorul societății prestatoare, totul culminând cu o adresă emisă de ANAF prin care se comunica, între altele, faptul că se instituiseră o poprire pe conturile S.C. I. S.R.L..

În acel moment, conducerea S.C. R. S.A. Bârlad a început să ia în calcul înlocuirea serviciilor oferite de I., deoarece problemele interne care se materializau în întârzieri ale plăților drepturilor salariale către agenți ar fi putut afecta calitatea prestării serviciilor.

Toate înscrisurile primite în legătură cu S.C. I. S.R.L. vădeau o situație conflictuală la nivelul conducerii și administrării societății, impresie întărită de o întâlnire la care s-a prezentat deputatul A. și fiul său, C.

La respectiva întâlnire, ce a avut loc în perioada în care contractul cu S.C. I. S.R.L. era încă în vigoare, deputatul A. a confirmat faptul că existau dificultăți interne în cadrul companiei, dificultăți pe care acesta din urmă încerca să le înlăture, susținând activitatea companiei în limitele posibilului. Nu a exclus, însă, că ar putea interveni o evoluție nefavorabilă a situației. Implicit se putea deduce, astfel cum a afirmat martorul, faptul că ar putea apărea probleme în calitatea prestației.

Martorul G. a relatat că a participat și la una dintre întâlnirile avute de martorul I. cu conducerea S.C. R. S.A. Bârlad, subiectul de discuție fiind ofertarea serviciilor de pază în numele S.C. C. S.R.L., domnul I. recomandându-se ca și consilier la acea societate. Din discuția purtată cu acea ocazie în legătură cu situația S.C. I. S.R.L., martorul a înțeles că exista o stare conflictuală între I. și A..

La termenul de judecată din data de 26 septembrie 2016, menținându-și depoziția dată în cursul urmăririi penale, martorul G. a precizat că acea întâlnire, la care s-a prezentat deputatul și fiul său, a avut o conotație mai degrabă emoțională, în sensul că s-au reiterat neînțelegerile și neplăcerile care surveneau între părțile aflate în conflict și ceea ce s-a întâmplat cu firma cu care S.C. R. avea relația contractuală.

A mai arătat martorul că rezilierea contractului a fost notificată la începutul lunii octombrie 2014 și s-a produs efectiv în noiembrie 2014. S-a ajuns la soluția rezilierii contractului întrucât existau probleme legate de plăți, în sensul că, deși prestația serviciilor se efectua, S.C. R. nu putea efectua plățile întrucât conturile erau blocate. Niciunul dintre inculpații A. nu a sugerat încheierea contractului cu N.

A. junior a fost cel care a depus ofertă în numele N..

Martorul a dedus că ar fi implicat în cadrul N. și deputatul, pe considerentul că tatăl știe ce face fiul.

S-a întâlnit, în perioada respectivă, o singură dată, cu domnul deputat, atunci când s-a prezentat la sediul societății.

La întâlnire au participat și F., C. și A. junior.

Poziția domnului A. nu a fost în sensul de a opri activitatea I., dimpotrivă și-a exprimat părerea de rău că lucrurile se derulează în acel sens și martorul a avut impresia că dorința inculpatului este de a se remedia situația. Nu a văzut niciun înscris din care ar rezulta că deputatul ar avea vreo calitate în cadrul N.. A. junior nu i-a spus că N. ar aparține tatălui său și nu i-a solicitat încetarea relațiilor contractuale cu I..

Și acest martor, prin declarațiile date în ambele faze procesuale, a relevat aspecte favorabile inculpaților A. (tatăl și fiul).

Martorul K., manager aprovizionare în cadrul S.C. R. S.A. Bârlad, a relatat, la data de 20 ianuarie 2015, în faza de urmărire penală, dar și în cursul cercetării judecătorești, la termenul din 06 martie 2017, următoarele aspecte:

În luna octombrie a anului 2014 a făcut demersuri, prin intermediul departamentului juridic, pentru rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L., întrucât avea îndoieli că salariații acestei societăți își primeau salariile și, ca atare, S.C. R. S.A. ar fi avut de suferit.

Știa că interveniseră probleme în activitatea societății prestatoare, datorită neînțelegerilor dintre asociați, iar serviciile de securitate și pază riscau să nu mai poată fi prestate, datorită neplății salariilor către agenții de pază.

Despre neînțelegerile dintre asociați a aflat în vara anului 2014, când inculpatul A. s-a prezentat la o ședință în cadrul S.C. R. S.A., în calitate de reprezentant al S.C. I. S.R.L., martorul necunoscând că inculpatul are și o altă calitate sau funcție publică. Cu acea ocazie, inculpatul i-a asigurat că serviciile de pază nu vor avea de suferit.

Știe că, în luna noiembrie a anului 2014, a fost încheiat contractul de prestări servicii cu S.C. N. S.R.L. (societatea câștigătoare a procedurii de selecție, care a oferit prețul cel mai avantajos), reprezentată de inculpatul A. junior.

Nu știe cine are calitatea de reprezentant legal al S.C. N. S.R.L. (cine a semnat contractul din partea acestei societăți), însă toate întâlnirile prealabile semnării contractului le-a avut cu inculpatul A. junior.

Prin urmare, și acest martor, prin depozițiile date în ambele faze procesuale, a relatat aspecte favorabile inculpaților A. (tatăl și fiul).

Nu în ultimul rând, analizând conținutul celor două comunicări – mesaj tip SMS trimis de inculpatul A., la data de 17.10.2014, ora 09:52:15, martorului G. și telefonică, purtată în aceeași zi, ora 09:45:19, între cei doi sus menționați – , Înalta Curte nu identifică niciun element de natură a contura o activitate infracțională a inculpatului, ci dimpotrivă, rezultă preocuparea acestuia din urmă cu privire la situația societății I. S.R.L..

În concluzie, din analiza întregului material probatoriu administrat în cauză, în ceea ce privește S.C. R. S.A. Bârlad, a rezultat că inculpatul A. nu a fost implicat în procedura de reziliere a contractului cu S.C. I. S.R.L. și nici în ceea ce privește încheierea unui nou contract cu S.C. N. S.R.L., ci dimpotrivă, a făcut demersuri, alături de fiul său, coinculpatul A., administrator al S.C. I. S.R.L. până la data de 17.07.2014, pentru a găsi o soluție legală de a plăti agenții de pază care își desfășurau activitatea în cadrul S.C. R. S.A. Bârlad.

II.1.1.7. Cu referire la **S.C. U. S.R.L. Iași**, procurorul reține că “în vara anului 2014, A. a negociat (referindu-se la calitatea serviciilor oferite și la prețul

acestora și oferind o reducere a tarifului) cu martorul O., director financiar în cadrul S.C. B. S.R.L. și administrator și director general al S.C. U. S.R.L. Iași, încheierea unui contract de prestări servicii cu o altă firmă de pază pe care și-a deschis-o în afară de S.C. I. S.R.L., respectiv S.C. N. S.R.L.; A., care s-a deplasat personal la biroul din București al martorului și s-a recomandat folosindu-se de calitatea sa de deputat, a solicitat, în plus, ca plata facturilor emise de S.C. I. S.R.L. până la momentul respectiv să se facă în numerar, întrucât conturile societății erau blocate” (filele nr. 52 – 59 din rechizitoriu).

Din declarația dată în faza de urmărire penală, la 20 ianuarie 2015, de martorul O., administrator și director general al S.C. U. S.R.L. Iași, a rezultat că, în vara anului 2014, a fost apelat de o persoană care s-a recomandat ca fiind deputatul A. și care i-a spus că îl sună în calitate de coproprietar al S.C. I. S.R.L. și că ar dori să discute personal cu martorul.

Ulterior, inculpatul A. s-a deplasat la biroul martorului, povestindu-i că era coproprietar al S.C. I. S.R.L. Iași, că intrase în conflict cu celălalt asociat și cu administratorul, pe nume I., pe care deputatul nu-l mai dorea în firmă, deoarece îl suspecta de faptul că ar fi sustras bani din patrimoniul acesteia.

A. a afirmat că S.C. I. S.R.L. este blocată și că nu va putea face plata facturilor emise în conturile acestei societăți, solicitând martorului plata în numerar, astfel cum au procedat și alți beneficiari ai contractelor cu I.. Propunerea inculpatului a fost respinsă de reprezentantul S.C. U. S.R.L. Iași.

Ca alternativă la serviciile de pază prestate de S.C. I. S.R.L., A. i-a adus la cunoștință martorului O. faptul că și-a deschis o altă firmă de pază, prezentându-i un certificat de înregistrare fiscală și alte documente emise pentru S.C. N. S.R.L.

Inculpatul și-a motivat propunerea prin faptul că dorește să continue furnizarea de servicii de pază și să evite concedierea angajaților S.C. I. S.R.L., afirmând că angajații vor fi transferați de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L.

În cadrul aceleiași întâlniri, inculpatul A. i-a garantat martorului faptul că nu va interveni nicio modificare a clauzelor contractuale și că va beneficia de aceeași calitate a serviciilor de pază. Mai mult, în urma negocierilor, înainte de semnarea contractului, deputatul A. a redus prețul contractului.

Ulterior, martorul a încercat să facă plăți către I. în conturile sale, dar sumele de bani s-au întors, nefiind virate, întrucât conturile erau blocate și, în acest mod, și-a dat seama că, în cadrul firmei, chiar erau probleme. Martorul a dispus verificări privind S.C. N. S.R.L. și comparații cu tarifele altor firme de pază, după care, a decis rezilierea contractului cu I. și încheierea unui alt contract cu S.C. N. S.R.L., deoarece nu constatase probleme cu această din urmă societate.

Verificările și negocierile privind clauzele contractuale au fost efectuate de angajații din cadrul departamentului aprovizionare, firma S.C. N. S.R.L. fiind reprezentată de fiul deputatului, inculpatul A. junior.

La câteva luni după semnarea contractului, a avut loc un incident la punctul de lucru din Iași, în sensul că unul dintre agenții de pază ai S.C. N. S.R.L. a fost depistat în timp ce încerca să sustragă fier vechi. În acest context, martorul O. l-a contactat pe deputatul A. și i-a adus la cunoștință cele întâmplate, solicitându-i să rezolve problema administrativă din cadrul firmei de

pază. Inculpatul a răspuns că știa de incident, despre care i-au raportat subordonații săi de la firmă și i-a promis martorului că va lua toate măsurile pentru a se evita alte asemenea incidente, adăugând că va lua măsuri disciplinare împotriva respectivului angajat.

Cu privire la precizarea martorului făcută mai sus, procurorul reține că:

“Se remarcă, astfel, faptul că inculpatul A. se raportează la societatea comercială N. S.R.L. ca fiind „firma sa”, transmitând terților ideea că el este factorul decizional în cadrul firmei și implicându-se activ în conducerea activității acesteia (inclusiv în ceea ce privește raporturile de muncă ale angajaților, despre care afirmă că sunt „subordonații săi”)“ (filele nr. 54 – 55 din rechizitoriu).

Or, se poate observa, cu ușurință, împrejurarea că *martorul se referă la o perioadă ulterioară datei reținută prin actul de sesizare a instanței ca fiind data presupusului act material infracțional – vara anului 2014*, martorul făcând referiri la o *perioadă de câteva luni de la semnarea noului contract de prestări servicii de pază*. În plus, *precizările martorului nu au nicio legătură cu activitatea presupus infracțională a inculpatului descrisă în rechizitoriu*, activitate care a constat în negocierea încheierii unui nou contract de prestări servicii cu o altă firmă de pază și solicitarea, folosindu-se de calitatea sa de deputat, ca plata facturilor emise de S.C. I. S.R.L. să se facă în numerar.

În fața instanței, la termenul de judecată din data de 10 octombrie 2016, nuanțându-și depoziția din cursul urmăririi penale, martorul O. a precizat că inculpatul i-a sugerat să încheie contract cu N., societate în cadrul căreia deputatul deținea o anume calitate, pe care nu și-o mai amintește, iar în cadrul discuției dintre cei doi a existat o oarecare dezbatere și împreună au încercat să găsească o soluție pentru rezolvarea problemei, dar chestiunea a rămas nerezolvată.

În altă ordine de idei, se constată că procurorul mai reține următoarele:

“Din conținutul convorbirii telefonice purtate la data de 29.08.2014, la ora 10:21:46 între inculpatul A. și martorul O. rezultă că inculpatul negociază cu martorul aspecte legate de contractul de prestări servicii de pază, declinându-și calitatea de deputat ... “ (fila nr. 55 din rechizitoriu).

Și în această situație, din lecturarea convorbirii telefonice sus menționate, se poate observa, cu ușurință, faptul că, la începutul convorbirii respective se face, în clar, mențiunea că întâlnirea ce urma să aibă loc era în calitate de asociat, și nu de deputat, aspect întărit și lămurit pe deplin, pe parcursul discuției.

În concluzie, și cu privire la acest act material probele administrate în cauză au relevat elemente favorabile inculpatului A., și anume: că a fost interesat de salvarea relației contractuale dintre S.C. I. S.R.L. și S.C. U. S.R.L. Iași, că efectua orice demersuri legale posibile pentru plata salariilor agenților de pază (solicitarea ca facturile să fie plătite în numerar nu are conotație penală), că martorul O., după analizarea tuturor ofertelor, a considerat că oferta societății N. este cea mai bună și că acesta din urmă nu cunoaște, cu certitudine, ce calitate avea inculpatul în cadrul S.C. N. S.R.L..

II.1.1.8. În ceea ce privește **Complexul Muzeal Național Moldova Iași**, procurorul reține că:

“ În vara anului 2014, A. s-a prezentat, însoțit de fiul său, A., la biroul martorei S., manager al Complexului Muzeal Național Moldova Iași, căreia i-a adus la cunoștință faptul că banca a blocat conturile S.C. I. S.R.L., din cauza partenerului de afaceri al deputatului, solicitând plata în numerar a serviciilor de pază prestate de această firmă, de care a precizat că urmează a se ocupa în viitor fiul său; față de refuzul martorei de a efectua plăți cash și de afirmația acesteia, referitoare la o eventuală reziliere, cu respectarea clauzelor contractuale, a contractului cu S.C. I. S.R.L., în cazul prestării necorespunzătoare a serviciilor de pază, deputatul A. a negociat modificarea contractului de prestări servicii de la S.C. I. S.R.L. la o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L., pe care a înființat-o cu ceva timp în urmă, afirmând că el tocmai făcea „trecerea directă” a contractelor mai multor beneficiari, de la S.C. I. S.R.L. la această nouă firmă” (filele nr. 59 – 60 din rechizitoriu).

Din declarația martorei S., manager al Complexului Muzeal Național Moldova Iași, dată în faza de urmărire penală la 20 ianuarie 2015, a rezultat că, în vara anului 2014, la biroul său a venit șeful de obiectiv din partea I., inculpatul D., care i-a spus că sunt probleme financiare în I. și că firma ar avea conturile blocate, prezentându-i, totodată, rugămintea din partea asociatului A. (tatăl) ca din acel moment facturile către I. să fie achitate în numerar, oferind exemple ale altor instituții care plătesc în acest fel firmei de pază amintite, printre care R. Bârlad.

Martora a afirmat că nu este de acord sub nicio formă cu această modalitate de plată a serviciilor de pază și că exemplul prezentat era al unei firme private, care se supune unei altfel de legislații decât cea bugetară.

Ulterior, la biroul martorei s-a prezentat inculpatul A., însoțit de fiul său, A., aducându-i la cunoștință că banca a blocat conturile S.C. I. S.R.L., din cauza partenerului de afaceri al deputatului și solicitând, totodată, plata în numerar a serviciilor de pază prestate de această firmă, de care a precizat că urmează a se ocupa în viitor fiul său.

Față de refuzul martorei de a efectua plăți în numerar și de afirmația acesteia, referitoare la o eventuală reziliere, cu respectarea clauzelor contractuale, a contractului cu S.C. I. S.R.L., în cazul prestării necorespunzătoare a serviciilor de pază, deputatul A. a negociat modificarea contractului de prestări servicii de la S.C. I. S.R.L. la o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L., pe care a înființat-o cu ceva timp în urmă, afirmând că el tocmai făcea „trecerea directă” a contractelor mai multor beneficiari, de la S.C. I. S.R.L. la această nouă firmă.

Nuanțându-și declarația anterioară, în fața instanței, la termenul din 10 octombrie 2016, martora S. a mai arătat că, după discuția purtată cu inculpatul A., în prezența fiului acestuia, coinculpatul A., s-a întâmplat să lipsească agenți de pază la unul dintre obiective, s-a întocmit un proces verbal, a fost chemat inculpatul D., s-a întocmit o notă de constatare și o adresă oficială către I., prin care se acorda preaviz, conform legii. După rezilierea contractului cu I. nu a încheiat niciun contract cu N.. S-a organizat licitație în cadrul căreia s-a prezentat inclusiv firma N., însă a câștigat o altă firmă care a oferit un preț mai mic, respectiv S.C. P. S.R.L.. Crede martora că societatea P. a preluat doi sau trei agenți de pază de la I., care erau oarecum și cazuri sociale.

A precizat martora că, după discuția pe care a avut-o cu deputatul, fiul acestuia, inculpatul A., s-a prezentat la biroul său și i-a comunicat că firma N. îi aparține, sugerându-i să încheie contract cu N., însă nu i-a prezentat o ofertă. Oferta scrisă a fost prezentată de către N. în cadrul procedurii de licitație.

Analizând declarațiile martorei S. date pe parcursul procesului penal, Înalta Curte reține că rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L. s-a făcut din inițiativa martorei, ca urmare a neprezentării unor agenți de pază la locul de muncă, că S.C. N. S.R.L. a participat la procedura de licitație și a fost declarată necâștigătoare, contractul de pază fiind încheiat de beneficiar cu S.C. P. S.R.L..

Discuțiile pe care le-a purtat inculpatul A. cu martora reprezentau simple discuții de afaceri și aveau drept scop încercarea inculpatului de a salva contractul de prestări servicii de pază pentru societatea prestatoare I. S.R.L., iar solicitarea de plată în numerar a facturilor nu se circumscrie elementului material al infracțiunii de care este acuzat.

Prezența fiului inculpatului, respectiv, inculpatul A. junior, la discuție, a fost generată de calitatea acestuia din urmă, la acel moment, de administrator al S.C. I. S.R.L..

II.1.1.9. Cu referire la **S.C. E. S.A. Iași**, procurorul reține că: “în vara anului 2014, A. aduce la cunoștința martorului G., administrator al S.C. E. S.A. Iași, faptul că S.C. I. S.R.L. se află în imposibilitate de a plăti salariile angajaților din cauza blocării conturilor, în urma unor neînțelegeri între asociați și recomandă încheierea de către S.C. E. S.A. Iași a unui contract de prestări de servicii de pază, la un preț mai avantajos pentru beneficiar, cu o firmă administrată de fiul deputatului, respectiv S.C. N. S.R.L. (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. E. S.A. Iași)” (filele nr. 60 – 65 din rechizitoriu).

Din declarația martorului G. (administrator al S.C. G. S.R.L. Iași, societate care administrează S.C. E. S.A.), dată în faza de urmărire penală la 12 februarie 2015, a rezultat faptul că printre factorii decizionali ai S.C. I. S.R.L. se află și deputatul A. și că, în vara anului 2014, angajatul societății responsabil cu paza i-a adus la cunoștință că la S.C. I. S.R.L. există întârzieri la plata salariilor agenților de pază.

În aceste condiții, intenționând să prevină o situație în care obiectivele S.C. E. S.A. să nu mai poată fi acoperite cu servicii de pază, a purtat o discuție directă cu deputatul A., care i-a spus că firma I. este în imposibilitate de a plăti salariile angajaților, din cauza blocării conturilor, în urma unor neînțelegeri între acționari. Soluția i-a fost oferită martorului, de asemenea, de către deputatul A., care i-a comunicat fiul său, inculpatul A., are o firmă de pază care poate asigura, fără probleme, paza obiectivelor S.C. E. S.A. și la un preț mai avantajos pentru beneficiar.

Martorul a precizat că a fost vorba despre o discuție care punea bazele unei viitoare posibile colaborări de afaceri între cele două firme. Deputatul a venit cu soluția respectivă, în fapt o altă firmă de pază, în momentul în care martorul i-a comunicat că S.C. E. S.A. intenționa rezilierea contractului cu I..

În continuare, inculpatul A. i-a comunicat martorului că pentru detalii îl va trimite pe fiul său cu același nume să discute cu el. După câteva zile, inculpatul A. – fiul s-a prezentat la biroul martorului G., i-a prezentat acestuia

noua firmă și serviciile pe care aceasta le poate oferi. Cu această ocazie, martorul a aflat că firma se numește S.C. N. S.R.L.

Martorul G. a precizat că știe faptul că administrator la această firmă de pază era A. – fiul și că a semnat contractul de pază cu S.C. N. S.R.L. bazându-se pe relația de încredere pe care o avea cu deputatul A..

Mai mult decât atât, martorul a precizat că deputatul nu avea cum să exercite presiuni asupra sa deoarece nu avea o calitate în firmele fiului, fiind doar un garant moral al serviciilor acestora.

În faza de cercetare judecătorească, la termenul din 10 octombrie 2016, martorul G. a făcut următoarele precizări:

Știind că agenții de pază de la I. erau în urmă cu salariile l-a chemat pe deputat să îi explice ce se întâmplă în cadrul firmei. Ținând cont de faptul că nu își putea plăti angajații din cadrul I. și cunoscându-l ca o persoană de încredere pe parcursul derulării contractului cu această firmă, martorul l-a întrebat pe deputat dacă îi poate recomanda o altă firmă de încredere. În aceste condiții, deputatul i-a recomandat firma N., dar nu i-a spus că ar avea vreo calitate în cadrul firmei el sau fiul acestuia.

Când a solicitat să ia legătura cu reprezentanții acestei firmei, s-a prezentat fiul deputatului, inculpatul A., care s-a recomandat ca fiind reprezentant N.. Martorul a reziliat contractul cu I. și ulterior a solicitat oferte, firmele câștigătoare fiind N. și o altă firmă de pază, întrucât și-a dorit să asigure pază non stop.

Din declarația martorului G., director comercial în cadrul S.C. E. S.A., dată în cursul urmăririi penale la 12 mai 2015, a rezultat că, la un moment dat, în cursul anului 2014, șeful său, martorul G., i-a spus să-l contacteze pe deputatul A., în vederea rezilierii contractului cu I., firmă la care deputatul este implicat, și încheierii unui nou contract de pază cu o altă firmă deținută de către acesta. Martorul l-a contactat pe deputatul A., care i-a spus că trebuie să ia legătura cu fiul său, C., cu care urma să discute relațiile contractuale.

În aceste condiții, martorul G. l-a contactat pe inculpatul A. – fiul, cu care a discutat despre noul contract și despre modalitatea de transmitere a acestuia. În fapt, era același contract ca și cel cu I., clauzele și prețul fiind identice, doar că denumirea firmei noi era S.C. N. S.R.L.

Martorul a precizat că avea cunoștință despre faptul că inițiativa rezilierii contractului trebuia să vină din partea S.C. E. S.A., dar nu reține dacă aceste aspecte le-a discutat cu domnul G. sau cu domnul deputat A..

Martorul G. și-a menținut declarația dată în faza de urmărire penală și în fața instanței, conform depoziției de la termenul de judecată din data de 10 octombrie 2016.

Conținutul convorbirii telefonice purtată în ziua de 06.08.2014, la ora 13:51:24, între inculpatul A. – fiul și martorul G. confirmă depozițiile acestuia din urmă, dar și declarația inculpatului A. – fiul, dată în fața instanței, la termenul din 14 martie 2016, conform căreia, a mers personal la martorul G., i-a prezentat o ofertă din partea N., un model de contract, ulterior acestei întâlniri a purtat alte discuții cu martorul G.; nu le-a transmis niciunui dintre aceștia faptul că vine din partea tatălui său ori a societății I..

De altfel, depoziția inculpatului A. – fiul, dată în fața instanței se coroborează, întrutotul, cu declarațiile celor doi martori luate în ambele faze procesuale.

În concluzie, din coroborarea întregului material probatoriu administrat în cauză, cu privire la actul material în discuție, rezultă că inițiativa rezilierii contractului de prestări servicii de pază încheiat cu I. a aparținut, în mod unilateral, martorului G., administrator al S.C. E. S.A., inițiativă pusă în executare prin intermediul directorului comercial al societății, martorul G., care a discutat, în mod direct, cu inculpatul A. – fiul despre încheierea unui nou contract cu S.C. N. S.R.L.

La momentul contactării inculpatului A. de către martorul G., în vederea discutării despre încheierea noului contract de pază cu S.C. N. S.R.L., deputatul I. a direcționat către fiul acestuia, întrucât acesta din urmă era cel care se ocupa de firma respectivă, și nu inculpatul A..

II.1.1.10. În ceea ce privește **S.C. N. S.R.L. Constanța**, procurorul reține următoarele:

“La data de 11.08.2014, A. a negociat cu martorul G. transferarea („mutarea”) contractului de prestări servicii de pază încheiat de beneficiarul S.C. N. S.R.L. Constanța pentru obiectivul reprezentat de șantierul fostei fabrici N. Iași, de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L., după care, la data de 20.08.2014, a negociat cu martorul I. (în fapt, persoana care se ocupa de lucrările de demolare a fostei fabrici N.) semnarea contractului de pază pe noua firmă, solicitând, totodată, găsirea unei formule de plată a serviciilor prestate anterior, sens în care propune plata în numerar sau „printr-o formă online”, negocieri urmate de încheierea unui contract de prestări servicii de pază între S.C. N. S.R.L. și S.C. N. S.R.L. Constanța (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. N. S.R.L. Constanța)” (filele nr. 65 – 74 din rechizitoriu).

Din declarația martorului G., dată în cursul urmăririi penale la 05 iunie 2015, împuternicit pentru a administra și a semna contracte în numele administratorului pentru S.C. N. S.R.L. Constanța, a rezultat că, în vara anului 2014, a fost contactat telefonic de către inculpatul A., care i-a spus că sunt ceva probleme cu firma de pază și că îl roagă să mute contractul de prestări servicii de pază pe o altă firmă.

Martorul a relatat că s-a făcut rezilierea contractului cu I. de comun acord, a primit pe email un draft de contract de pază cu noua firmă N., contractul a fost semnat de martorul S., administratorul S.C. N. și firma a trimis contractele la Iași prin intermediul martorului I..

Legat de activitatea I., martorul a precizat că nu a avut nicio discuție cu deputatul, însă fiul acestuia, cu același nume, a solicitat plata unor facturi în numerar. În ceea ce privește noua firmă N., a avut mai multe discuții cu fiul deputatului, însă cu acesta din urmă, în afara acelei discuții telefonice, nu a mai avut alte contacte în legătură cu contractele de pază.

Din declarația martorului I. (administrator al S.C. B. S.R.L. Constanța, societate care se află în contract de subantrepriză generală cu S.C. N. S.R.L. Constanța), dată în cursul urmăririi penale la 04 iunie 2015 și menținută în fața

instanței la termenul din 07 noiembrie 2016, a rezultat că, în vara anului 2014 (posibil prin luna august), a aflat de la G. faptul că în firma I. sunt probleme între acționari, motiv pentru care acesta din urmă a fost rugat de domnul A. să mute contractul de pază pe o altă societate, respectiv S.C. N..

Martorul a precizat că, deși deputatul A. discutase cu N., a preferat să discute această problemă a schimbării firmei de pază și cu el, deoarece I. era cel care se ocupa de partea tehnică a activității de la Iași și lua deciziile împreună cu martorul G..

Fiindu-i prezentat, cu ocazia audierii, procesul-verbal de redare a unei convorbiri telefonice purtate la data de 20.08.2014 cu inculpatul A., la numărul de telefon, martorul I. a precizat că își amintește acea discuție, în cadrul căreia a vorbit cu deputatul despre mutarea contractului de pază pe noua firmă, iar A. i-a solicitat plata cash a unor facturi în favoarea I.. Martorul cunoștea aspectele legate de transferarea serviciilor de pază și nu s-a opus, iar în legătură cu plata cash a precizat că aceasta nu ținea de el și de societatea sa, deoarece contractul cu I. era semnat de S.C. N..

Martorul a relatat că a fost rugat de N., în condițiile în care avea drum spre Iași, să ducă un plic la sediul I. din Iași, plic ce conținea două exemplare ale contractului cu N., N. punându-i la dispoziție numărul de telefon al administratorului S.C. N..

I. a discutat cu administratorul la telefon, ocazie cu care a fost invitat la sediul firmei I. din zona, Acolo l-a cunoscut personal pe cel cu care discutase la telefon și se recomandase ca fiind administrator la N..

Prezentându-i-se o fotografie a inculpatului A. (...), martorul a precizat că această persoană este cea cu care a discutat la telefon și la sediul I., în calitate de administrator al S.C. N. S.R.L.

A mai arătat martorul că la întâlnirea cu administratorul S.C. N. S.R.L., în biroul de la sediul I. se mai afla și tatăl administratorului, deputatul A..

Inculpatul A. – fiul a reiterat rugămintea formulată anterior de tatăl său, ca facturile restante pentru serviciile de pază asigurate de I. să fie onorate cash. Despre noul contract cu N. nu s-a discutat nimic, martorul limitându-se la a înmâna celor doi contractul pentru a-l semna, însă nu reține dacă un exemplar i-a fost dat înapoi. Cei doi – tată și fiu – l-au asigurat că nu vor fi întreruperi în asigurarea pazei șantierului de la N., nici măcar pentru o zi.

Din depoziția martorului I., administrator al S.C. N. S.R.L., dată în cursul urmăririi penale la 12 martie 2015 și menținută în fața instanței la termenul de judecată din data de 15 mai 2017, a rezultat că *nu s-a întâlnit niciodată cu deputatul A., nu a purtat nicio discuție cu acesta și nu-l cunoaște personal.* În urma unei discuții telefonice avute cu martorul D., acesta i-a relatat faptul că unul dintre cei doi acționari ai I. este numitul A., însă acest aspect l-a aflat ulterior momentului încheierii contractului de pază. *Toate obligațiile de plată privind serviciile prestate de către I. au fost realizate prin transfer bancar și nu i s-a solicitat niciodată, de către reprezentanții acestei societăți, ca plata să se facă în numerar, și nu prin transfer bancar.*

A precizat martorul că, de la angajatul său (martorul D.) a aflat că cei doi acționari ai I. au avut conflicte care au condus ulterior la separarea și ieșirea din firmă și constituirea unei noi firme, respectiv, S.C. N. S.R.L. *Datorită faptului*

că a înregistrat evenimente în perioada în care serviciile de pază au fost asigurate de I., a apelat la serviciile N., sugestia pentru alegerea noii firme fiind făcută tot de către salariatul său.

Martorul D. (reprezentant al S.C. N. S.R.L., la punctul de lucru din Iași) a declarat, în faza de urmărire penală, la data de 13 martie 2015 și în fața instanței la termenul de judecată din data de 06 martie 2017 că, în ceea ce privește S.C. I. S.R.L. Iași, *a ținut legătura doar cu coordonatorul agenților pe obiectiv, respectiv cu inculpatul R. și nu cunoaște cine este administratorul societății, auzind, în schimb, din discuțiile cu agenții de pază, că patronul este un domn A., pe care nu-l cunoaște și nu a vorbit niciodată cu el.*

A arătat martorul că, prin vara anului 2014, inculpatul R. i-a spus că, în cadrul I. sunt niște probleme întrucât firma s-a scindat în două între acționari și că serviciile de pază vor fi asigurate în continuare de o nouă firmă rezultată din trecerea agenților de la I. la noua firmă.

În raport de probatoriul administrat în cauză (declarațiile martorilor și convorbirile telefonice interceptate în cauză), Înalta Curte constată că, în cauză, s-au purtat *simple discuții de afaceri*, în cadrul cărora inculpatul A. a prezentat martorului G. situația din S.C. I. S.R.L. și i-a menționat posibilitatea continuării colaborării și cu o altă firmă de pază, respectiv, S.C. N. S.R.L., unde își desfășura activitatea fiul acestuia, coinculpatul A..

Totodată, se constată că neînțelegerile dintre asociați au fost aduse la cunoștința martorului D. de către inculpatul R.. La rândul său, unicul angajat al societății N. de la punctul de lucru din Iași l-a informat pe martorul S. despre situația din cadrul societății I., recomandându-i acestuia din urmă să încheie un contract cu noua societate, S.C. N. S.R.L., rezultată din trecerea agenților de la I. la noua firmă, astfel cum îi comunicase inculpatul R..

De asemenea, din convorbirile telefonice purtate de inculpatul A. cu martorii G. și I. rezultă, în primul rând, preocuparea inculpatului de a încasa, în numerar, sumele de bani datorate de S.C. N. S.R.L. către I., în vederea plății salariilor către angajați, având în vedere că firma prestatoare avea conturile blocate.

Din depoziția martorului S. a rezultat că a luat decizia unilaterală de a rezilia contractul cu I., datorită faptului că a înregistrat evenimente în perioada în care serviciile de pază au fost asigurate de către această firmă și că nu a negociat încheierea noului contract cu inculpatul A..

II.1.1.11. Relativ la S.C. N. S.A. Iași, procurorul reține următoarele:

“În toamna anului 2014, A., însoțit de fiul său, A., a solicitat martorului H., administrator al S.C. N. S.A. Iași, plata în numerar, în limita a 5.000 lei, a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul i-a dat curs). Ulterior rezilierii de către S.C. N. S.A. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L., deputatul A. a prezentat martorului H. o ofertă de afaceri din partea unei alte firme de pază a sa, S.C. N. S.R.L., la același preț ca cel practicat anterior de S.C. I. S.R.L. (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. N. S.A. Iași)” (filele nr. 75 – 76 din rechizitoriu).

Martorul H., administrator în cadrul S.C. N. S.A. Iași, audiat în faza de urmărire penală la data de 20 ianuarie 2015, a arătat că, în toamna anului 2014, a aflat de la deputatul A. și de la fiul său cu același nume faptul că, din cauza problemelor financiare pe care le avea S.C. I. S.R.L., i-au fost blocate conturile bancare. În cadrul aceleiași discuții, deputatul A. și fiul acestuia i-au rugat pe reprezentanții S.C. N. S.A. să achite parțial (în limita a 5.000 lei) cash facturile către I., deoarece nu puteau fi plătiți agenției de pază, solicitare căreia martorul i-a dat curs, timp de două luni, nu mai reține exact, și nu cunoaște numele persoanei de la I. care a încasat banii.

Martorul a arătat că, de la un agent de la I. cu o funcție de conducere (responsabil zonal) a aflat că agenției de pază urmau să fie preluați de către firma de pază N..

Totodată, martorul a reziliat unilateral contractul de pază cu S.C. I. S.R.L., a încercat să contacteze și alte firme de pază, dar a rezolvat problema tot cu o firmă a domnului deputat A., respectiv S.C. N. S.R.L., domnul deputat venind cu o ofertă mai bună ca a altor firme, însă la același preț cu cel practicat anterior de I. în relația cu S.C. N. S.A.

Martorul a precizat că a fost vorba despre o *întâlnire de afaceri*, ocazie cu care a discutat, în termeni normali, niște condiții contractuale cu inculpatul A..

În cursul cercetării judecătorești, la termenul din 07 noiembrie 2016, martorul H. a precizat că a fost anunțat de către deputatul A. că sunt probleme în cadrul firmei I. și că ar trebui să mute contractul la o altă firmă de pază respectiv N., deputatul A. deplasându-se personal la firma societății al cărei administrator era. Fiul deputatului a fost cel care a solicitat martorului plata în numerar a facturii pe care o avea de plătit, arătând totodată că avea contul blocat în bancă. A efectuat plata cash în limita legală de 5.000 lei. Nu l-a interesat denumirea noii firme, a întrebat doar ce se întâmplă cu paznicii care se ocupau de obiectivele din cadrul firmei sale și așa a aflat că se vor muta la o firmă nouă.

A mai arătat martorul că, probabil, a făcut o confuzie atunci când a dat declarație la DNA întrucât fiul deputatului venise să le spună că paznicii vor fi transferați la o altă firmă, nu a cunoscut alte detalii cu privire la noua firmă.

Prin urmare, și în acest caz se constată că martorul a decis, în mod unilateral, rezilierea contractului cu I. și încheierea unui nou contract de pază cu N.. Faptul că administratorul societății beneficiare a serviciilor de pază a concluzionat, datorită notorietății fostului deputat pe plan local, dar și a împrejurării că fiul acestuia își desfășura activitatea în cadrul societății N., că această firmă aparține inculpatului A., nu are relevanță penală.

Ulterior rezilierii contractului cu I., martorul a arătat, în fața instanței că: „Înainte de a încheia contract cu N. am solicitat oferte și din partea altor firme însă oferta N. mi s-a părut cea mai bună.

După mutarea la firma N. paznicii au rămas aceiași”.

Cu privire la încheierea contractului cu N., martorul a precizat, în cuprinsul aceleiași declarații: „Cred că domnul N. a fost cel care s-a prezentat la birou cu noul contract”.

Înalta Curte constată că interesul martorului în alegerea firmei de pază era, în primul rând, componenta umană, respectiv ca agenției de pază care se ocupau de obiectivele din cadrul societății sale să rămână aceiași („După

mutarea la firma N. paznicii au rămas aceiași”), lucru urmărit, de altfel, de către toți beneficiarii serviciilor de pază.

Acest aspect este confirmat și de martorul M. (consilier juridic în cadrul societății T. și administrator la I. pe o perioadă scurtă de timp), care a declarat instanței supreme, la termenul din 21 noiembrie 2016, că din experiența sa, a observat existența unei uzanțe în sensul că firma câștigătoare a licitației preia contractul de servicii de pază cu tot cu angajați. În acest sens, există unele autorități contractante care impun condiția, în caietul de sarcini, ca personalul să fie preluat.

Pe de altă parte, Înalta Curte constată că, într-adevăr, *inculpații A.* (tatăl și fiul) *au solicitat* administratorului firmei beneficiare *plata în numerar a facturilor*, însă această ***acțiune nu se circumscrie elementului material al infracțiunii de care sunt acuzați*** (a se vedea, în acest sens, supra, pct. II.1.1.2, II.1.1.7 și II.1.1.8 din prezenta hotărâre).

În plus, se constată că, potrivit pct. 8.1. din contractul de prestări de servicii nr. 447/15.11.2011, încheiat între societățile comerciale I. și N. S.A., contravaloarea facturii emise de către prestator se va achita prin „*dispoziție de plată, cec sau numerar*” (filele nr. 377 – 379, vol. 14, dosar de urmărire penală).

Această modalitate de plată, respectiv plata în numerar, *convenită de către părțile contractante în cuprinsul contractului* de prestări servicii de pază încheiat și achitată reprezentanților prestatorului, este descrisă de către acuzare ca având valență penală, în condițiile în care martorul H. a precizat, în mod clar, în fața instanței că: „*Acea plată în numerar am făcut-o celor de la I., care de obicei aduceau facturile dar nu pot să dau un nume anume, am primit și chitanță*”.

II.1.1.12. Cu referire la **S.C. E. S.A. Iași**, procurorul reține că: “în luna octombrie 2014, A. a negociat cu martorul S., director general al S.C. E. S.A. Iași, mutarea directă a contractului de prestări servicii de pază de la prestatorul S.C. I. S.R.L. la o altă firmă a deputatului, S.C. N. S.R.L., ofertă respinsă de reprezentantul S.C. E. S.A.; ulterior, în cadrul procedurii de selecție de oferte organizate de S.C. E. S.A. Iași, oferta S.C. N. S.R.L. a fost declarată câștigătoare” (filele nr. 76 – 77 din rechizitoriu).

Martorul S., director general al S.C. E. S.A. Iași, audiat în faza de urmărire penală la data de 20 ianuarie 2015, a arătat că, în mod neoficial, auzise că, în cadrul I., existau divergențe între acționarii N. și A. și că, se întâmplase ca la unele obiective, spre exemplu Piața, agentul I. să nu fi intrat în post.

În aceste condiții, martorul s-a deplasat la sediul I., unde a discutat cu inculpatul A. – fiul, care i-a comunicat faptul că la S.C. I. S.R.L. sunt probleme financiare, conturile fiind blocate și, pentru a plăti salariile agenților de pază, a venit cu rugămintea, din partea deputatului A., de a achita în numerar facturile, însă martorul a refuzat și ulterior a reziliat contractul de pază cu S.C. I. S.R.L.

În cursul aceleiași luni (octombrie 2014), martorul a avut o discuție cu deputatul A., acesta din urmă oferindu-i o variantă ajutătoare, și anume să mute contractul de pază de pe I. pe o altă firmă a sa, S.C. N..

Oferta a fost respinsă, motivat de faptul că exista obligativitatea organizării unei selecții de oferte; ulterior, în cadrul procedurii de selecție

organizate de S.C. E. S.A. Iași, oferta S.C. N. S.R.L. a fost declarată câștigătoare.

În fața instanței, la termenul din 07 noiembrie 2016, nuanțându-și depoziția anterioară, martorul S. a precizat că s-a întâlnit întâmplător cu dl. deputat și a aflat că s-a înființat o nouă firmă, acesta din urmă sugerând mutarea contactului de pază de la I. la N..

A mai arătat martorul că, din verificările efectuate de către inspectorii din cadrul firmei, noaptea, la mai multe obiective, s-a constatat că agenții nu se aflau la posturile lor, acesta fiind *motivul rezilierii contractului cu I., pentru nerespectarea clauzelor contractuale.*

Având în vedere depozițiile martorului S., date în ambele faze procesuale, care se coroborează cu declarația inculpatului A. de la termenul de judecată din data de 06 iunie 2016 și cu declarația inculpatului A. – fiul de la termenul din 14 martie 2016, Înalta Curte reține că motivul rezilierii contractului cu S.C. I. S.R.L. nu a fost determinat de către inculpatul A., ci de faptul că agenții de pază nu se mai prezentau la locul de muncă.

Totodată, se constată că serviciile de pază nu au fost transferate de la o societate la alta, ci S.C. N. S.R.L. a participat la o licitație publică, în urma căreia oferta acestei societăți a fost declarată câștigătoare.

II.1.1.13. În ceea ce privește **S.C. I. S.R.L. Iași**, procurorul reține următoarele:

“În luna decembrie 2014, inculpatul A., însoțit de fiul său, inculpatul A., a solicitat martorului B., consilier juridic în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, ca urmare a disensiunilor dintre asociați, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul nu i-a dat curs, neavând putere de decizie în privința modalității de efectuare a plăților). În cadrul aceleiași întâlniri, deputatul A. și fiul său au negociat cu martorul B. rezilierea de către S.C. I. S.R.L. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unui nou contract cu o altă firmă de pază deținută de cei doi, respectiv S.C. N. S.R.L. (acțiunea inculpatului a fost urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. I. S.R.L. Iași)” (filele nr. 77 – 80 din rechizitoriu).

Audiat în cursul urmăririi penale, la data de 20 ianuarie 2015, martorul B. a arătat că, în luna decembrie a anului 2014, la sediul S.C. I. S.R.L. s-au prezentat deputatul A. și fiul acestuia, inculpatul A., care i-au adus la cunoștință existența anumitor disensiuni dintre asociații S.C. I. S.R.L. și că, în aceste împrejurări, conturile I. erau blocate, solicitând ca plățile aferente facturilor emise de S.C. I. S.R.L. să se facă în numerar. Deoarece acționarii italieni nu erau în România, iar martorul nu avea putere de decizie în privința modalității de efectuare a plăților, nu le-a dat niciun răspuns.

Cu aceeași ocazie, deputatul A. și fiul acestuia au propus varianta rezilierii contractului cu I. și semnării unui contract de pază cu o altă firmă deținută de către cei doi, despre care au afirmat că fiul este administrator și se va ocupa de relația acestei firme, S.C. N. cu I..

În condițiile în care, în acea perioadă, I. solicita în mod permanent mărirea prețurilor, concomitent cu mărirea salariilor agenților de pază, deputatul

A. și fiul acestuia au precizat că prețul pentru contractul cu N. va rămâne aceleași cu cel practicat anterior de I., fără să fie mărit, ceea ce s-a și întâmplat ulterior și se menține.

Martorul a precizat că a fost vorba despre o discuție comercială sau o negociere normală.

Martorul și-a menținut declarația redată mai sus în fața instanței, la termenul de judecată din data de 07 noiembrie 2016.

În ceea ce privește convorbirea telefonică purtată la data de 20.08.2014, ora 12:13:17 între inculpatul A. și martorul B., se constată că această conversație se referă doar la stabilirea unei întâlniri între cei doi interlocutori, ocazie cu care, inculpatul îi comunică martorului faptul că motivul principal pentru care îi solicită o întrevedere este că societatea I. are conturile din bancă blocate.

Cu privire la acest act material, Înalta Curte reține că decizia de reziliere a contractului cu I. și cea de încheiere a unui nou contract cu N. a aparținut în totalitate asociaților societății beneficiare și a fost motivată de rațiuni financiare, acceptându-se astfel o ofertă convenabilă, din punct de vedere material, pentru interesele societății I.

II.1.1.14. Cu referire la **S.C. R. S.R.L.**, procurorul reține următoarele:

“La sfârșitul anului 2014, A., însoțit de fiul său, a solicitat martorului B., director al S.C. R. S.R.L., „schimbarea” contractului de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L., deputatul afirmând că își face o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L. Datorită relațiilor vechi de amiciție cu deputatul A., reprezentantul S.C. R. S.R.L. a reziliat contractul de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și a încheiat un nou contract cu S.C. N. S.R.L., contract ale cărui clauze au fost discutate, în principiu, cu deputatul A., care a dat asigurări în sensul că serviciile de pază vor fi prestate în aceleași condiții ca cele prestate până atunci de către S.C. I. S.R.L.” (filele nr. 80 – 81 din rechizitoriu).

Din declarația martorului B., asociat și director al S.C. R. S.R.L., depoziție dată în cursul urmăririi penale la 20 ianuarie 2015, a rezultat că, spre finalul anului 2014, la sediul firmei pe care o conduce s-au prezentat deputatul A. (cu care se cunoaște de mult și se află în relații amiabile) și fiul acestuia, al cărui nume martorul nu îl cunoaște.

Deputatul A. i-a explicat martorului că își face altă firmă de pază, respectiv S.C. N. S.R.L., și l-a rugat să schimbe contractul de servicii de pază de pe S.C. I. S.R.L. pe această nouă firmă a sa.

În virtutea relațiilor amiabile dintre deputat și martor, acesta din urmă a reziliat contractul cu S.C. I. S.R.L. și a încheiat un nou contract cu S.C. N. S.R.L.

Martorul a precizat că a discutat cu deputatul A. de principiu, acesta din urmă asigurându-l că în noul contract vor fi aceleași condiții ca și în contractul cu S.C. I. S.R.L.. Ulterior, detaliile contractului au fost stabilite de fiul deputatului cu angajații S.C. R. S.R.L.

În fața instanței, la termenul din 07 noiembrie 2016, martorul B., nuanțându-și declarația dată anterior în cauză, a precizat că, în cursul anului 2014, agenții de pază se plâneau că nu își primesc salariile și că urmează să plece la o altă firmă al cărei nume nu îl mai reține. A avut o discuție telefonică cu deputatul și ulterior acesta împreună cu fiul său s-au prezentat la sediul firmei

R., unde au discutat, de față fiind asociatul martorului și directorul comercial al firmei. Știa de N. dinainte de a discuta cu deputatul, de la agenții de pază. Când s-a întâlnit cu deputatul, acesta i-a comunicat că are probleme financiare în cadrul firmei I. După momentul în care a aflat că sunt probleme în cadrul firmei I. și că agenții de pază nu își primesc salariile, a procedat la rezilierea contractului.

Prin urmare, Înalta Curte remarcă faptul că martorul B. a precizat în fața instanței de judecată că a aflat de la agenții de pază despre împrejurarea că aceștia din urmă nu își primeau salariile și că a decis, în mod unilateral, să rezilieze contractul cu S.C. I. S.R.L..

Totodată, martorul aflase despre S.C. N. S.R.L., anterior discuției cu deputatul și cu fiul acestuia.

II.1.1.15 – 16. În completarea “tabloului infracțional”, procurorul de caz reține încă două acte materiale, ca făcând parte din conținutul constitutiv al infracțiunii continuate prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, constând în trei convorbiri telefonice (filele nr. 81 – 82 din rechizitoriu), după cum urmează:

15. “În cadrul unei discuții telefonice purtate la data de 03.12.2014, ora 10:23:44 cu fiul său, inculpatul A., inculpatul A. dă indicații celui dintâi cu privire la modul de administrare a societăților comerciale S.C. I. S.R.L. și S.C. R. S.R.L.; discuția vizează modalitatea de efectuare a plăților și stabilirea priorităților în plata creditorilor (deputatul se întreabă, retoric „Așteptăm, da’ dacă ei plătesc peste o sută de ani, eu nu mai am contabilitate la grupul de firme?!”, rezultând clar implicarea sa directă în efectuarea de operațiuni economice, în scopul obținerii de profit”);

16. „În cadrul a două conversații telefonice purtate la data de 08.12.2014, orele 15:59:59 și respectiv 16:28:51 cu numitul M. (jurisconsult în cadrul S.C. R. S.R.L. și totodată consilier la cabinetul parlamentar al deputatului A.), acesta din urmă dictează consilierului său conținutul unor cereri ce urmau a fi redactate și înaintate instanțelor de judecată, în legătură cu litigiile dintre asociații S.C. I. S.R.L., cu referire clară la desfășurarea activității comerciale a societăților comerciale S.C. I. S.R.L. și S.C. R. S.R.L.; discuția vizează demersurile necesare în vederea deschiderii unui nou cont bancar pentru S.C. I. S.R.L., în condițiile în care contul existent era blocat de bancă, deputatul A. recomandând posibile variante de abordare a litigiilor cu asociata sa din cadrul S.C. I. S.R.L. („M. s-o someze mâine, în baza hotărârii, în baza faptului că tre’să-i dea în cont curent salariul, să-i dea în cont curent la salariați, că instanța a sesizat că ea îi pedică și asta. Și să meargă să deschidă un cont curent la salariați, că instanța a sesizat că ea îi pedică și să asta. (...) Îi faci tu din seara asta. Vezi da’ mâine numai s-o trimită.” „Deci azi trebuiau bombardate toate în acest...curs cronologic. Scanată aia a lui D., arătat că ea n-are voie conform hotărârii judecătorești să imixtioneze în aparatul administrativ și că nu tre’să blocheze aia, aia, aia. Imediat, primu’ lucru, somat în termen de... (...) Și-i menționezi și articolu’, îi dai citat de-acolo! Înțelegi? Fă o de asta...o...best! Una tare așa pentru D., să cadă pe spate, să-și deie seama că tu...” (...) „Trebuie neapărat să te ocupi oleacă tu de T.’ acesta...Ai acum toate elementele. Da? Fă-mi-o pe asta să vorbească singură și s-o aduci acolo unde tre’să își facă treaba! (...)

Da'pentru asta tre'să inventați voi, nu tre'să stau eu să vă spun, înțelegi"), rezultând clar implicarea sa directă în efectuarea de operațiuni economice, în scopul obținerii de profit" (filele nr. 81 – 82 din rechizitoriu).

De plano, Înalta Curte remarcă faptul că, cele trei convorbiri telefonice redade de procurorul de caz ca făcând parte din conținutul constitutiv al infracțiunii continuate de *efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, nu reprezintă acte materiale distincte ale acestei infracțiuni întrucât nu întrunesc cerința, instituită prin dispozițiile art. 35 alin. (1) din Codul penal, de săvârșire a unor acțiuni care să prezinte conținutul infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000.*

Aceste convorbiri telefonice pot fi considerate, cel mult, probe în acuzare. Din acest punct de vedere, se constată că *respectiv discutiile nu sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii în cauză*, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală.

Astfel, convorbirea telefonică din 03 decembrie 2014, ora 10:23:44, purtată între cei doi inculpați A. relevă că un asociat (inculpatul A.) îi indică unui angajat (fiul său) cum să procedeze în anumite situații legate de viața unor societăți comerciale S.C. I. S.R.L. și S.C. R. S.R.L. – această din urmă societate neavând legătură cu prezenta cauză – , aspect care nu intră în conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea 78/2000.

În convorbirile din 08 decembrie 2014, orele 15:59:59 și respectiv 16:28:51, purtate între inculpatul A. și martorul M. (jurisconsult în cadrul S.C. R. S.R.L.), interlocutorii se referă, de asemenea, la S.C. R. S.R.L., societate care nu privește cauza de față. Acest aspect, dincolo de faptul că reiese cu certitudine din convorbirile purtate, este confirmat inclusiv de interlocutorul M. prin depoziția dată în fața instanței, la termenul din 21 noiembrie 2016.

Pe de altă parte, din respectivele convorbiri telefonice nu reiese nicio afirmație din care să se poată desprinde concluzia că se efectuează operațiuni financiare, ca acte de comerț. Dimpotrivă, este vorba despre simple discuții purtate de inculpatul A. cu juristul, despre evoluția dosarelor dintre primul și asociata N., în instanță.

Concluzionând, în ceea ce privește infracțiunea continuată de efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, prevăzută de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, reținută în sarcina inculpatului A. (...), Înalta Curte reține următoarele:

Cu referire la rezilierea contractelor de prestări servicii de pază cu S.C. I. S.R.L., se constată că toți beneficiarii serviciilor de pază și-au manifestat liber voința de a rezilia contractele de pază cu I., din proprie inițiativă, datorită faptului că *luaseră la cunoștință, din varii surse, de neînțelegerile intervenite între cei doi asociați ai societății, de blocarea conturilor și de neplata salariilor angajaților societății, aspecte ce ar fi condus la încetarea activității agenților de pază.*

În plus, spre exemplu, în cazul S.C. I. S.R.L. (pct. II.1.1.13 din prezenta hotărâre), decizia unilaterală de reziliere a contractului a avut la bază *argumente*

de natură financiară, întrucât, potrivit depozițiilor martorului B. (consilier juridic în cadrul societății), în acea perioadă I. solicita, în mod permanent, mărirea prețurilor, concomitent cu mărirea salariilor agenților de pază, iar deputatul și fiul acestuia au precizat că prețul pentru contractul cu N. va rămâne același cu cel practicat anterior de I., fără să fie mărit, ceea ce s-a și întâmplat ulterior și se menține.

De asemenea, în cazul Complexului Muzeal Național Moldova Iași (pct. II.1.1.8 din prezenta hotărâre), rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L. s-a făcut, tot din inițiativa societății beneficiare, mai exact a martorei S. (manager), *ca urmare a neprezentării unor agenți de pază la locul de muncă*. La fel, martorul S., director general în cadrul S.C. E. Iași (pct. II.1.1.12), a arătat că, din verificările efectuate noaptea, la mai multe obiective, de către inspectorii din cadrul firmei, s-a constatat că *agenții de pază nu se aflau la posturile lor, acesta fiind motivul rezilierii contractului de prestări servicii încheiat cu I., pentru nerespectarea clauzelor contractuale*.

În aceeași ordine de idei, martorul S. (administrator în cadrul S.C. N. S.R.L. Constanța) – pct. II.1.1.10 din prezenta sentință – a luat decizia unilaterală de a rezilia contractul cu I., datorită faptului că *a înregistrat evenimente în perioada în care serviciile de pază au fost asigurate de către această firmă*.

Relevantă, în acest sens, este și depoziția martorei V. (director economic în cadrul I. și N.) care, audiată în fața instanței, la termenul de judecată din data de 06 martie 2017, preciza:

“...Toate contractele I. au fost reziliate numai la solicitarea beneficiarilor din cauza nemulțumirilor pentru că salariații nu își mai primeau salariile, unii nu s-au mai prezentat la post și datorită informațiilor care circulau în presă cu privire la dizolvarea societății pe care a cerut-o N. și blocării conturilor bancare de la Banca astfel încât nu se puteau face încasări și nu se puteau plăti salariile. Au fost cazuri când s-au întors banii pentru că nu mai aveam cont...”

În același sens declară și martorul M. la termenul din 21 noiembrie 2016:

“...Sub nici o formă nu am avut nicio discuție cu deputatul A. despre plecarea angajaților de la I...”

Beneficiarii serviciilor de pază oferite de către I. au început să rezilieze contractele după data blocării conturilor practic momentul blocării conturilor a marcat începutul colapsului în cadrul I...”

În aceeași ordine de idei, inclusiv administratorul I., martorul I. a confirmat, prin declarația dată la termenul din 26 iunie 2017, situația ivită în cadrul firmei:

“...Întrucât agenții de pază deveneau foarte nemulțumiți pentru că nu li se plăteau salariile aceștia nu se mai prezentau pe rând la obiectivele de pază și firmele contractante renunțau la contractele de pază, cel care avea de câștigat din această procedură era N. care primea contracte, agenți de pază, echipamente, iar plata salariilor coordonatorilor de pază s-a făcut de către I...”

De asemenea, martora C. (manager în cadrul R. Iași) a precizat în faza de urmărire penală, la data de 12 februarie 2015, că nu a discutat niciodată personal și nici contabilul șef A. cu deputatul A.. Nuanțându-și depoziția, la termenul din

03 aprilie 2017, martora a precizat că nu a discutat niciodată cu fostul deputat ori cu fiul acestuia și, pe cale de consecință, acesta nu i-a solicitat rezilierea contractului.

În același sens, martorul A. precizează, la data de 20 ianuarie 2015, că nu au existat întâlniri cu deputatul A..

Nu în ultimul rând, Înalta Curte reține că majoritatea beneficiarilor serviciilor de pază cunoșteau de problemele din societatea I. din presa locală sau de la agenții de pază.

Cu privire la încheierea contractelor de prestări servicii de pază cu S.C. N. S.R.L., se constată că toți beneficiarii serviciilor au considerat că discuțiile purtate cu inculpatul A. au reprezentat simple discuții de afaceri.

Unii dintre acești beneficiari nu au discutat cu inculpatul, ci cu alți reprezentanți ai societății I., după cum urmează: S.C. M.G.R.M. Iași, prin reprezentant I. și Complexul Muzeal Național Moldova Iași, prin intermediul managerului S., au purtat discuții cu inculpatul D.; Primăria comunei, județul Suceava, prin intermediul primarului N., a purtat discuții cu inculpatul T., iar martorul D. (reprezentant al S.C. N. S.R.L., la punctul de lucru din Iași) a purtat discuții cu inculpatul R..

Au existat societăți care nu au avut un contract anterior cu S.C. I. S.R.L. (S.C. E. S.R.L. Iași) ori care nu au semnat contracte cu N. (Complexul Muzeal Național Moldova Iași) sau care au încheiat, în același timp, atât contracte cu N., dar și cu alte societăți de pază (S.C. E. S.A. Iași).

De asemenea, în cazul unor societăți, după rezilierea contractului de prestări servicii de pază cu I., s-au efectuat proceduri de licitație/selecție de oferte și, în final, beneficiarii serviciilor de pază au ales N. (S.C. R. S.A. Bârlad, S.C. U. S.R.L. Iași, S.C. N. S.A. Iași, S.C. E. S.A. Iași).

Relevantă, în contextul neimplicării fostului deputat în procedura încheierii de contracte de prestări servicii de pază cu N., este depoziția martorei V. (director economic) dată în faza de urmărire penală, la 10 martie 2015, în care preciza:

“...Nu am trimis niciodată prin e-mail contracte de pază către beneficiari, personal sau în alt mod, contracte deja semnate sau în alb.

Niciodată nu am avut vreo discuție cu deputatul A. ocazie cu care să îmi ceară să trimit prin orice mijloc vreun contract de pază către vreun beneficiar, contract ce urma a fi semnat cu S.C. N....”.

Același aspect îl subliniază și martorul M. (consilier juridic în cadrul S.C. R. S.R.L. Iași) prin depoziția dată în faza de urmărire penală, la 06 martie 2015:

“...Nu m-am implicat în niciun fel în transferul angajaților de la I. la N.. Singura discuție pe care mi-o aduc aminte acum legată de N. pe care aș fi avut-o cu domnul deputat A. s-a concentrat în jurul ideii că din cauza blocajului financiar al S.C. I. S.R.L., marea majoritate a angajaților au plecat la alte firme de pază printre care și N.

Nu m-am implicat în niciun fel în încheierea sau negocierea contractelor de pază ale S.C. N.. Nu am dus niciodată beneficiarilor de pază contracte ale N. în vederea semnării acestora și nici nu am intermediat relațiile contractuale ale S.C. N....”.

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte reține depoziția martorei C. din data de 12 februarie 2015, menținută în fața instanței, la termenul din 03 aprilie 2017,

din cuprinsul căreia rezultă că s-a derulat o procedură de selecție de oferte, din care a fost aleasă oferta S.C. N. S.R.L. Iași, ca fiind cea mai convenabilă din punct de vedere financiar.

Martorul A. a precizat în fața instanței, la termenul din 06 martie 2017, că decizia de a încheia contractul cu N. a fost luată la nivel central (București), întrucât R. Iași nu are personalitate juridică:

“...Am primit nota de fundamentare transmisă de noi și aprobată de centru care cuprindea o selecție de trei oferte. Am ales N. pentru că oferea cel mai bun preț...”.

În sfârșit, solicitarea ca facturile neachitate să fie plătite în numerar nu se circumscrie elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000.

Față de considerentele expuse anterior, Înalta Curte constată că inculpatul A. (...) nu ***a fost administrator în fapt*** al societăților comerciale I. S.R.L. și N. S.R.L., astfel încât, aspectele descrise în actul de sesizare a instanței ***nu se circumscriu elementului material al infracțiunii continuate*** prevăzute de dispozițiile art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și, în consecință, ***fapta nu este prevăzută de legea penală***.

II.1.2. În ceea ce îl privește pe **inculpatul A.** (...), trimis în judecată, printre altele, pentru săvârșirea ***complicității la infracțiunea continuată de efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal***, Înalta Curte reține următoarele:

Înalta Curte apreciază că se impun, *de plano*, câteva argumente de ordin teoretic, în ceea ce privește noțiunea de ***“complice”***.

Conform dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Codul penal, ***“complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală”***.

Ceea ce caracterizează, prin urmare, activitatea complicelui în raport cu celelalte forme de participație penală este caracterul ei de contribuție indirectă, de ajutorare sau înlesnire, în orice mod, la săvârșirea actelor de executare propriu - zisă.

Pornind de la definiția complicității dată prin dispozițiile legale sus citate, Înalta Curte constată că, pentru reținerea acestei forme de participație penală, ca formă atipică a infracțiunii, este necesar a fi întrunite, în mod cumulativ, următoarele cerințe esențiale:

Sub raportul elementului formal al infracțiunii, ***complicitatea presupune o contribuție la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală***. Complicitatea, ca și celelalte forme de participație, impune condiția săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, întrucât numai prin comiterea acesteia devine o activitate relevantă penal. ***În lipsa săvârșirii faptei de către autor, activitatea realizată nu cade sub incidența legii penale***, afară de situația când prin ea însăși constituie o faptă cu semnificație penală proprie, caz în care făptuitorul răspunde ca autor al acelei fapte, și nu în calitate de complice.

Dacă, după efectuarea activității de complicitate, persoana care trebuie să execute nemijlocit fapta nu mai procedează la comiterea ei, "complicitatea" nu se pedepsește.

Sub raportul elementului material al infracțiunii, complicitatea trebuie să se constituie într-o contribuție de ajutorare sau înlesnire în orice mod la activitatea celui ce săvârșește nemijlocit infracțiunea.

Reprezentând o formă de participare secundară la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, complicitatea nu poate să consiste nici în acte de executare propriu-zisă, ce presupune săvârșirea nemijlocită a faptei, și nici de determinare psihică a altei persoane la săvârșirea ei, ci doar în acte cu caracter contributiv secundar, accesoriu și subordonat actelor de executare.

Sub raportul elementului moral al infracțiunii, complicitatea trebuie să aibă, întotdeauna, caracterul unei activități intenționate. Condiția săvârșirii actelor de complicitate numai cu forma de vinovăție a intenției - directe sau indirecte - este expres prevăzută de lege, prin dispoziția înscrisă în art. 48 din Codul Penal și constă în reprezentarea de către complice a acțiunii pe care o comite autorul și a urmărilor ei, precum și a împrejurării că actul de complicitate contribuie la săvârșirea faptei, unită cu voința de a coopera la realizarea acesteia.

Ca și în ipoteza instigării, și în cazul complicității, răspunderea complicelui va fi strict determinată, atât sub raport obiectiv, cât și subiectiv, de răspunderea autorului, în funcție de gradul de contribuție la săvârșirea faptei și limitele intenției.

Înlesnirea efectuării unor operațiuni constă în acte de sprijinire a operațiunilor, cu o contribuție materială, care ajută realizarea faptei agentului economic, prin sprijinirea cauzalității fizice sau chiar printr-o contribuție imaterială, doar morală, de natură a ajuta la realizarea laturii subiective, psihice a operațiunilor agentului economic privat.

Constituie o contribuție materială crearea condițiilor favorabile săvârșirii operațiunilor comerciale sau financiare, efectuarea de acte pentru înlăturarea unor obstacole materiale în vederea acțiunii principale, contribuția trebuind să fie efectivă. Se consideră efectivă contribuția materială dată, chiar dacă ea nu a fost folosită la săvârșirea faptei, fiindcă orice contribuție materială are indirect și rolul de contribuție morală, prin aceea că a întărit hotărârea autorului de a săvârși fapta.

Din acest punct de vedere, se constată că, în cazul autorului – inculpatul A. (...) – , Înalta Curte a apreciat că, în ceea ce privește infracțiunea continuată prevăzută de dispozițiile art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, fapta nu este prevăzută de legea penală, aspect ce determină, sub raportul elementului formal al infracțiunii, lipsa cerinței esențiale a complicității de a se constitui într-o contribuție efectivă și reală la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Or, astfel cum s-a arătat mai sus, în lipsa săvârșirii unei fapte penale de către autor, activitatea realizată de complice – inculpatul A. (...) – nu cade sub incidența legii penale.

Succint, în ceea ce privește actele materiale reținute în sarcina inculpatului A. (...), Înalta Curte constată următoarele:

Prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut că, "în perioada august –

decembrie 2014, inculpatul A. (...) a acordat ajutor tatălui său, inculpatul A., în negocierea și încheierea unor contracte de prestări servicii în numele S.C. N. S.R.L. (societate în cadrul căreia nu deținea nici o calitate la momentul respectiv, însă începând cu data de 06.02.2015 este încadrat în funcția de manager) și în defavoarea S.C. I. S.R.L. (societate comercială în cadrul căreia a avut calitatea de administrator, în perioada 23.06.2014 – 17.07.2014), respectiv pentru a favoriza S.C. N. S.R.L.” (fila nr. 142 din rechizitoriu).

II.1.2.1. Cu referire la **S.C. E. S.R.L. Iași**, procurorul reține următoarele:

“În cursul lunii august 2014, A. (fiul inculpatului A.) îl contactează telefonic pe martorul D. (administrator al S.C. E. S.R.L. Iași), cu care deputatul A. discutase anterior, în numele firmei sale, S.C. I. S.R.L., despre încheierea unui contract de prestări servicii de pază, cei doi – A. – fiul și martorul D. – întâlnindu-se și stabilind detaliile contractului ce urma a fi perfectat; la momentul semnării contractului, martorul a observat faptul că denumirea firmei prestatoare nu este cea cunoscută de el, S.C. I. S.R.L., ci S.C. N. S.R.L., fiind convins că ori firma I. și-a schimbat numele, ori este vorba tot despre o firmă a deputatului A. (aspectele prezentate mai sus rezultă din declarația martorului D.)” (fila nr. 142 din rechizitoriu).

Contrar celor reținute de către Parchet, din analiza declarațiilor martorului D. (făcută la pct. II.1.1.3 din prezenta sentință), a rezultat că, din discuția purtată cu fiul deputatului, D. a ajuns la concluzia că S.C. N. S.R.L. aparține deputatului, însă *fiul acestuia din urmă nu i-a spus explicit acest fapt și că, în momentul în care l-a apelat pe deputatul A., nu i-a solicitat, în mod expres, încheierea unui contract cu S.C. I. S.R.L.*

Martorul a presupus că ar exista o legătură între deputat și S.C. N. S.R.L. datorită succesiunii acțiunilor în timp și a faptului că a fost apelat telefonic de fiul inculpatului.

Din depozițiile martorului D. nu rezultă că inculpatul A. (fiul) ar fi discutat cu primul despre societatea I. ori că s-ar fi pus problema încheierii vreunui contract cu această firmă.

În consecință, având în vedere că S.C. E. S.R.L. nu a avut niciodată încheiat un contract de prestări servicii de pază cu I., acuzația conform căreia A. (fiul) ar fi acordat ajutor tatălui său la negocierea și încheierea unui contract în numele N. și în scop contrar intereselor I., nu se confirmă.

II.1.2.2. În ceea ce privește **S.C. R. S.A. Bârlad**, procurorul reține că: “în vara anului 2014, inculpatul A. (fiul inculpatului A.) negociază, atât în numele tatălui său, cât și alături de acesta, cu reprezentanții S.C. R. S.A. Bârlad atât încetarea relațiilor contractuale dintre această societate comercială și S.C. I. S.R.L., cât și continuarea colaborării cu o altă firmă de pază a deputatului A. (aspectele prezentate mai sus rezultă din declarațiile martorilor G., F. și K.).

De asemenea, din conținutul unei convorbiri telefonice pe care o poartă inculpatul A. (fiul inculpatului A.) cu martorul F. la data de 24.09.2014, la ora 14:30:54, rezultă faptul că între cele două părți a avut loc o serie de întâlniri anterioare și că se pregătește participarea deputatului A., asociat în cadrul S.C. I. S.R.L., la negocierile pentru încheierea contractului de pază cu noua firmă” (filele nr. 143 – 148 din rechizitoriu).

Analiza depozitiilor martorilor G., F. și K. s-a efectuat la pct. II.1.1.6 din prezenta hotărâre. Cei trei martori, prin declarațiile date în ambele faze procesuale, au relevat aspecte favorabile inculpaților A. (tatăl și fiul), și anume că, inculpatul A. nu a fost implicat în procedura de reziliere a contractului cu S.C. I. S.R.L. și nici în ceea ce privește încheierea unui nou contract cu S.C. N. S.R.L., ci dimpotrivă, a făcut demersuri, alături de fiul său, coinculpatul A., administrator statutar al S.C. I. S.R.L., în perioada 23.06.2014 – 17.07.2014, pentru salvarea contractului de prestări servicii de pază și pentru a găsi o soluție legală de a plăti salariile agenților de pază care își desfășurau activitatea în cadrul S.C. R. S.A. Bârlad.

Nu în ultimul rând, analizând conținutul convorbirii telefonice purtate de inculpatul A. (fiul) cu martorul F., la data de 24.09.2014, ora 14:30:54, Înalta Curte nu identifică niciun element de natură a contura o activitate infracțională a inculpatului.

Prin urmare, și în cazul acestui act material, probele administrate în cauză dovedesc netemeinicia acuzației formulate.

II.1.2.3. În ceea ce privește **S.C. B. S.R.L.**, procurorul reține că: “în vara anului 2014, inculpatul A. (fiul inculpatului A.) reprezintă S.C. N. S.R.L. la încheierea contractului de prestări servicii de pază cu S.C. B. S.R.L., ulterior momentului în care tatăl său negociase cu administratorul societății comerciale beneficiare termenii contractuali (aceste aspecte rezultă din declarația martorului O.)” (filele nr. 148 – 149 din rechizitoriu).

Analiza declarațiilor martorului O. a fost efectuată, de către Înalta Curte, la pct. II.1.1.7 din prezenta hotărâre, concluzionându-se că martorul a relevat elemente favorabile inculpatului A., și anume: că a fost interesat de salvarea relației contractuale dintre S.C. I. S.R.L. și S.C. U. S.R.L. Iași, că efectua orice demersuri legale posibile pentru plata salariilor agenților de pază (solicitarea ca facturile să fie plătite în numerar nu are conotație penală), că martorul O., după analizarea tuturor ofertelor, a considerat că oferta societății N. este cea mai bună, având în vedere prețul mai mic oferit, dar și dorința martorului de a asigura continuitate în ceea ce privește agenții de pază, cât și motive social umanitare, și că acesta din urmă nu cunoaște, cu certitudine, ce calitate avea inculpatul în cadrul S.C. N. S.R.L..

Voința unilaterală a societății beneficiare a serviciilor de pază a fost în sensul rezilierii contractului cu I., datorită imposibilității de a efectua plăți în conturile – blocate – ale societății prestatoare.

Faptul că inculpatul A. (fiul) a reprezentat S.C. N. S.R.L. la încheierea contractului de prestări servicii de pază cu S.C. B. S.R.L. nu are conotație de natură penală.

II.1.2.4. Referitor la **Complexul Muzeal Național Moldova Iași**, procurorul reține următoarele:

“În vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) și-a însoțit tatăl la biroul martorei S., manager al Complexului Muzeal Național Moldova Iași, căreia deputatul A. i-a adus la cunoștință faptul că banca a blocat conturile S.C. I. S.R.L., din cauza partenerului său de afaceri, solicitând plata în numerar a serviciilor de pază prestate de această firmă, de care a precizat că urmează a se ocupa în viitor fiul său; față de refuzul martorei de a efectua plăți cash și de

afirmația acesteia, referitoare la o eventuală reziliere, cu respectarea clauzelor contractuale, a contractului cu S.C. I. S.R.L., în cazul prestării necorespunzătoare a serviciilor de pază, deputatul A. a negociat modificarea contractului de prestări servicii de la S.C. I. S.R.L. la o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L., pe care a înființat-o cu ceva timp în urmă, afirmând că el tocmai făcea „trecerea directă” a contractelor mai multor beneficiari, de la S.C. I. S.R.L. la această nouă firmă. Propunerea formulată de către deputatul A. a fost respinsă de martora S. (împrejurările de fapt prezentate mai sus rezultă din declarația martorei S.)“ (fila nr. 149 din rechizitoriu).

Analiza depozițiilor martorei S. a fost efectuată, de către Înalta Curte, la pct. II.1.1.8 din prezenta hotărâre, concluzionându-se că rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L. s-a făcut din inițiativa martorei, ca urmare a neprezentării unor agenți de pază la locul de muncă și că S.C. N. S.R.L. a participat la procedura de licitație și a fost declarată necâștigătoare, contractul de pază fiind încheiat de beneficiar cu S.C. P. S.R.L..

Discuțiile pe care le-a purtat inculpatul A. cu martora reprezentau simple discuții de afaceri și aveau drept scop încercarea inculpatului de a salva contractul de prestări servicii de pază pentru societatea prestatoare I. S.R.L., iar solicitarea de plată în numerar a facturilor nu se circumscrie elementului material al infracțiunii de care este acuzat.

Prezența fiului inculpatului, respectiv, inculpatul A., la discuție, a fost generată de calitatea acestuia din urmă, la acel moment, de administrator al S.C. I. S.R.L.. Din acest punct de vedere, se constată că martora S. a precizat, în mod expres, în faza de urmărire penală, la data de 20 ianuarie 2015, faptul că: “ ... la biroul meu a venit deputatul A. și fiul său cu același nume, ocazie cu care am discutat doar cu deputatul deoarece fiul său nu a intrat în discuție ... “.

Decizia de reziliere a contractului cu I. a aparținut, în mod unilateral, martorei, datorită absenței de la serviciu a unuia dintre agenții de pază.

În fața Înaltei Curți, la termenul de judecată din data de 10 octombrie 2016, martora a precizat că, după rezilierea contractului cu I., nu a încheiat niciun contract cu N., că a organizat licitație în cadrul căreia s-a prezentat inclusiv societatea N., însă a câștigat S.C. P. S.R.L., care a oferit un preț mai mic și crede că această din urmă societate a preluat doi sau trei agenți de pază de la I., care erau oarecum și cazuri sociale.

În concluzie, se constată că prezența inculpatului A. fiul, în calitate de administrator statutar al S.C. I. S.R.L., la discuția purtată între tatăl său și martora S., nu are conotație penală.

II.1.2.5. În ceea ce privește **S.C. E. S.A. Iași**, procurorul reține următoarele:

“În vara anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) prezintă martorului G., administrator al S.C. E. S.A. Iași, noua sa firmă, respectiv S.C. N. S.R.L., și serviciile oferite de aceasta, după ce deputatul A. recomandase martorului încheierea unui contract de prestări servicii de pază cu firma nou înființată a fiului său, în cadrul unei discuții prin care se puneau bazele colaborării între cele două firme (a se vedea declarația martorului G.); ulterior, inculpatul A. (fiul inculpatului A.) convine cu martorul G. (director comercial la S.C. E. S.A. Iași) detaliile contractului și modalitatea de transmitere a documentelor între cele

două părți contractante (a se vedea declarația martorului G.)“ (filele nr. 149 – 150 din rechizitoriu).

Analiza depozițiilor martorilor G. și G. a fost realizată, de către Înalta Curte, la pct. II.1.1.9 din prezenta hotărâre, concluzionându-se că inițiativa rezilierii contractului de prestări servicii de pază încheiat cu I. a aparținut, în mod unilateral, martorului G., administrator al S.C. E. S.A., inițiativă pusă în executare prin intermediul directorului comercial al societății, martorul G., care a discutat, în mod direct, cu inculpatul A. – fiul despre încheierea unui nou contract cu S.C. N. S.R.L.

La momentul contactării inculpatului A. de către martorul G., în vederea discutării despre încheierea noului contract de pază cu S.C. N. S.R.L., deputatul I. a direcționat către fiul acestuia, întrucât acesta din urmă era cel care se ocupa de firma respectivă, și nu inculpatul A..

Și în această situație, decizia de reziliere a contractului a fost luată din cauza neplății salariilor agenților de pază, sens în care, martorul G. a precizat în fața instanței, la termenul din 10 octombrie 2016: “Știind că agenții de pază de la I. erau în urmă cu salariile l-am chemat pe deputat să îmi explice ce se întâmplă în cadrul firmei“. Ulterior rezilierii contractului cu I., martorul G. a arătat că “am solicitat oferte, firmele câștigătoare fiind N. și o altă firmă de pază, întrucât mi-am dorit să asigur paza non stop“.

II.1.2.6. Cu referire la **S.C. N. S.A. Iași**, procurorul reține că: “în toamna anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) și-a însoțit tatăl la o întâlnire de afaceri cu martorul H., administrator al S.C. N. S.A. Iași, ocazie cu care cei doi au solicitat martorului plata în numerar, în limita a 5.000 lei, a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul i-a dat curs) – aceste aspecte rezultă din conținutul declarației martorului H..

De asemenea, din convorbirea telefonică purtată la data de 02.09.2014, la ora 12:22:25 între inculpatul A. – fiul și martorul H. rezultă continuarea de către cel dintâi a negocierilor inițiate de tatăl său, inculpatul A., în vederea „transferării” de către beneficiar a contractului de pază de la S.C. I. S.R.L. la S.C. N. S.R.L.“ (filele nr. 150 – 152 din rechizitoriu).

Analiza acestui act material s-a realizat la pct. II.1.1.11 din prezenta hotărâre, Înalta Curte conchizând că solicitarea ca plata facturilor să se facă în numerar nu se circumscrie elementului material al infracțiunii de care este acuzat inculpatul, cu atât mai mult cu cât, această modalitate de plată era stipulată în cuprinsul clauzelor contractuale, iar plata în numerar s-a făcut în limita prevăzută de lege.

Totodată, analizând conținutul convorbirii telefonice purtate de inculpatul A. (fiul) cu martorul H., la data de 02.09.2014, ora 12:22:25, Înalta Curte nu identifică niciun element de natură a contura vreo activitate infracțională a inculpatului.

II.1.2.7. În ceea ce privește **S.C. E. S.A. Iași**, procurorul reține că: “în luna octombrie 2014, A. (fiul inculpatului A.) a transmis martorului S., director general al S.C. E. S.A. Iași, solicitarea deputatului A. ca facturile emise de S.C. I. S.R.L. să fie achitate în numerar, întrucât conturile societății erau blocate,

solicitare respinsă de către martor (aspectele descrise mai sus reies din declarația martorului S.)“ (filele nr. 152 – 153 din rechizitoriu).

În primul rând, astfel cum s-a mai arătat în considerentele prezentei hotărâri (a se vedea, în acest sens, supra, pct. II.1.1.2, II.1.1.7, II.1.1.8, II.1.1.11 și II.1.1.13 din sentință), solicitarea de plată în numerar a facturilor nu are semnificație penală. În plus, potrivit pct. VII.1. din contractul de prestări de servicii nr. 6110/30.12.2013, încheiat între I. și S.C. E. S.A., contravaloarea facturii poate fi achitată prin dispoziție de plată, cec sau numerar.

Analiza acestui act material s-a realizat la pct. II.1.1.12 din prezenta hotărâre, Înalta Curte conchizând că motivul rezilierii contractului cu S.C. I. S.R.L. nu a fost determinat de către inculpatul A., ci de faptul că agenții de pază nu se mai prezentau la locul de muncă.

Astfel, nemulțumit de lipsa agenților de pază de la mai multe obiective, martorul S. (director general în cadrul S.C. E. S.A. Iași) preciza în fața Înaltei Curți, la termenul din 07 noiembrie 2016, faptul că:

“...Din verificările efectuate de către inspectorii din cadrul firmei mele, noaptea la mai multe obiective am constatat că agenții nu se aflau la posturile lor. Acesta a fost și motivul rezilierii contractului cu I., pentru nerespectarea clauzelor contractuale.

Din câte știu m-am deplasat special la sediul I. să discut despre situația creată și anume lipsa de la posturi a agenților de pază, cred că am făcut și o informare scrisă, în acest context A. fiul mi-a spus că nu au bani să plătească salariile paznicilor și mi-a cerut plata cash a facturii”.

De altfel, problema neplății salariilor agenților de pază este confirmată și de contabilul societății I., martora I. care, audiată în fața instanței, la termenul din 26 septembrie 2016, a precizat că:

“...Prin iulie 2014 cred, am primit o adresă din partea băncii din care rezulta că au fost blocate conturile și nu mai puteau fi efectuate operațiuni.

Știu că o parte din firmele cu care I. avea contract au făcut și plăți în numerar, datorită situației cu blocarea conturilor. Este vorba despre SCM M., I.

Sumele primite cash au fost folosite pentru plata parțială a salariilor.

Nu mi-au fost solicitate sume cash de către A. tatăl sau fiul din casieria societății.

În acea perioadă știu că agenții erau foarte nemulțumiți și întrebau când o să-și primească salariile restante.

Fac precizarea că plata salariilor se făcea prin bancă și dat fiind că societatea avea conturile blocate, singura plată ce putea fi făcută era doar cu sumele de bani încasate cash.

Începând cu luna august 2014 nu au mai fost plătite salariile angajaților...”.

Totodată, problema neplății salariilor agenților de pază din cadrul I. este confirmată și de către martorul N. (primarul comunei, județul Suceava), audiat în fața instanței la data de 26 septembrie 2016, dar și de o mare parte dintre persoanele în discuție, agenții de pază I., respectiv, martorii R., M., E., G., R., A., C., J., M., etc., audiați în faza de cercetare judecătorească la termenele din 21 noiembrie 2016, 23 ianuarie 2017, 06 februarie 2017, 06 martie 2017, 15 mai 2017 și 26 iunie 2017.

În sfârșit, neplata salariilor agenților de pază a fost menționată și de martora D., director economic în cadrul S.C. I. S.R.L., care a precizat în faza de cercetare judecătorească, la termenul din 21 noiembrie 2016, faptul că:

“...Din iulie 2014, când am plecat de la I. am aflat că nu s-au mai plătit salariile angajaților. Până la acel moment nu fuseseră niciodată probleme cu plata salariilor...”

Nu în ultimul rând, Înalta Curte reține, în completarea celor constatate la pct. II.1.1.12 din prezenta sentință, că după rezilierea contractului cu S.C. I. S.R.L., E. S.A. (societate comercială cu capital de stat), a organizat o *licitație directă* în urma căreia oferta N. a fost declarată câștigătoare, *în baza criteriului celui mai mic preț oferit*.

II.1.2.8. Cu referire la **S.C. I. S.R.L. Iași**, procurorul reține următoarele:

“În luna decembrie 2014, A. (fiul inculpatului A.) a solicitat, alături de tatăl său, martorul B., consilier juridic în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., pe motiv că firma avea probleme financiare, ca urmare a disensiunilor dintre asociați, fiindu-i blocate conturile bancare (solicitare căreia martorul nu i-a dat curs, neavând putere de decizie în privința modalității de efectuare a plăților). În cadrul aceleiași întâlniri (întâlnire calificată de martor ca fiind „o discuție comercială”, „o negociere normală”), cei doi – tată și fiu – au negociat cu martorul B. rezilierea de către S.C. I. S.R.L. Iași a contractului de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unui nou contract cu o altă firmă de pază deținută de cei doi, respectiv S.C. N. S.R.L., firmă despre care deputatul A. a dat asigurări că este de încredere, are autorizațiile necesare, prezentând documente justificative în acest sens și precizând că va practica aceleași prețuri ca cele practicate până atunci în relația contractuală cu S.C. I. S.R.L. (împrejurările de fapt prezentate rezultă din declarația martorului B.)“ (filele nr. 153 din rechizitoriu).

Argumentele prezentate anterior cu privire la lipsa unei conotații penale a „faptei” constând în solicitarea plății în numerar a contravalorii facturilor, rămân perfect valabile, cu mențiunea că această modalitate de plată era prevăzută legal în contractul de prestări servicii încheiat între cele două societăți comerciale, iar pentru plățile astfel efectuate erau emise chitanțe doveditoare.

În acest sens, pledează și depoziția martorului B. care, audiat în fața instanței, la termenul din 07 noiembrie 2016, a arătat că:

„Verificând am observat într-adevăr în contabilitatea societății că au fost făcute și plăți în numerar cu chitanțe și facturi”.

În plus, contrar susținerilor acuzării în sensul că s-ar fi negociat cu martorul B. rezilierea contractului cu I., Înalta Curte constată că acesta nu reprezenta un for decizional în activitatea societății I., ci era angajat în muncă, în calitate de *consilier juridic*, având așadar statutul de salariat.

În această calitate, consilierul juridic oferă consultanță și asigură reprezentarea persoanei juridice în serviciul căreia se află, apără drepturile și interesele acestora în raporturile lor cu autorități publice ori instituții de orice natură, precum și cu orice persoană juridică sau fizică, română sau străină, avizând și contrasemnând actele cu caracter juridic, în condițiile legii.

În acest sens, martorul a precizat că *a semnat noul contract numai după ce s-a sfătuit cu asociații I.*, cărora le-a aparținut așadar

decizia de reziliere a contractului cu I. și de încheiere a unui nou contract de prestări servicii de pază.

II.1.2.9. În ceea ce privește **S.C. R. S.R.L.**, procurorul reține următoarele:

„La sfârșitul anului 2014, A. (fiul inculpatului A.) a solicitat, alături de tatăl său, martorului B., director al S.C. R. S.R.L., „schimbarea” contractului de prestări servicii de pază de la S.C. I. S.R.L., deputatul afirmând că își face o nouă firmă de pază, S.C. N. S.R.L. Datorită relațiilor vechi de amicitie cu deputatul A., reprezentantul S.C. R. S.R.L. a reziliat contractul de prestări servicii cu S.C. I. S.R.L. și a încheiat un nou contract cu S.C. N. S.R.L., contract ale cărui clauze au fost discutate, în principiu, cu deputatul A., care a dat asigurări în sensul că serviciile de pază vor fi prestate în aceleași condiții ca cele prestate până atunci de către S.C. I. S.R.L.; detaliile contractului au fost stabilite ulterior de inculpatul A. (fiul inculpatului A.) cu reprezentanții S.C. R. S.R.L. (a se vedea declarația martorului B.)” (filele nr. 153 – 157 din rechizitoriu).

Analiza acestui act material s-a realizat la pct. II.1.1.14 din prezenta hotărâre, Înalta Curte remarcând faptul că martorul B. a precizat în fața instanței de judecată că a aflat de la agenții de pază despre împrejurarea că aceștia din urmă nu își primeau salariile și că a decis, în mod unilateral, să rezilieze contractul cu S.C. I. S.R.L..

Totodată, martorul aflate despre S.C. N. S.R.L., tot de la agenții de pază din cadrul I., anterior discuției cu deputatul și cu fiul acestuia.

Martorul, potrivit propriei depoziții din 07 noiembrie 2016 dată în fața instanței, a luat decizia unilaterală de a rezilia contractul cu I. și a procedat în consecință, imediat după momentul în care a aflat de la agenții de pază că sunt probleme în cadrul firmei și că angajații nu își primesc salariile.

II.2. În ceea ce privește infracțiunea de „folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, prevăzută de **art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990**, reținută prin actul de sesizare în sarcina inculpaților **A. (...)** și **T.** sub forma *autoratului* și în ceea ce îi privește pe inculpații **A. (...)**, **R.**, **D.** și **P.**, în forma de participație penală a *complicității*, Înalta Curte are în vedere următoarele aprecieri de natură teoretică.

Potrivit art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 modificată, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani ori cu amendă *fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul, de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia (în sensul că societatea suferă pierderi patrimoniale sau daune de imagine) sau în folosul propriu al făptuitorului (avantajul este echivalent cu ceea ce a pierdut societatea sau alte persoane vătămate) ori pentru a favoriza o altă societate în care autorul faptei are interese, direct sau indirect (există o afiliere).*

Prin urmare, infracțiunea prevăzută în art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, în esență, este fapta unei persoane, care conduce sau controlează o societate, de a deturna în interes propriu sau al unei terțe persoane activele patrimoniale (bunurile, creanțele) sau imaginea (creditul pe piață) pozitivă a societății.

Infracțiunea se poate comite în două modalități normative: folosirea bunurilor societății și folosirea creditului societății, ambele modalități fiind condiționate de urmărirea: unui scop contrar intereselor societății; folosului propriu al făptuitorului ori favorizării unei alte societăți, în care făptuitorul are interese, direct sau indirect.

Folosirea bunurilor societății într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul propriu al făptuitorului ori pentru a favoriza o altă societate în care acesta are interese direct sau indirect constă în utilizarea activelor patrimoniale (bunurile mobile și imobile, inclusiv creanțele societare) în paguba societății respective și, uneori, în paguba asociaților, acționarilor sau creditorilor.

Prin *folosirea bunurilor societății în alte scopuri decât cele legale sau statutare* se înțelege *deturnarea acestora de la scopul pentru care au fost produse sau dobândite (obținerea de profit de către societate).*

Expresia “*bunurile societății*” are accepțiunea de lucruri cu valoare economică. Conform art. 535 din Codul civil, bunurile sunt lucrurile, corporale sau necorporale, care constituie obiectul unui *drept patrimonial*.

Folosirea creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul propriu al făptuitorului ori pentru a favoriza o altă societate în care acesta are interese direct sau indirect constă în utilizarea **resurselor financiare** (de natura creditelor) sau a **imaginii** societății împotriva intereselor acesteia ori pentru a obține beneficii personale sau pentru a avantaja o altă societate aflată în legătură comercială sau morală cu făptuitorul.

În practica judiciară și în unele dintre lucrările de specialitate, expresiei “*creditul de care se bucură societatea*” i se atribuie atât o semnificație patrimonială (resursele financiare sau credite propriu-zise), cât și o accepțiune de natură morală (încrederea în relațiile de afaceri, prestigiul în fața partenerilor de afaceri, recunoașterea sau imaginea în piața de profil, etc.).

Subiectul activ al infracțiunii este unul circumstanțiat sau calificat, iar *subiectul pasiv* este, de regulă, societatea comercială împotriva căreia se îndreaptă activitatea infracțională.

Urmarea imediată a infracțiunii este *crearea unei stări de pericol în raport cu activitatea societății comerciale*, existând uneori și un anumit rezultat concret, respectiv o pagubă materială.

În ceea ce privește *latura subiectivă*, legea prevede o „*vinovăție calificată*”, spre exemplu, făptuitorul prezintă, cu rea-credință, acționarilor, o situație financiară inexactă. Reaua credință trebuie echivalată cu noțiunea de „dol” din dreptul penal (*intenția directă, calificată prin scop*).

Practica judiciară și doctrina prezintă o serie de exemple în care bunurile unor societăți au fost folosite în scop personal și contrar intereselor acesteia, spre exemplu: folosirea unor sume de bani din patrimoniul societății pentru achiziționarea unor obiecte în interes propriu; folosirea capitalului uman pentru efectuarea unor lucrări în interes personal; derogarea de către manager, defavorizând societatea, de la prevederile unor contracte.

II.2.1. În temeiul acestor considerații de ordin teoretic, *în concret*, Înalta Curte reține că, prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 91 – 122), se reține în sarcina inculpatului A. (...), în calitate de *fondator* al S.C. I. S.R.L. Iași, faptul că:

“În perioada iulie – decembrie 2014, inculpatul A., persoană ce are calitatea de fondator al S.C. I. S.R.L. Iași, a folosit cu rea-credință bunurile și creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia și urmărind, totodată, să favorizeze alte societăți în care deputatul A. are interese direct sau indirect, respectiv societățile comerciale S.C. N. S.R.L. (societate care, începând cu data de 22.04.2015, și-a schimbat denumirea, în S.C. N. S.R.L.) și S.C. R. S.R.L.”.

Procurorul reține, ca element material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 modificată, comiterea faptei prin trei acțiuni (modalități normative) distincte, după cum urmează:

II.2.1.1. La filele nr. 91 – 99 din rechizitoriu se reține că: “inculpatul A. a determinat, fie direct (prin aducerea la cunoștință a unei situații reale – blocarea contului bancar al societății comerciale, ca urmare a disensiunilor existente între asociați – , pe care a prezentat-o ca fiind imputabilă administratorului revocat în acel moment, I., și ca periclitând normala desfășurare pe viitor a serviciilor de pază prestate de angajații S.C. I. S.R.L.), fie indirect (prin intermediul coordonatorilor de obiectiv din cadrul S.C. I. S.R.L., respectiv al inculpaților R. și D.), mai mulți parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (S.C. P. S.R.L., S.C.M.G.R. M. Iași, S.C. E. S.R.L. Iași, S.C. C. S.A. Iași, Primăria comunei, județul Suceava, S.C. R. S.A. Bârlad, S.C. U. S.R.L. Iași, Complexul Muzeal Național Moldova Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. N. S.R.L. Constanța, S.C. N. S.A. Iași, S.C. E. S.A. Iași, S.C. I. S.R.L. Iași, S.C. R. S.R.L.), beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită, să rezilieze contractele aflate în curs de derulare și să încheie contracte de prestări servicii cu o firmă de pază recomandată de inculpatul A. – S.C. N. S.R.L. – a cărei activitate o controlează în fapt, alături de fiul său, A. (aceste aspecte rezultă din conținutul declarațiilor martorilor S., I., D., C., N., F., G., O., S., G., G., G., I., H., S., B., B.)”.

De plano, Înalta Curte constată că, prin descrierea aceleiași situații de fapt, ca și în cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, Parchetul apreciază că, prin comiterea aceluiași acțiuni, inculpatul A. (...) a săvârșit și o doua infracțiune, distinctă de prima, și anume, aceea prevăzută și pedepsită de altă lege specială (art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990).

Altfel spus, Parchetul reia actele materiale analizate anterior în cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000 și consideră că acestea întrunesc și un act material unic al infracțiunii de folosire, cu rea-credință, a bunurilor și a creditului de care se bucură societatea, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Având în vedere observația de mai sus, desigur că *argumentele prezentate la pct. II.1.1.1. – II.1.1.16 din prezenta sentință rămân perfect valabile.*

Totodată, Înalta Curte constată că, deși Parchetul reține că *inculpatul A. a adus la cunoștința partenerilor de afaceri o situație reală* (blocarea contului bancar al S.C. I. S.R.L., ca urmare a disensiunilor existente între asociați), totuși concluzionează în sensul că “fondatorul A. folosește, cu rea-credință, situația financiară dificilă a societății comerciale I. S.R.L. ca pretext pentru

încheierea unor contracte de prestări servicii de pază de către S.C. N. S.R.L. cu beneficiari care derulaseră relații contractuale cu S.C. I. S.R.L. (precedată de rezilierea de către beneficiari a contractelor cu S.C. I. S.R.L., la sugestia deputatului S.C. I. S.R.L.)” (fila nr. 94 din rechizitoriu).

Sintetizând, Înalta Curte reține următoarele aspecte:

Toți beneficiarii serviciilor de pază și-au manifestat liber și în mod unilateral voința de a rezilia contractele de pază cu S.C. I. S.R.L.

Faptul că inculpatul A. a adus la cunoștința beneficiarilor serviciilor de pază ai S.C. I. S.R.L. o situație reală (blocarea conturilor societății și imposibilitatea achitării salariilor agenților de pază), dar și că există posibilitatea ca angajații acestei societăți să nu se prezinte la locul de muncă întrucât nu sunt plătiți, nu reprezintă o acțiune de determinare a societăților beneficiare de a rezilia contractele de pază.

Din acest ultim punct de vedere, Înalta Curte apreciază că inculpatul, în calitate de asociat al unei societăți comerciale, era abilitat și chiar dator să aducă la cunoștința partenerilor contractuali faptul că societatea întâmpina probleme de natură să afecteze calitatea serviciilor oferite, această atitudine reprezentând punerea în aplicare a principiului primordial în afaceri, care se referă la *loialitatea* față de partenerii comerciali.

Pe de altă parte, astfel cum rezultă din depozitiile martorilor enumerați de Parchet, aceste probleme au fost făcute publice prin mijloace mass-media, astfel încât, erau cunoscute de majoritatea beneficiarilor serviciilor de pază.

Totodată, se constată că încheierea contractelor de prestări servicii de pază cu S.C. N. s-a făcut, în majoritatea cazurilor, în mod natural, întrucât exista o cutumă în rândul beneficiarilor de a păstra agenții de pază cu care au dezvoltat o relație de-a lungul timpului.

Faptul că o parte dintre angajații S.C. I. S.R.L. au încheiat contracte de muncă cu S.C. N. S.R.L., după încetarea relațiilor contractuale cu prima societate comercială, a reprezentat motivul pentru care mulți dintre beneficiarii serviciilor de pază ai S.C. I. S.R.L. au continuat colaborarea cu S.C. N. S.R.L., și nu o pretinsă determinare a inculpatului A. a partenerilor contractuali.

Conchizând, Înalta Curte constată că inculpatul A. nu a făcut altceva decât să prezinte, cu loialitate, partenerilor comerciali ai S.C. I. S.R.L. o situație reală, pe care nu putea să o ascundă, iar aceștia au decis, în majoritate, inițierea unor relații contractuale cu S.C. N. S.R.L., întrucât doreau să continue colaborarea cu agenții de pază care lucraseră anterior în locațiile acestora.

Or, în aceste condiții, având în vedere că aspectele descrise în actul de sesizare a instanței nu se circumscriu elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, Înalta Curte constată că **acțiunea inculpatului nu constituie o faptă prevăzută de legea penală.**

II.2.1.2. La filele nr. 99 – 116 din rechizitoriu se reține că: “inculpatul A. a determinat, cu ajutorul inculpatului R. – coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. – și al inculpatei P. – șef al serviciului resurse umane din cadrul S.C. I. S.R.L. – , un mare număr de agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii R., R., D., M., M., O., E., G.), să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită, acțiune urmată de încheierea imediată (în aceeași zi) a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L.”.

Cu privire la această acțiune a inculpatului descrisă de Parchet, se constată că niciunul dintre martorii indicați de acuzare nu a discutat cu fostul deputat despre încetarea relațiilor contractuale cu S.C. I. S.R.L. și încheierea unor contracte de muncă cu S.C. N. S.R.L. (conform propriilor depoziții ale martorilor R., R., D., M., M., O., E. și G. date în ambele faze procesuale).

În plus, **salariații nu pot fi incluși în niciuna dintre cele două modalități normative (bunuri sau credit) ale elementului material al laturii obiective a infracțiunii, astfel cum au fost analizate în cadrul considerațiilor de ordin teoretic.**

Astfel, art. 10 din Codul Muncii (Legea nr. 53/2003, astfel cum a fost modificată și completată) stipulează următoarele: „*Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu*”.

Prin urmare, relația dintre angajator și salariat este una de natură contractuală, în care salariatul se obligă să presteze munca în schimbul unei remunerații. În aceste condiții, **salariatul nu poate fi considerat nici bun, nici credit, de care se bucură societatea.**

În consecință, având în vedere că salariații unei societăți comerciale nu se circumscriu elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, Înalta Curte constată că fapta nu este prevăzută de legea penală.

II.2.1.3. La filele nr. 116 – 119 din rechizitoriu se reține că: “începând cu luna iulie 2014 (moment în care a fost reziliat contractul dintre S.C. I. SRL și S.C. M. S.R.L., contract având ca obiect asigurarea frecvenței pentru comunicații) și până în prezent, inculpatul A. a pus la dispoziția S.C. N. S.R.L., cu titlu gratuit, utilizarea repetorului aflat în curtea locuinței sale (repetor aflat în proprietatea S.C. I. SRL), fapt ce reprezintă o folosire cu rea-credință a unuia dintre bunurile S.C. I. SRL într-un scop contrar intereselor acestei societăți comerciale, respectiv în scopul de a favoriza S.C. N. S.R.L., societate în care inculpatul A. are interese, atât direct, cât și indirect”.

Temeiul probator indicat de procuror în susținerea acuzației este declarația martorului L..

Or, încă din faza de urmărire penală (depoziție din data de 13 mai 2015), martorul precizează că, în anul 2014, a avut mai multe convorbiri telefonice cu inculpatul A.. În unele dintre aceste convorbiri, inculpatul i-a adus la cunoștință că va pleca la o altă firmă care asigură frecvență, respectiv la S.C. G. S.R.L. Iași, administrată de către O.. În urma mai multor discuții avute cu deputatul, cei doi s-au înțeles ca I. să nu mai plece la acea firmă pentru frecvență, martorul arătând că a fost nevoit să ofere inculpatului un pachet de servicii la același preț, dar mai avantajos pentru I..

În legătură cu precizarea inculpatului A., din cursul unei convorbiri telefonice purtate la data de 18.10.2014 („...și, gata, cu riscul de a omorî o firmă, am făcut alta. Am 70 % deja trecut în partea aia. Treaba e OK, da”), martorul a precizat că a realizat că este vorba de mutarea tuturor echipamentelor pe o altă firmă a deputatului, problemă care, însă, nu îl privea. În prezent, aflând despre situația I., cât și despre noua firmă, N., martorul a apreciat că, la

momentul respectivei convorbiri, inculpatul se referea la această trecere de la I. la N., dar nu i-a comunicat atunci martorului numele acestei firme noi.

A mai arătat martorul că, în toamna anului 2014, a primit vizita inculpatului A. – fiul, pe care nu îl cunoștea, acesta din urmă prezentându-se ca administrator la S.C. N., dar și ca fiu al domnului deputat. Atunci martorul a discutat cu fiul deputatului despre asigurarea frecvenței la Bârlad și la Iași, unde firma avea puncte de lucru, dar nu au reușit să concretizeze nimic în ceea ce privește achiziția de echipamente, ci doar cu privire la închirierea de frecvență.

Martorul a precizat că închirierea de frecvență presupune ca firma respectivă să aibă echipamentele ei sau să le achiziționeze/închirieze de la S.C. M. S.R.L., dar N. nu avea bani pentru astfel de achiziții, A. – fiul solicitând plata în rate, aspect cu care martorul nu a fost de acord. În acest sens, martorul a arătat că N. nu a beneficiat de frecvență de comunicații până în luna aprilie 2015, când au fost semnate două contracte de închiriere frecvență. Nici de această dată nu au achiziționat sau închiriat echipamente de la S.C. M.

La un moment dat, pe la începutul anului 2015, martorul L. a constatat că pe stațiile radio ale I. nu se mai comunică și I. nu mai asigură servicii de pază la sediul S.C. M. din, motiv pentru care, s-a interesat și a aflat că nu mai era posibilă compensarea cu facturile de pază, respectiv de servicii.

Deputatul A. a precizat, cu ocazia altei discuții telefonice purtate cu martorul, faptul că acel pachet la care se înțeleșeseră pentru I. va fi preluat de către noua sa firmă. Martorul L. nu a știut de la început despre ce firmă este vorba, dar a coroborat împrejurarea că la el a venit după frecvență fiul deputatului pentru S.C. N. S.R.L. cu faptul că nu a mai avut discuții cu domnul deputat A. pentru frecvența pentru noua sa firmă, astfel ajungând la concluzia că este vorba despre una și aceeași firmă, S.C. N. S.R.L., firmă despre care vorbea deputatul fără să-i dea numele.

Cu ocazia audierii în faza de urmărire penală, martorul a pus la dispoziția organelor de urmărire penală, în xerocopie, contractele anterioare semnate cu I., precum și fișa de client, din care rezultă că S.C. M. S.R.L. a încetat contractul cu I. în iulie 2014, precum și copie de pe autorizația emisă de ANCOM pentru frecvența respectivă.

Așadar, se constată că ***martorul L. nu relatează, în niciun moment, de utilizarea frecvenței S.C. I. S.R.L. de către S.C. N. S.R.L.***

Fiind audiat în fața instanței supreme, la termenul de judecată din data de 15 mai 2017, martorul a precizat că relația contractuală cu I. a constat în faptul că această firmă asigură martorului servicii de pază, iar acesta din urmă asigură I. frecvență de comunicație. ***Încetarea relației contractuale cu I. a avut loc datorită faptului că firma nu a mai asigurat serviciul de pază întrucât, practic, nu mai exista.***

Martorul a “trăit cu impresia” că fostul deputat A. este director și la N. pentru că îl cunoștea de multă vreme. Nu cunoaște cine era patronul N., deoarece din documentele de la registru nu rezultă acest lucru. Precizările făcute de către fostul deputat A. în convorbirea telefonică din 18.12.2014 nu sunt relevante pentru martor față de precizările mai sus făcute. Nu i-a solicitat fostul deputat A. să dea frecvența de comunicație a I. firmelor N. ori N..

Prin precizările făcute în cursul cercetării judecătorești, ***martorul***

specifică, în mod clar, că inculpatul A. nu i-a solicitat niciodată ca S.C. N. S.R.L. să folosească gratuit sau în orice alt mod, frecvența S.C. I. S.R.L..

Pe de altă parte, Înalta Curte constată că, din procesul-verbal de predare/primire întocmit la data de 12 iunie 2017 între E. SPRL, lichidatorul judiciar al S.C. I. S.R.L. și S.C. M. S.R.L. care predă repetoarul (modulul de transmisie frecvență radio proprietatea societății), înscris ce a fost depus la termenul de judecată din data de 09 octombrie 2017 (fila nr. 210, vol. VII, dosar instanță), reiese faptul că **repetorul, proprietatea S.C. I. S.R.L., nu era în funcțiune și a fost dezafectat încă din anul 2014, astfel că nu putea fi folosit de către S.C. N. S.R.L..**

S-a mai menționat și faptul că în cutia de gestionare a repetoarelor, mai sunt și alte repetoare ale S.C. M. S.R.L.. Astfel, din planșele foto anexate procesului verbal rezultă că, în containerul în care se afla repetoarul S.C. I. S.R.L., se găseau și alte astfel de echipamente, proprietatea S.C. M. S.R.L., care asigurau frecvența altor firme de pază.

Ca atare, ipoteza acuzării că s-ar fi folosit acest echipament de transmisie (repetor) – pus la dispoziție, cu titlu gratuit, de către inculpatul A. – în favoarea S.C. N. S.R.L. nu este probată în niciun fel, cu atât mai mult cu cât, S.C. M. S.R.L. putea să ofere frecvența radio societății N. pe oricare dintre echipamentele pe care le deținea în containerul aflat în curtea aparținând inculpatului.

Prin urmare, se constată că, și în această situație, **fapta nu este prevăzută de legea penală.**

Nu în ultimul rând, Înalta Curte constată că, **în cadrul pledoariei orale, dar și în cuprinsul notelor de concluzii depuse la dosarul cauzei, procurorul a arătat că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de folosire, cu rea-credință, a creditului societății în sensul exprimat de doctrina judiciară, solicitând a se observa că, prin creditul societății, se înțelege și creditul de care se bucură societatea prin încrederea terților în societate, capitalul său de imagine.**

Cu alte cuvinte, **cu ocazia dezbaterilor pe fondul cauzei, în condițiile art. 388 din Codul de procedură penală, Parchetul a identificat o nouă posibilă acțiune a inculpatului A. – modalitate normativă distinctă a infracțiunii în discuție – constând în folosirea, cu rea-credință, a creditului de care se bucură societatea, prin afectarea imaginii acesteia.**

Or, în conformitate cu prevederile art. 371 din Codul de procedură penală, care reglementează obiectul judecării, aceasta se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței – rechizitoriu sau încheierea de începere a judecării.

Posibilitatea extinderii procesului penal pentru alte fapte sau alte persoane ori chiar a acțiunii penale pentru alte acte materiale, în faza judecării, nu mai este o prerogativă recunoscută instanței de judecată. În acest sens, a se vedea, *mutatis mutandis*, C.S.J., s. pen., dec. nr. 4427 din 10 octombrie 2003, www.scj.ro: în accepțiunea art. 317 CPP (din 1968 – n.n.), prin faptă arătată în actul de sesizare nu se poate înțelege simpla referire la o anumită faptă menționată în succesiunea activităților unei persoane, ci descrierea acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, de a investi instanța, o

atare condiție nefiind îndeplinită decât în cazul când fapta arătată prin rechizitoriu este însoțită de precizarea încadrării ei juridice și de dispoziția de trimitere în judecată pentru acea faptă.

Astfel, *conflictul de drept penal care face obiectul judecării în primă instanță este limitat la fapta care l-a generat*, limitare ce decurge din principiul separației funcțiilor judiciare, potrivit căruia, instanța nu se poate sesiza din oficiu cu judecarea și soluționarea unui conflict de drept penal, trimiterea în judecată (aducerea acestui conflict în justiție), fiind atributul aproape exclusiv al procurorului (cu excepția situației în care judecătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea împotriva soluției de neurmărire sau de netrimitere în judecată, o admite, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele pentru care, în cursul cercetării, a fost pusă în mișcare acțiunea penală).

A doua limitare a obiectului judecării constă în *circumscrierea lui la fapta arătată în cuprinsul actului de sesizare a instanței*. Ratiunea limitării are ca efect inaptitudinea funcțională a instanței de fond de a judeca alte fapte cu privire la care ar reieși date în cursul cercetării judecătorești, chiar dacă între acestea și faptele deduse judecării ar exista o legătură substanțială. În aceste cazuri, instanța va trebui să sesizeze procurorul în vederea efectuării urmăririi penale și, eventual, trimiterii în judecată, într-un dosar distinct. **O astfel de ipoteză nu este incidentă însă în cauza de față, întrucât nu au reieșit date în cursul cercetării judecătorești cu privire la o altă "faptă", care să aibă o legătură substanțială cu faptele deduse judecării, ci procurorul reclamă faptul că, prin acțiunile inculpatului, descrise în rechizitoriu, sunt întrunite condițiile unei alte modalități normative (distincte însă de cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată) a infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.**

În aceeași ordine de idei, se constată că sunt pertinente și argumentele expuse în apărare de către inculpatul A., în sensul că, în condițiile în care, procurorul de caz nu a enumerat, printre posibilele acte materiale, și ipoteza folosirii, cu rea-credință, a creditului societății S.C. I. S.R.L., în sensul folosirii capitalului său de imagine, admiterea unei astfel de solicitări a Parchetului ar însemna extinderea, în mod nelegal, a acțiunii penale și s-ar încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al persoanei acuzate, prin prisma faptului că nu a fost cercetat și acuzat de o asemenea faptă și, prin urmare, nu a putut să formuleze o apărare eficientă.

Dincolo de alegațiile mai sus expuse, Înalta Curte constată că acțiunile inculpatului, astfel cum au fost descrise în rechizitoriu la filele nr. 91 – 122 și analizate la pct. II.2.1.1. – II.2.1.3. din prezenta hotărâre, nu au dus la utilizarea **imaginii** societății (încrederea în relațiile de afaceri, prestigiul în fața partenerilor de afaceri, recunoașterea sau imaginea în piața de profil, etc.) împotriva intereselor acesteia ori pentru a obține beneficii personale sau pentru a avantaja o altă societate aflată în legătură comercială sau morală cu inculpatul și, ca atare, **fapta nu este prevăzută de legea penală.**

Conchizând, cu privire la ***infracțiunea prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990*** reținută prin actul de sesizare a instanței în sarcina

inculpatului A. (...), Înalta Curte reține, în plus, și faptul că, în cauză, nu a fost probată nici reaua-credință cu care se presupune că a acționat inculpatul.

Astfel, atât rezilierea contractelor de prestări servicii de pază cu S.C. I. S.R.L. cât și încheierea noilor contracte, de același gen, cu S.C. N. S.R.L., de către societățile beneficiare, s-a făcut ca urmare a deteriorării situației comercial-financiare a I. și a manifestării de voință a partenerilor comerciali de a continua relațiile comerciale cu societăți solvabile și apte să presteze servicii de pază de calitate, în condiții de normalitate.

Totodată, migrarea agenților de pază de la o societate insolubilă la o firmă capabilă să le asigure salariile lunare, dar și manifestarea de voință a foștilor parteneri comerciali ai S.C. I. S.R.L. de a continua relația de muncă cu agenții pe pază pe care îi cunoșteau, au condus la încetarea contractului de muncă cu S.C. I. și încheierea unui contract de muncă cu o societate care îi putea plăti, în conformitate cu clauzele inserate în contractul individual de muncă.

II.2.2. Prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 122 – 141), se reține în sarcina inculpatului T. faptul că, în calitate de *director adjunct* al S.C. I. S.R.L. Iași (calitate cumulată, începând din luna septembrie 2014, cu funcția de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă în cadrul S.C. N. S.R.L.), “activitatea ilicită a inculpatului, de folosire cu rea-credință a bunurilor S.C. I. SRL și a creditului de care se bucură această societate, într-un scop contrar intereselor acesteia și pentru a favoriza S.C. N. S.R.L (societate comercială în cadrul căreia inculpatul are interese în mod direct), s-a desfășurat pe mai multe paliere, după cum urmează:

- folosind cu titlu gratuit, în perioada 27.08.2014 – 01.01.2015, în activitatea de pază desfășurată de S.C. N. S.R.L. – societate comercială în cadrul căreia are interese în mod direct, întrucât începând cu data de 11.09.2014 este angajat la S.C. N. S.R.L. pe postul de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă – autoturismele aparținând S.C. I. S.R.L. (autoturisme înscrisurate cu însemnele S.C. I. S.R.L. și având numerele de înmatriculare, și respectiv), inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, a folosit cu rea-credință bunurile societății S.C. I. S.R.L. Iași, într-un scop contrar intereselor acesteia și pentru a favoriza S.C. N. S.R.L. (societate care, începând cu data de 22.04.2015, și-a schimbat denumirea, în S.C. N. S.R.L.) – aceste împrejurări de fapt sunt relevate în cuprinsul declarațiilor martorilor D. și I.”.

Se constată că, din însăși formularea acuzației, rezultă că inculpatul T. a folosit, cu rea-credință, autoturismele aparținând S.C. I. S.R.L., înscrisurate cu însemnele acestei firme, într-un scop contrar intereselor acesteia și pentru a favoriza S.C. N. S.R.L..

În cauză, însă, nu s-a făcut dovada folosirii bunurilor, de către inculpat, cu rea-credință, adică cu intenția directă calificată prin scop, de a prejudicia interesele I. și de a favoriza N.

Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, folosirea bunurilor societății într-un scop contrar intereselor acesteia ori pentru a favoriza o altă societate în care făptuitorul are interese direct sau indirect constă în utilizarea activelor patrimoniale (autoturismele, în speță) în paguba societății respective. Prin folosirea bunurilor societății în alte scopuri decât cele legale sau statutare se

înțelege *deturnarea acestora de la scopul pentru care au fost produse sau dobândite (respectiv, de la obținerea de profit de către societate).*

Nu s-a făcut dovada interesului pe care l-ar avea inculpatul în cadrul N., Parchetul limitându-se doar la a menționa că, începând cu data de 11.09.2014, acesta era angajat și la S.C. N. S.R.L., pe postul de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă (în baza unui contract pentru două ore de muncă pe zi). Or, același interes îl avea inculpatul T. și în cadrul S.C. I. S.R.L., în cadrul căreia îndeplinea o funcție de conducere, anume, aceea de director adjunct.

În concret, se constată că autoturismele aparținând S.C. I. S.R.L. IAȘI au fost folosite de către angajații S.C. N. S.R.L., *inscripționate cu însemnele S.C. I. S.R.L. IAȘI*, conform depozițiilor martorilor D. și I., invocate de către Parchet în acuzare.

În acest sens, reținând apărările inculpatului T. coroborate cu depozițiile de martori, se constată că, prin folosirea însemnelor I., exista un interes ca piața serviciilor de pază să perceapă firma, ca fiind activă.

De asemenea, se constată că S.C. N. S.R.L. a întreținut autoturismele (li s-a asigurat service-ul) și le-a alimentat, evitându-se astfel degradarea prin nefolosire, în condițiile în care, S.C. I. S.R.L. IAȘI avea conturile blocate de către asociata N. și, ca atare, se afla în incapacitate financiară de a întreține mașinile respective.

Față de considerentele expuse anterior, Înalta Curte constată că **fapta de a folosi autoturismele achiziționate în sistem leasing de către I. nu este prevăzută de legea penală.**

- “inculpatul T. a încheiat, în calitate de director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, contractul de prestări de servicii nr. 801/26.08.2014 și actul adițional la acest contract, din data de 27.08.2014, în baza căroră S.C. I. S.R.L. se obligă să execute în beneficiul S.C. N. S.R.L. serviciile de intervenție și dispecerat la obiectivele aparținând S.C. N. S.R.L., precum și să organizeze și să asigure paza transportului de bunuri și valori aparținând beneficiarului S.C. N. S.R.L. sau terțelor persoane cu care beneficiarul are relații contractuale, cu mijloacele de transport ale prestatorului S.C. I. S.R.L., în schimbul unui preț lunar derizoriu, de 100 lei RON fără TVA”.

În susținerea acestei acuzații, Parchetul reține punctual că, “în ceea ce privește prejudiciul produs S.C. I. S.R.L. prin acțiunea inculpatului T., descrisă mai sus, constatăm, în plus față de prejudiciul patrimonial concret (prejudiciu constând în încasarea unei sume derizorii cu titlu de contravaloare a cesiunii către S.C. N. S.R.L. a serviciilor de intervenție, dispecerat și pază a transporturilor), crearea unui ***prejudiciu de imagine*** ca urmare a folosirii de către inculpat, cu rea-credință, a bunurilor S.C. I. S.R.L., într-un scop contrar intereselor acestei societăți. Astfel, se remarcă faptul că acțiunile inculpatului T. (persoană de încredere a inculpatului A.) se înscriu în sfera mai largă a strategiei acestuia din urmă de a crea în rândul partenerilor comerciali o ***confuzie*** între cele două firme de pază, S.C. I. S.R.L. și S.C. N. S.R.L., confuzie ce vizează atât însemnele exterioare și persoanele care asigură serviciile de pază, cât și serviciile propriu-zise prestate beneficiarilor”.

Din nou, Înalta Curte constată că, în cauză, **nu s-a făcut dovada relei-**

credințe cu care ar fi acționat inculpatul T. la data încheierii contractului de prestări de servicii nr. 801/26.08.2014 și a actului adițional la acest contract, din data de 27.08.2014.

Reiterând argumentele de ordin teoretic expuse mai sus, în ceea ce privește infracțiunea în discuție, Înalta Curte reține că **folosirea bunurilor societății într-un scop contrar intereselor acesteia ori pentru a favoriza o altă societate în care făptuitorul are interese direct sau indirect presupune utilizarea activelor patrimoniale în paguba societății respective.** Conform art. 535 din Codul civil, bunurile sunt lucrurile, corporale sau necorporale, care constituie obiectul unui *drept patrimonial*.

Cu privire la fapta analizată, se constată că procurorul reține existența unui “prejudiciu patrimonial **concret** (prejudiciu constând în încasarea unei sume derizorii cu titlu de contravaloare a cesiunii către S.C. N. S.R.L. a serviciilor de intervenție, dispecerat și pază a transporturilor)”.

Or, prejudiciile patrimoniale sunt acelea *care au conținut economic, putând fi evaluate pecuniar*. Prejudiciul concret reprezintă *paguba, dauna precisă, bine determinată*. Însă, **procurorul nu arată care este cuantumul prejudiciului (care trebuia evaluat pecuniar, în mod precis și bine determinat) produs prin fapta ilicită a inculpatului, rezumându-se doar în a preciza că acesta constă în încasarea unei sume derizorii cu titlu de contravaloare a cesiunii către S.C. N. S.R.L. a serviciilor de intervenție, dispecerat și pază a transporturilor.**

Din actele și lucrările dosarului **nu rezultă că suma stabilită în contractul de prestări de servicii de pază, de 100 lei lunar fără TVA, doar pentru servicii din partea I. pentru intervenții la obiectivele N. este una derizorie, astfel cum susține Parchetul.** Dimpotrivă, Înalta Curte constată că încheierea contractului a fost benefică pentru ambele părți contractante, acestea având, de altfel, la îndemână, alte mijloace legale pentru rezilierea contractului respectiv, în ipoteza în care nu ar fi fost întocmit conform legii.

Audiat în fața instanței, la termenul de judecată din data de 28 martie 2016, inculpatul T. a precizat următoarele:

“În calitatea mea de director adjunct am încheiat un contract de prestări servicii din partea I. cu N. pentru intervenții la obiectivele N.. Fac precizarea că în cadrul N. eu întocmeam doar fișele de protecția muncii și prin urmare puteam încheia contractul despre care am făcut vorbire.

S-au mai adăugat în acest contract și alte obiective cum ar fi transport de valori și atunci contractului i s-a dat o valoare mai mare respectiv de 17.000 lei. Mașinile despre care se face vorbire în rechizitoriu nu aparțin I. ci aparțin N.. Autoturismele din contractul despre care am făcut vorbire nu sunt trecute în rechizitoriu.

Contractul de prestări servicii nu a fost în favoarea N. – ului pentru că la acea oră nu se mai încasa niciun fel de sumă de bani iar I. a mai funcționat în jur de 6 luni de la data încheierii contractului. Acest contract a favorizat deopotrivă ambele firme.

Acest pret de 100 lei lunar fără TVA a fost stabilit doar pentru un singur obiect de activitate din contract și anume pentru intervenții. Acest pret este folosit pe piața Iașului, pe piața firmelor de pază ca fiind un pret corect”.

În plus, Parchetul constată și existența unui *prejudiciu de imagine*, creat ca urmare a folosirii de către inculpat, cu rea-credință, a bunurilor S.C. I. S.R.L., într-un scop contrar intereselor societății.

În acest sens, Înalta Curte constată că acțiunea inculpatului, de a încheia un contract de prestări servicii de pază și un act adițional la acest contract, nu a dus la utilizarea *imaginii* societății (încrederea în relațiile de afaceri, prestigiul în fața partenerilor de afaceri, recunoașterea sau imaginea în piața de profil, etc.) împotriva intereselor acesteia ori pentru a avantaja o altă societate aflată în legătură comercială sau morală cu inculpatul.

Ca atare, Înalta Curte constată că fapta inculpatului T. de a încheia, în calitate de director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, contractul de prestări de servicii nr. 801/26.08.2014 și actul adițional la acest contract, din data de 27.08.2014, nu este prevăzută de legea penală.

- „inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L. Iași, a organizat, în vara anului 2014, proteste în rândul angajaților S.C. I. S.R.L. (organizare minuțioasă, ce includea chiar și distribuirea unor pancarte cu mesaje împotriva administratorului revocat), nemulțumiți din cauza neplății salariilor, în zilele în care era așteptat să vină la sediul firmei administratorul revocat, I., ocazii cu care T. le prezenta angajaților un fapt nereal, respectiv acela că I. ar fi singurul vinovat pentru situația creată în cadrul S.C. I. S.R.L.”.

În privința acestei acuzații, la același termen de judecată din 28 martie 2016, inculpatul T. a precizat:

“Nu am organizat greve, nu am redactat pancarte și nici nu am distribuit astfel de materiale. Le-am spus angajaților despre situația reală din cadrul firmei și anume că erau blocate conturile dar că se speră încă la o conciliere între cei doi asociați”.

În sprijinul acuzației, Parchetul a invocat depozițiile martorilor J., C. și E..

Martorul J. a arătat, în faza de urmărire penală, la 13 mai 2015, că nu a mai continuat relațiile contractuale cu I. deoarece nu își mai primea salariul și că a participat la două proteste ale agenților I. din perioada în care nu aveau plătite salariile.

A precizat martorul că protestele erau organizate de către inculpatul T. și coordonatorii de pază, oameni de încredere ai asociatului A.. Prima dată au fost chemați să li se dea salariile, dar nu s-a întâmplat acest lucru și a doua oară au fost chemați de către inculpatul T. căci venea I. la firmă și trebuia să țipe la el, deoarece li se spusese că acesta are banii firmei, dar I. nu s-a prezentat și, de altfel, nici nu avea voie să intre în firmă.

Martorul J. și-a menținut declarația dată anterior în cauză și în fața instanței, la termenul din 15 mai 2017.

Martorul C. a precizat în cursul urmăririi penale, la data de 14 mai 2015, că a participat la trei sau patru proteste ale angajaților I.. În fapt, erau chemați la firmă fără să li se spună ceva, iar acolo erau puși să îl aștepte pe administratorul I. care urma să vină cu banii și, *eventual*, să protesteze când vine acesta.

În fața instanței, la termenul din 15 mai 2017, martorul C. a precizat că și-a dat demisia de la I. în luna octombrie 2014, datorită faptului că, timp de trei luni, nu s-au plătit salariile; că nu i-a sugerat nimeni să plece de la I. la altă firmă

și că nu era vorba despre proteste ale angajaților, ci agenții de pază se strâneau când auzeau că este posibil să se plătească salariile

În cursul urmăririi penale, la data de 09 martie 2015, martorul E. a arătat că și-a dat demisia din cadrul I., deoarece nu mai primise salariul de aproximativ trei luni. În două sau trei ocazii, în vara anului 2014, coordonatorii i-au convocat, din ordinul conducerii societății (al domnului A.), pe toți angajații, la întâlniri între asociați, sub pretextul că vor avea prilejul să ceară plata salariilor restante. În fapt, erau îndemnați să se răzvrătească împotriva lui I., care se încerca să fie făcut răspunzător pentru situația creată.

La termenul din 06 februarie 2017, în cursul cercetării judecătorești, martorul E. a precizat că a plecat de la firma I., din proprie inițiativă, pentru că nu mai avea de lucru și nu a fost plătit integral. În vara anului 2014 nu a fost chemat de nimeni, din proprie inițiativă s-a prezentat la I. pentru a ridica o sumă de bani reprezentând un salariu restant și nu avea cine să îi sugereze să acționeze în vreun mod.

A mai arătat martorul că nici nu se cunoșteau între ei, deci nu avea cine să îl instige să protesteze.

Martorul M. a precizat în fața instanței de judecată, la termenul din 23 ianuarie 2017: “Niciodată nu am fost influențați, nici nu ni s-a sugerat vreodată să ieșim în stradă ori să protestăm împotriva conducerii I.”

Martorul D. a declarat în fața Înaltei Curți, la termenul de judecată din data de 06 martie 2017: “Nu știu să se fi organizat proteste cu referire la neplata salariilor”.

Martorul M. a precizat, la termenul din 21 noiembrie 2016: “Știu că datorită neplății salariilor angajații I. au organizat mai multe proteste și au dat și firma în judecată.

Nu am perceput ca acele proteste să fi fost organizate de cineva. Eu personal le-am caracterizat ca fiind spontane”.

În sfârșit, dincolo de depozițiile ambigue ale martorilor, în ceea ce privește existența ori nu a unor proteste a angajaților I. legate de neplata salariilor în cadrul firmei (proteste justificate, de altfel, în raport de situația creată), existența sau nu a unui organizator al acestor proteste și, în caz afirmativ, a identității acestui “organizator”, Înalta Curte constată că “fapta de a organiza proteste în rândul angajaților S.C. I. S.R.L., nemulțumiți de din cauza neplății salariilor” ***nu este prevăzută de legea penală.***

- “inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L., a prezentat, în luna decembrie 2014 (moment în care era deja angajat la S.C. N. S.R.L. pe postul de inspector în domeniul sănătății și securității în muncă), o ofertă de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. către unul dintre partenerii de afaceri ai S.C. I. S.R.L., respectiv martorul D. (reprezentant al S.C. G. S.R.L.), căruia i-a adus la cunoștință faptul – nereal – că S.C. I. S.R.L. s-ar fi transformat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. I. S.A. (societate comercială care administrează Centrul Comercial G.), în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L. (aspectele de fapt prezentate mai sus rezultă din declarația martorului D.)”.

Cu referire la această acuzație, inculpatul T. a arătat, în fața instanței, următoarele:

“Fac precizarea că G. nu a fost niciodată obiectiv al I. Este adevărat că administratorul D. m-a sunat și m-a întrebat dacă puteam să ducem un contract din partea I., am prezentat acestuia situația reală din cadrul firmei legat de conturile blocate, etc., sugerându-i că în acel moment I. nu era în măsură să ducă la bun sfârșit contractele deja încheiate.

Nu i-am prezentat niciodată martorului D. vreo ofertă din partea vreunei firme de pază. Cred că a ajuns să încheie contract cu N. datorită cunoștințelor pe care le avea în cadrul agenților de pază”.

Înalta Curte constată că *singura probă invocată de procuror în acuzare este depoziția martorului D.* (director general la S.C. I. S.A., care administrează Centrul Comercial G., fost I.), din cursul urmăririi penale, de la data de 12 martie 2015.

Or, din însăși depoziția martorului, la care face trimitere Parchetul pentru dovedirea acuzației, rezultă în mod clar că relațiile comerciale ale fostului I., cu S.C. I. S.R.L. Iași, au încetat în luna mai 2012 (imediat după incendiul produs la obiectivul pentru care se încheiasse contractul anterior de prestări servicii de pază).

Prin urmare, se reține în sarcina inculpatului T. faptul că, după trecerea unei perioade de doi ani și șapte luni de la încetarea contractului încheiat între fostul I. și S.C. I. S.R.L., în condițiile în care Centrul Comercial G. (deschis pe locul fostului SIRAJ, la data de 01 decembrie 2014) nu a avut niciodată încheiat vreun contract cu I., a prezentat, în luna decembrie 2014, “o ofertă de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. către unul dintre partenerii de afaceri ai S.C. I. S.R.L., respective, martorul D. (reprezentant al S.C. G. S.R.L.), căruia i-a adus la cunoștință faptul – nereal – că S.C. I. S.R.L. s-ar fi transformat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. I. S.A., în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.”.

Martorul a precizat, în mod clar, în depoziția invocată de procuror în acuzare, că se cunoștea cu inculpatul T. prin prisma relațiilor comerciale anterioare și că a luat legătura cu acesta pentru a discuta posibilitatea încheierii unui nou contract, fără a specifica faptul că își dorea neapărat încheierea noului contract tot cu I.

În continuarea declarației sale, martorul a arătat că inculpatul T. s-a prezentat la sediul S.C. I. S.A. cu o ofertă din partea N. S.R.L., martorul aflând astfel că I. s-a transformat în N.. A avut impresia atunci că I. nu mai există, deoarece toate persoanele pe care le știa din cadrul I. erau la N.. Întrucât i-a convenit oferta, a decis întocmirea contractului cu S.C. N. S.R.L.

Mai arată martorul că nu a discutat cu deputatul A. sau cu fiul acestuia în legătură cu relațiile contractuale cu I. sau cu N., că toate plățile s-au făcut prin cont bancar, că nu a cunoscut că în cadrul N. este implicat deputatul A. și că știa din presă și din alte discuții că în I. au fost probleme din cauza neînțelegerilor între acționari.

În fața instanței, la termenul de judecată din data de 03 aprilie 2017, martorul D. și-a menținut depoziția din faza de urmărire penală.

Nuanțându-și declarația dată anterior în cauză, martorul a arătat că, pe la sfârșitul anului 2014, având nevoie de servicii de pază, a luat legătura cu

inculpatul T. care i-a făcut o ofertă convenabilă și așa a încheiat contractul cu N.. În perioada derulării contractului cu I. a ținut legătura cu inculpatul T. care era unul dintre directorii societății comerciale, iar la sfârșitul anului 2014 a luat legătura tot cu acesta care, între timp, devenise director la N.. A încheiat contractul cu N. întrucât, pe lângă prețul cerut, convenabil, cunoștea și oamenii care erau cam aceeași cu cei care lucraseră la I.. Cunoscând lucrătorii de al I., la încheierea contractului cu N. și-a dorit aceeași agenți de pază și întâmplător s-a nimerit ca unul dintre agenții de pază să fie unul dintre cei care au fost la I..

A mai precizat martorul că, **atunci când a încheiat contractul cu N., din presă stia că I. se află în insolvență, iar în declarația de la urmărire penală s-a exprimat greșit că I. s-a transformat în N..**

Având în vedere aspectele analizate mai sus, Înalta Curte constată că fapta inculpatului T., de a prezenta, în luna decembrie a anului 2014, o ofertă de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. către martorul D. (reprezentant al S.C. G. S.R.L., societate care nu a avut și nici nu avea încheiat vreun contract cu S.C. I. S.R.L.), acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. I. S.A., **nu este prevăzută de legea penală.**

- “inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L., a prezentat, în cursul anului 2014, martorului N. (primar al comunei, județul Suceava) faptul – nereal – că S.C. I. S.R.L. s-ar fi transformat în S.C. N. S.R.L., pretinzând că ar fi vorba de aceeași firmă, acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul Primăria comunei, județul Suceava, în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.”.

Analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.1.1.5 din prezenta hotărâre (argumentele prezentate rămânând perfect valabile), din depoziția martorului N. rezultând că există posibilitatea ca încheierea unui nou contract cu N. să fi venit chiar în urma solicitării exprese a martorului, în justificarea interesului legitim al acestuia din urmă ca agenții de pază de la primărie să-și primească salariile.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte reține, în completarea celor constatate la pct. II.1.1.5 din prezenta sentință, în ceea ce privește convorbirea telefonică purtată între inculpații T. și A. (fiul) la data de 22.08.2014, orele 15:27:51, că această discuție nu oferă elemente de natură a contura o activitate infracțională a inculpatului, atâta timp cât martorul N. a notificat rezilierea contractului de prestări servicii de pază cu societatea I. S.R.L. încă din data de 07.07.2014.

În consecință, Înalta Curte constată că fapta inculpatului T., de a aduce la cunoștința martorului N. situația reală din interiorul firmei I. (blocarea conturilor societății, neplata salariilor agenților de pază), **nu este prevăzută de legea penală.**

- “inculpatul T., director adjunct al S.C. I. S.R.L., a semnat, la data de 15.07.2014, în numele S.C. I. SRL, contractul de vânzare-cumpărare având ca obiect achiziționarea de către S.C. I. SRL de la S.C. F. S.R.L. a unui număr de 6 containere, bunuri ce nu au fost folosite efectiv de S.C. I. SRL, cu toate că prețul vânzării a fost achitat, iar containerele au continuat să fie folosite, cu titlu gratuit, de către vânzător”.

Relativ la această acuzație, inculpatul T. a precizat următoarele:

“În baza referatelor făcute de către coordonatori și agenții de pază, am căutat pe piața Iașului și am găsit o societate care avea containere la vânzare la un preț avantajos. Am achiziționat 6 containere, urmând ca bunurile să fie duse în posturile de pază, posturi de pază care nu erau asigurate, le-am lăsat în depozitul vânzătorului, urmând să fie duse pe obiectiv. Într-o perioadă relativ scurtă contractele au început să fie reziliate și am rămas cu acele containere deja achiziționate”.

Din depoziția martorului C. (director în cadrul S.C. F. S.R.L.) dată în cursul urmăririi penale la 15 mai 2015, a rezultat că, în vara anului 2014, a avut mai multe discuții cu inculpații T. și A. – nu știe sigur dacă a discutat și cu deputatul A. – iar aceștia i-au spus că I. intenționează să achiziționeze un număr de 10 containere în vederea realizării de posturi de pază mobile. În fapt, era vorba despre niște containere ce sunt folosite sub formă de birouri/dormitoare mobile.

A arătat martorul că a negociat efectiv și s-a încheiat un contract de vânzare cumpărare, cu directorul I., inculpatul T.. S-a plătit avansul prin mai multe instrumente de plată emise de către S.C. A. și girate de către I., dar ulterior I., la predarea celor 10 containere, a invocat lipsa de fonduri și a menționat, prin intermediul inculpatului T., că dorește achiziționarea numai a 6 containere, fapt pentru care, crede martorul, s-a procedat la o stornare, întrucât nu se achitase toată suma, ci doar exact contravaloarea a 6 containere (aproximativ 3 miliarde lei vechi).

Martorul a precizat că predarea celor 6 containere către inculpatul T. s-a făcut la fața locului pe platforma S.C. T. S.R.L. – în curtea căreia se aflau containerele – și că a fost nevoit să mute containerele vândute I. în alte locații, în scopul de a nu mai plăti chirie, deoarece nu a prevăzut în contract când vor fi ridicate și nici că I. va plăti chirie.

A mai arătat martorul că, în fapt, cele 6 containere nu au fost folosite niciodată de către I.

În cursul cercetării judecătorești, la termenul din 06 februarie 2017, martorului C. și-a menținut declarația dată în faza de urmărire penală și a făcut următoarele precizări:

“...Știu că au existat anumite disensiuni între asociații firmei I., între angajați și chiar cu fostul administrator, martorul I.. Aceste containere au fost predate, însă nu au fost ridicate din curtea din Prin urmare, containerele nu au fost niciodată folosite de către I., datorită disensiunilor dintre asociați, în schimb acestea au fost ridicate în vara anului 2016, de către executorul judecătoresc C., însoțit de I...”.

Înalta Curte reține, în ceea ce privește achiziționarea celor șase containere, existența a numeroase referate/rapoarte de necesitate întocmite de personalul abilitat, în baza cererilor formulate de către personalul de pază, referate din cuprinsul cărora rezultă că achiziția era necesară pentru societatea I., în scopul de a fi folosite cabinele de către agenții de pază, ca să se schimbe, să servească masa sau să întocmească procesele verbale (filele nr. 77 – 87, vol. VII, dosar instanță).

Totodată, se constată că, **după achiziționare, containerele nu au fost folosite niciodată de către I. și au fost ridicate, în vara anului 2016, de către executorul judecătoresc.**

Nu în ultimul rând, Înalta Curte reține, în ceea ce privește convorbirea telefonică purtată între inculpatul A. și martorul C., la data de 06.08.2014, orele 13:06:06, că această discuție nu oferă elemente de natură a contura o activitate infracțională a inculpatului T., convorbire telefonică purtată, de altfel, ulterior datei la care se presupune că a fost comisă fapta penală, respectiv, 15.07.2014 (data semnării contractului de vânzare cumpărare).

În consecință, Înalta Curte constată că fapta inculpatului T., de a semna, în calitate de director adjunct, la data de 15.07.2014, în numele S.C. I. S.R.L., contractul de vânzare-cumpărare având ca obiect achiziționarea unui număr de șase containere, **nu este prevăzută de legea penală.**

În ceea ce privește încadrarea juridică a faptei de complicitate la infracțiunea de „folosire, cu rea-credință, a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea”, în formă continuată, reținute în sarcina inculpaților A. (...), R. și D., Înalta Curte constată următoarele:

În sarcina inculpatului A. (...) – *având în vedere răspunsul procurorului de caz formulat în scris la cererile și excepțiile invocate de către inculpat în procedura de cameră preliminară* – , a fost reținută comiterea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, în forma *unității naturale colective.*

Cele trei acțiuni prin care se presupune că a fost realizat elementul material al laturii obiective din structura infracțiunii de „*folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea*” nu sunt reținute în cuprinsul rechizitoriului ca fiind „modalități alternative de săvârșire a infracțiunii”, ci ca și acțiuni diferite, care constituie, în mod unitar, conjugat, o activitate de *folosire cu rea-credință a bunurilor sau a creditului de care se bucură societatea.*

Prin urmare, descrierea faptei, în ceea ce privește infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, reținută în sarcina inculpatului A. (...), corespunde încadrării juridice *într-o infracțiune unică, sub forma unității naturale colective, nefiind incidente prevederile art. 35 alin. (1) din Codul penal referitoare la unitatea legală de infracțiune, sub forma infracțiunii continuate.*

Astfel, *unitatea naturală colectivă de infracțiuni* există atunci când, prin mai multe acte care se unesc într-o singură acțiune, se produce un singur rezultat și, în consecință, o singură infracțiune.

O acțiune cuprinde mai multe acte atunci când actele respective sunt executate în mod continuu, adică printr-un proces execuțional unic.

Pentru ca acțiunea să cuprindă mai multe acte trebuie ca între acestea să nu existe întreruperi sau intervale de timp, care să fie nefirești în raport de natura infracțiunilor.

Pentru similitudine, în baza constatărilor mai sus expuse, având în vedere că, în privința inculpaților A. (...), R. și D. se reține *complicitatea la fapta comisă de autor* (inculpatul A. (...)), Înalta Curte apreciază că forma infracțiunii ar trebui să fie stabilită în același mod și, în consecință, încadrarea juridică

corectă a faptei, în ceea ce îi privește pe inculpații nominalizați anterior, este în *forma simplă* a infracțiunii prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, cu eliminarea prevederilor art. 35 alin. (1) din Codul penal referitoare la forma continuată.

II.2.3. *De plano*, Înalta Curte constată că, prin descrierea aceleiași situații de fapt, ca și în cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, Parchetul apreciază că, prin comiterea aceluiași acțiuni, inculpatul A. (...) a săvârșit și o doua infracțiune, distinctă de prima, și anume, aceea prevăzută și pedepsită de altă lege specială (art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990) (filele nr. 141 – 167 din rechizitoriu).

Altfel spus, Parchetul apreciază că actele materiale analizate anterior în cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza I-a din Legea nr. 78/2000, întrunesc și un act material unic al infracțiunii de folosire, cu rea-credință, a bunurilor și a creditului de care se bucură societatea, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Având în vedere observația de mai sus, desigur că *argumentele prezentate la pct. II.1.2. din prezenta sentință rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate*, motiv pentru care, Înalta Curte constată că fapta nu este prevăzută de legea penală.

II.2.4. Prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 168 – 170), se reține în sarcina inculpatului R. faptul că:

- “în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, inculpatul R. a intermediat încheierea, de către doi dintre vechii parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită) a unor contracte de prestări servicii de pază cu S.C. N. S.R.L., după cum urmează:

a). în vara anului 2014, acționând în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., inculpatul R. aduce la cunoștința martorului A., reprezentant al S.C. N. S.R.L. la punctul de lucru din Iași (fosta fabrică N.), faptul că în cadrul S.C. I. S.R.L. sunt probleme, întrucât firma s-a scindat în două, între cei doi asociați, precum și faptul că de la 1 octombrie 2014 serviciile de pază vor fi asigurate în continuare de o nouă firmă, rezultată prin trecerea agenților de la S.C. I. S.R.L. la noua firmă de pază, acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. N. S.R.L. Constanța, în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L. (aspecte ce rezultă din declarația martorului A.)”.

Analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.1.1.10 din prezenta hotărâre (argumentele prezentate rămânând perfect valabile), din depoziția martorului D., invocată de către Parchet în acuzare, rezultând că neînțelegerile dintre asociați au fost aduse la cunoștința sa de către inculpatul R. și că, la rândul său, l-a informat pe administratorul societății (martorul S.) despre situația din cadrul I., recomandându-i acestuia din urmă să încheie un contract cu S.C. N. S.R.L., societate rezultată din trecerea agenților de pază de la I. la noua firmă, astfel cum îi comunicase inculpatul R.

Cu ocazia audierii sale în fața instanței de judecată, la termenul din 14 martie 2016, inculpatul R. a precizat următoarele:

“Am fost chemat de către martorul A., reprezentant N. care mi-a comunicat că are probleme cu agenții de pază din cadrul I., care nu își mai făceau treaba. I-am explicat acestuia faptul că există probleme în societate și că agenții de pază nu mai sunt plătiți de cca 3 luni și l-am avertizat că este posibil ca aceștia să nu se mai prezinte la serviciu întrucât nu sunt plătiți. În aceeași perioadă am primit un fax de la N. care comunica I. că doresc să rezilieze contractul. Nu am discutat nimic cu martorul A. despre N. sau altceva, doar despre cele relatate mai sus.

La momentul despre care am vorbit anterior respectiv vara anului 2014 nu cunoșteam nimic despre firma N.”.

b). „în luna februarie 2015, cu ocazia intermedierei încheierii unui contract de prestări servicii de pază cu reprezentantul S.C. E. S.R.L., inculpatul R. aduce la cunoștința martorului M. faptul că denumirea S.C. I. S.R.L. s-ar fi schimbat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. E. S.R.L., în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L. (împrejurările de fapt prezentate mai sus rezultă din declarația martorului M.)”.

Cu privire la această acuzație, inculpatul R. a precizat, la același termen de judecată, următoarele:

“În prezent sunt coordonator la SC N..

Fac precizarea că în vara anului 2014 eram coordonator la I., iar în primăvara anului 2015 îmi dădusem demisia de la I. și devenisem coordonator la N...

...În februarie 2015, când s-a încheiat contractul între E. și N., eu eram angajatul acestei din urmă societăți, încă din toamna anului 2014.

Fac precizarea că am fost contactat de către martorul M., care mi-a comunicat că E. se ocupă de organizarea de evenimente, o dată sau de două ori pe an în Iași și că ar avea nevoie în februarie 2015 când organizează un târg de nunți de servicii de pază. I-am comunicat martorului faptul că nu mai lucrez la I. și că actualmente îmi desfășor activitatea la N. și acesta a fost de acord să îmi asigure servicii de pază. Ca să întăresc cele spuse arăt că și în 2016 același martor m-a contactat și mi-a solicitat servicii de pază din partea N.”.

Audiat în cursul urmăririi penale, la data de 12 februarie 2015, martorul M., administrator S.C. E. S.R.L. Iași înființată în anul 2002, a arătat că firma administrată de acesta are nevoie de serviciile unei firme de pază doar la momentul derulării unui eveniment, așa încât, contractul de prestări servicii de pază se încheie doar pe perioada evenimentului. Încă de la înființare, la evenimentele mari, a colaborat, pe linie de pază, cu S.C. I. S.R.L. Iași. În anul 2014 a colaborat cu I. pentru un singur eveniment, Târgul de Nunți “Ghid Mariaj” organizat în luna februarie. S.C. E. S.R.L. Iași ținea legătura cu directorul I. și cu un coordonator de pază, inculpatul R..

A mai arătat martorul că, în luna februarie 2015, a organizat următoarea ediție a târgului sus menționat, ocazie cu care, a luat legătura personal cu inculpatul R., care s-a prezentat la sediul firmei, au discutat necesarul de agenți de pază și când a intrat în posesia contractului pentru a-l semna, a sesizat că este vorba despre o altă firmă, și anume, S.C. N. S.R.L. Iași. Cu acea ocazie,

martorul a aflat că s-a schimbat numele din I. în N., fapt confirmat de către coordonatorul de pază R., care l-a asigurat că au rămas aceeași agenți de pază și aceeași structură.

A precizat martorul că nu a discutat niciodată cu deputatul A. despre contractele de pază.

În fața instanței, la termenul de judecată din data de 03 aprilie 2017, martorul a precizat că, contractul de prestări servicii de pază cu I. se încheia pe perioadă determinată, cu câteva zile înaintea evenimentului, și expira odată cu terminarea evenimentului și cu închiderea obligațiilor contractuale.

A arătat martorul că este posibil să fi avut o discuție cu inculpatul R. legată de schimbarea firmei, însă nu a dat importanță acestui aspect, pentru că se întâmplă des ca firmele să își schimbe denumirea.

Cu titlu de noutate, Înalta Curte constată că se reține în sarcina inculpatului R. un act de complicitate la infracțiunea săvârșită de autor (fostul deputat A.), fără ca autorului să i se impute o faptă de natură penală (o acțiune ilicită).

Or, complice, astfel cum s-a detaliat mai sus, este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută, în orice mod, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Deci, prin complicitate se înțelege, în general, *sprijinul dat de o persoană, în orice mod și prin orice mijloace, unei alte persoane cu prilejul săvârșirii unei fapte ilicite.*

Complicitatea, adică sprijinul dat de complice, capătă așadar relevanță din punct de vedere penal atunci când acel sprijin privește săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Activitatea complicelui, alăturându-se activității prin care autorul realizează acțiunea care constituie elementul material al faptei prevăzute de legea penală, acea activitate se angrenează în mod firesc în cauzalitatea, psihică sau fizică, a faptei.

Cerința de bază a complicității este să se fi săvârșit, în mod nemijlocit, de către o altă persoană (autorul) o faptă prevăzută de legea penală.

În plus, Înalta Curte constată că situația de fapt este similară ca și în cazul uneia dintre acțiunile imputate inculpatului T. Astfel, singura probă invocată de procuror în acuzare este depoziția martorului M. care a precizat, încă din faza de urmărire penală, în mod clar, că relațiile comerciale dintre cele două firme au încetat la finalizarea evenimentului din luna februarie 2014, întrucât contractul de prestări servicii de pază cu I. se încheia pe perioadă determinată, cu câteva zile înaintea evenimentului, și expira odată cu terminarea evenimentului și cu închiderea obligațiilor contractuale

Prin urmare, **se reține în sarcina inculpatului R. faptul că, după trecerea unei perioade de un an de la încetarea contractului încheiat între S.C. E. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. a prezentat, în luna februarie 2015, o ofertă de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. aducând la cunoștință “martorului M. faptul că denumirea S.C. I. S.R.L. s-ar fi schimbat în S.C. N. S.R.L., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a unui contract de prestări servicii de pază cu beneficiarul S.C. E. S.R.L., în defavoarea intereselor S.C. I. S.R.L.”.**

Martorul a precizat, în mod clar, în depoziția invocată de procuror în acuzare, că se cunoștea cu inculpatul R. prin prisma *relațiilor comerciale*

anterioare și că a luat legătura cu acesta pentru a discuta posibilitatea încheierii unui nou contract, fără a specifica faptul că își dorea neapărat încheierea noului contract tot cu I.

Mai mult, inculpatul R. nu putea să exercite activități în defavoarea unei societăți (S.C. I. S.R.L.) care nu mai putea activa, fiind deja inaptă, din punct de vedere financiar, de a mai presta servicii de pază partenerilor contractuali.

Or, așa cum rezultă din declarațiile celorlalți inculpați, exista o reală intenție de a păstra intact portofoliul de clienți și personalul societății pentru ca, în cazul în care neînțelegerile de la nivelul conducerii s-ar rezolva, să se poată continua activitatea de către S.C. I. SRL.

Având în vedere aspectele analizate mai sus, Înalta Curte constată că fapta inculpatului R., de a prezenta, în vara anului 2014 și în luna februarie 2015, două oferte de servicii de pază din partea S.C. N. S.R.L. către martorii D. și M., acțiune urmată de încheierea de către S.C. N. S.R.L. a două contracte de prestări servicii de pază cu beneficiarii S.C. N. S.R.L. și S.C. E. S.R.L., ***nu este prevăzută de legea penală.***

- “în cursul anului 2014, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, a acordat ajutor material inculpatului A., în activitatea de a determina un mare număr de agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii R., R., D., M., O.) ***să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită,*** acțiune urmată de ***încheierea imediată (în aceeași zi sau în ziua următoare)*** a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L.”.

Analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.2.1.2 din prezenta hotărâre (argumentele prezentate rămânând perfect valabile), Înalta Curte conchizând că ***salariații unei societăți comerciale nu se circumscriu elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990,*** motiv pentru care, ***fapta nu este prevăzută de legea penală.***

Punctual, cu referire la această acuzație, inculpatul R. a arătat, în fața instanței de judecată că: “fiind deja angajat la N., iar unii dintre foștii colegi cerându-mi sfatul, le-am sugerat să se angajeze în cadrul acestei firme de pază, însă nu i-am determinat și nici nu i-am sfătuit, din proprie inițiativă, ci numai pentru că mi s-a cerut ajutorul”.

A mai precizat inculpatul că a fost coordonatorul agenților de pază D., M. și R. și a fost cel care a “***hotărât desfacerea contractelor de muncă, motivat de faptul că D. și R. consumau băuturi alcoolice, iar M. furase un cântar de la un magazin***”.

De altfel, martorul R. a precizat, încă din faza de urmărire penală, la data de 03 iunie 2015, că ***și-a dat demisia de la I. în luna mai a anului 2014*** deoarece voia să plece în altă parte și a revenit la sediul I. în ***luna noiembrie,*** în încercarea sa de a fi ***reangajat*** ca și agent de pază; a discutat cu coordonatorul de pază R., a semnat contractul de muncă în aceeași zi, ocazie cu care, a constatat că va fi angajat pe firma N.; nu l-a interesat numele firmei.

În fața instanței, la termenul de judecată din data de 06 februarie 2017, același martor a precizat că: “prin luna august a anului 2014, nu mai rețin cu exactitate, au început problemele în cadrul I., în sensul că ***timp de vreo lună-***

două nu am mai primit salariul. În aceste circumstanțe eu mi-am dat demisia de la I. și apoi am început să îmi caut loc de muncă. Auzind de la foștii colegi că se fac angajări la N., cam în maxim 2 luni de la demisie, m-am prezentat în vederea angajării la noua firmă”.

Martorul R. a precizat în fața instanței, la termenul din 21 noiembrie 2016, că: “În momentul în care s-a înființat N., despre care am luat la cunoștință de la colegii mei, era și normal să ne angajăm acolo pentru că aveam nevoie de bani”.

Martorul D. a arătat, în cursul urmăririi penale, la data de 03 iunie 2015, că a fost contactat de către inculpatul R. care i-a spus că, pentru a nu risca să aștepte salariile restante, în condițiile în care conturile firmei erau blocate din cauza lui I., ar putea să se transfere la o altă firmă de pază, unde este angajat și inculpatul, respectiv, S.C. N.. Inculpatul i-a mai spus că nu va fi definitivă mutarea, ci doar până se rezolvă conflictul dintre deputatul A. și I.

Din depoziția martorului M., audiat în faza de urmărire penală, la data de 04 iunie 2015, a rezultat că și-a dat demisia de la I. în luna septembrie 2014 deoarece nu primise salariul pentru ultimele două luni și jumătate; a stat acasă vreme de două săptămâni, timp în care a susținut un examen pentru un post de brancardier la spitalul, dar nu a fost declarat admis; a fost contactat telefonic de către fostul coleg B., care i-a “spus că s-a înființat o firmă nouă de pază pe nume N., că sunt aceiași oameni în această firmă, ca și în cazul I. și că îi merge foarte bine acestei firme, cât și angajaților”

În continuare, martorul s-a deplasat la sediul I., unde a luat legătura cu fostul său coordonator de pază, R., care i-a spus că, în fapt, s-a schimbat numele I. în N. și că îl poate ajuta să se angajeze la firma nouă, unde era și inculpatul angajat, tot ca și coordonator de pază.

În fața instanței, la termenul din 23 ianuarie 2017, martorul a precizat că și-a dat demisia de la I. la data de 29 septembrie 2014 și s-a angajat la N. pe 24 octombrie 2014.

Martorul O. a arătat în declarația dată în faza de urmărire penală la 08 iunie 2015 că, în luna septembrie a anului 2014, inculpatul R. l-a întrebat dacă este de acord să fie transferat pe o altă firmă de pază, respectiv, S.C. N. S.R.L., spunându-i că este singura variantă pentru a intra în normalitate cu salariile. Martorul știa că între A. și asociatul său era un conflict și a preferat să se angajeze la o firmă unde se spunea că nu sunt astfel de probleme. Mai mult decât atât, i s-a spus că, trecând la firma N., se vor găsi soluții pentru a-i fi achitate restanțele salariale pentru perioada prestată la I..

La termenul de judecată din data de 06 februarie 2017, martorul a precizat că: “La acel moment eu am înțeles faptul că înființarea N. a reprezentat o intenție bună din partea conducerii I. pentru a oferi angajaților salarii sigure”.

Prin urmare, se constată și că situația de fapt expusă de Parchet nu se confirmă, cel puțin în privința martorilor R., R. (“eu nu am spus că R. mi-ar fi transmis, prin intermediul lui A., să ne transferăm toți angajații pe firma N.. Fac precizarea că, deși am semnat declarația de la DNA și am și scris de mână că am citit-o, nu am citit nimic” – declarație dată în fața instanței) și M..

În ceea ce îi privește pe martorii D. și O., aceștia au arătat, în mod clar, că

inculpatul R. le-a propus acel “transfer” de la o firmă la alta, având în vedere că nu mai erau remunerați pentru munca prestată, iar conturile I. erau blocate. Martorul D. a precizat că inculpatul i-a spus că nu va fi definitivă mutarea, ci doar până se rezolvă conflictul dintre deputatul A. și I., iar martorul O. a arătat că inculpatul l-a asigurat că este singura variantă pentru a intra în normalitate cu salariile. Acest din urmă martor a perceput faptul că înființarea N. a reprezentat o intenție bună din partea conducerii I. pentru a oferi angajaților salarii sigure.

II.2.5. Prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 170 – 172), se reține în sarcina inculpatului D. faptul că:

„În cursul anului 2014, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul S.C. I. S.R.L. Iași, inculpatul D. a acordat ajutor material inculpatului A. în activitatea de a determina mai mulți parteneri contractuali ai S.C. I. S.R.L. Iași (S.C.M.G.R. M. Iași, Complexul Muzeal Național Moldova, S. Iași), beneficiari ai serviciilor de pază prestate de societatea comercială amintită, să rezilieze contractele aflate în curs de derulare și să încheie contracte de prestări servicii cu S.C. N. S.R.L., după cum urmează:

a). în luna august 2014, inculpatul D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., administratorului S.C.M.G.R. M. Iași, I., plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L.; ulterior, transmite martorului I., administrator al S.C.M.G.R. M. Iași, rugămintea de a încheia un contract de prestări de servicii cu firma de pază nou înființată de către o parte a asociaților de la S.C. I. S.R.L., respectiv S.C. N. S.R.L. (aceste aspecte rezultă din declarația martorului I.)”.

Analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.1.1.2 din prezenta hotărâre, argumentele prezentate rămânând perfect valabile.

b). „în vara anului 2014, D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., managerului Complexului Muzeal Național Moldova plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., motivându-și solicitarea prin situația financiară dificilă a firmei, care avea conturile blocate (această împrejurare de fapt rezultă din declarația martorei S.)”.

Analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.1.1.8 din prezenta hotărâre, argumentele prezentate rămânând perfect valabile.

c). „în toamna anului 2014, D. solicită, în baza unei înțelegeri prealabile cu deputatul A., contabilului S. Iași plata în numerar a facturilor emise de S.C. I. S.R.L., expunând situația financiară dificilă a firmei, care avea conturile blocate, iar angajații nu își primeau salariile, pe fondul unor disensiuni între asociații S.C. I. S.R.L.; ulterior, comunică martorului A., contabil în cadrul S. Iași, faptul că S.C. I. S.R.L. este în insolvență și că activitatea acestei societăți va fi preluată de o altă firmă (aceste aspecte rezultă din declarația martorului A.)”.

Înalta Curte constată că se reține în sarcina inculpatului D., similar ca și în cazul inculpatului R., un act de complicitate la infracțiunea săvârșită de autor (fostul deputat A.), fără ca autorului să i se impute o faptă de natură penală (o acțiune ilicită).

Pentru motivul sus arătat, argumentele prezentate la pct. II.2.4.b) din prezenta sentință rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate.

În plus, Înalta Curte constată că singura probă invocată în apărare este depoziția martorului A. (contabil șef în cadrul S. Iași) care a arătat în faza de

urmărire penală, la data de 20 ianuarie 2015, că în toamna anului 2014, a aflat de la inculpatul D. că sunt ceva disensiuni între acționarii I., acesta din urmă prezentând martorului o hotărâre AGA.

A mai arătat martorul că inculpatul D. a fost cel care a solicitat plata cash pentru două sau trei facturi ale I. deoarece conturile erau blocate și angajații nu-și încasau salariile. Ulterior, inculpatul D. a comunicat că I. este în insolvență și că activitatea firmei va fi preluată de către o altă firmă. La scurt timp a expirat contractul cu I., fapt pentru care au primit mai multe oferte și la București a fost aleasă oferta S.C. N. în baza unei note de fundamentare a S. Iași.

Martorul a precizat că nu au existat întâlniri cu deputatul A..

În fața instanței, la termenul din 06 martie 2017, martorul A. a precizat că: “S. IAȘI nu are personalitate juridică și, ca urmare, aprobarea contractelor se face la centru, la București. Am primit nota de fundamentare transmisă de noi și aprobată de centru care cuprindea o selecție de trei oferte. Am ales N. pentru că oferea cel mai bun preț”.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește acțiunile imputate inculpatului D., Înalta Curte reține depoziția acestuia dată în cursul cercetării judecătorești, la termenul din 28 martie 2016, din cuprinsul căreia rezultă că, în calitate de coordonator de obiectiv în cadrul I., avea ca atribuții de serviciu, printre altele, urmărirea achitării la timp, cu respectarea legii, a contravalorii facturilor lunare și ținerea legăturii permanente cu beneficiarii serviciilor de pază pentru a rezolva eventualele litigii ce ar apărea. În momentul în care banca i-a anunțat, prin intermediul unui fax, că a închis conturile către beneficiari, s-a deplasat la firma SCMGR M. IAȘI, unde a explicat secretarei aspectul apărut în cadrul firmei I., iar la întrebarea secretarei cum procedăm în continuare cu banii, i-a sugerat acesteia să îi păstreze în seif sau să achite cash, cu respectarea clauzelor contractuale.

A mai arătat inculpatul că nu a stat de vorbă niciodată cu administratorul I. și nici nu a cerut încheierea unui nou contract de prestări servicii cu N.. Astfel de situații au apărut și în cadrul Complexului Muzeal Național Moldova unde a avut o discuție cu managerul acestuia despre o eventuală plată cash, însă a fost refuzat pe motiv că se lucrează numai cu trezoreria. În cadrul S. Iași nu s-a concretizat nimic, întrucât a fost reziliat contractul cu I.

Inculpatul a precizat că a comunicat contabilului șef A. faptul că, dacă ar exista vreo posibilitate legală ca plata să se facă cash, ar ajuta agenției de pază să își primească salariile și ar putea să solicite acest lucru consiliului de administrație. Până în luna noiembrie a anului 2014, când s-a reziliat contractul de prestări servicii de pază cu I., Studioul a achitat cash vreo trei luni. Nu a avut nicio discuție cu martorul A. despre faptul că I. este în insolvență și că activitatea acestei societăți va fi preluată de o altă firmă.

Prin urmare, se constată că, ulterior expirării contractului de prestări servicii de pază încheiat cu S.C. I. S.R.L., în baza unei note de fundamentare întocmite de S. IAȘI și a unei selecții de trei oferte aprobată de centru, de la București, întrucât S. IAȘI nu are personalitate juridică, a fost aleasă firma N., care oferea cel mai bun preț.

În raport de declarațiile martorului A., coroborată cu depoziția

inculpatului D., Înalta Curte reține că fapta acestuia din urmă de a comunica primului că S.C. I. S.R.L. este în insolvență și că activitatea acestei societăți va fi preluată de o altă firmă, **nu este prevăzută de legea penală.**

Totodată, argumentele prezentate anterior cu privire la lipsa unei conotații penale a „faptei” constând în solicitarea plății în numerar a contravalorii facturilor, rămân perfect valabile, cu mențiunea că această modalitate de plată era prevăzută legal în contractul de prestări servicii încheiat între societățile comerciale respective, iar pentru plățile astfel efectuate erau emise chitanțe doveditoare, motiv pentru care, **fapta nu este prevăzută de legea penală.**

II.2.6. Prin actul de sesizare a instanței (filele nr. 172 – 173), se reține în sarcina inculpatei **P.** faptul că:

În cursul anului 2014, în calitate de șef al serviciului resurse umane din cadrul S.C. I. SRL, actualmente inspector resurse umane la S.C. N. S.R.L., fostă S.C. N. S.R.L., a acordat ajutor material inculpatului A. în activitatea de a determina mai mulți agenți de pază angajați la S.C. I. S.R.L. (martorii D., M., O.) să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la societatea amintită, acțiune urmată de încheierea imediată (în aceeași zi sau în ziua următoare) a unor noi contracte de muncă persoanelor respective la S.C. N. S.R.L..

Ca și în cazul inculpatului R. (pct. II.2.4), Înalta Curte notează că, analiza acestei fapte s-a realizat la pct. II.2.1.2 din prezenta hotărâre (argumentele prezentate rămânând perfect valabile), conchizându-se că **salariații unei societăți comerciale nu se circumscriu elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990**, motiv pentru care, **fapta nu este prevăzută de legea penală.**

Cu referire la acuzația formulată de către Parchet, inculpata P. a arătat, în fața instanței de judecată, la termenul din 28 martie 2016 că: **“Nu am chemat și nici nu am sunat pe vreunul dintre agenții de pază și nu am determinat pe aceștia în sensul în care se arată în rechizitoriu”.**

Martorul D. a arătat, în cursul urmăririi penale, la data de 03 iunie 2015, că a fost contactat de către inculpatul R. care i-a spus că, **pentru a nu risca să aștepte salariile restante, în condițiile în care conturile firmei erau blocate** din cauza lui I., ar putea să se transfere la o altă firmă de pază, unde este angajat și inculpatul, respectiv, S.C. N.. **Inculpatul i-a mai spus că nu va fi definitivă mutarea, ci doar până se rezolvă conflictul dintre deputatul A. și I.**

A mai arătat martorul că, după ce a obținut fișa de cazier judiciar, s-a deplasat “la sediul I. unde R. și o doamnă pe nume I.” **i-au dat să semneze demisia de la I. și a semnat contractul de muncă cu N.** R. i-a spus să se prezinte tot la C. încă din prima zi ca și angajat al N..

În declarația dată în fața instanței, la 06 martie 2017, martorul D. nu face nicio referire la inculpata P., precizând că: “În calitate de coordonator serviciu de pază inculpatul R. mi-a sugerat să mă angajez la N., pentru a putea primi salariul și tot el a întocmit formalitățile de reangajare”.

În depoziția dată în faza de urmărire penală, la 03 iunie 2015, martorul M. arată că:

“În septembrie 2014, am fost încunoștințat de către doamna I. de la Serviciul Personal al I. despre faptul că trebuie să-mi dau demisia și să trec pe

firma N. deoarece au rămas aceeași angajați dar au trecut cu toții pe N., iar I. și-a schimbat în fapt denumirea în N.. Tot dânsa mi-a spus că N. este o firmă de pază a domnului deputat A., dar oricum eu aflasem acest fapt de la colegii care fuseseră transferați deja pe N.. Doamna I. mi-a dictat demisia și eu am semnat-o, urmând să fiu angajat la N. după 7 zile, ceea ce s-a și întâmplat.

În luna octombrie 2014 am fost chemat de către domnul V., acesta trimitându-mă la domnul T. care mi-a confirmat faptul trecerii I. pe numele N.”.

Audiat în fața Înaltei Curți la termenul de judecată din data de 26 iunie 2017, martorul M. a arătat următoarele:

“Fac precizarea că am lucrat în calitate de agent de pază în cadrul I. în anul 2012 și în perioada iunie - septembrie 2014, când mi-am dat demisia întrucât nu mi-au fost plătite salariile pe lunile iunie și august și banii de concediu pe 2014. Nu mi-a sugerat nimeni să îmi dau demisia.

Eu știam că inculpata P. era secretar la I.. Aceasta este cea care mi-a comunicat că N. este o firmă de pază a domnului deputat A., aspect pe care eu îl aflasem de la colegii care fuseseră transferați la N.. Inculpata P. este cea care mi-a și dictat cererea de demisie și mi-a spus că urmează să fiu angajat la N. după 7 zile, ceea ce s-a și întâmplat. În acel moment deja o mare parte din colegii mei de la I. fuseseră transferați la N.”

Martorul O. a arătat în declarația dată în faza de urmărire penală la 08 iunie 2015 că, în luna septembrie a anului 2014, inculpatul R. l-a întrebat dacă este de acord să fie transferat pe o altă firmă de pază, respectiv, S.C. N. S.R.L., spunându-i că este singura variantă pentru a intra în normalitate cu salariile. Martorul știa că între A. și asociatul său era un conflict și a preferat să se angajeze la o firmă unde se spunea că nu sunt astfel de probleme. Mai mult decât atât, i s-a spus că, trecând la firma N., se vor găsi soluții pentru a-i fi achitate restanțele salariale pentru perioada prestată la I..

A mai arătat martorul că, atunci când a revenit la sediul I. cu fișa de cazier judiciar, a discutat cu inculpata P., care i-a spus că trebuie să-și dea demisia de la I. și să semneze un nou contract cu N., întrucât așa este cursul normal al lucrurilor și așa trebuie procedat în mod legal.

Martorul a primit de la inculpată un formular cuprinzând cererea de demisie, pe care l-a semnat, la data de 23 octombrie 2014. Ulterior, a semnat și contractul cu N., pus la dispoziția sa tot de către inculpată, prima zi de muncă fiind 26 octombrie 2014.

La termenul de judecată din data de 06 februarie 2017, martorul a precizat că: “La acel moment eu am înțeles faptul că înființarea N. a reprezentat o intenție bună din partea conducerii I. pentru a oferi angajaților salarii sigure”.

Prin urmare, se constată și că situația de fapt expusă de Parchet nu se confirmă, în primul rând, pentru că niciunul dintre agenții de pază nominalizați în acuzare nu au fost *chemați* de către inculpata P., astfel cum susține Parchetul.

Pe de altă parte, Înalta Curte reține că martorii D. și O. au arătat, în mod clar, că inculpatul R. este cel care le-a propus acel “transfer” de la o firmă la alta, având în vedere că nu mai erau remunerați pentru munca prestată, iar conturile I. erau blocate.

De asemenea, martorul M. a precizat în fața instanței că și-a dat demisia de la I. întrucât nu i-au fost plătite salariile pe lunile iunie și august și banii de

concediu pe anul 2014, că nu i-a sugerat nimeni să își dea demisia, dar că, într-adevăr, inculpata P. l-a învățat să scrie cererea de demisie și l-a informat despre faptul că poate fi angajat în cadrul S.C. N. S.R.L., firmă despre care martorul aflase de la foștii săi colegi, care erau deja încadrați la această societate.

Așadar, se constată că, din probele administrate în ambele faze procesuale nu rezultă că inculpata P. i-a determinat pe agenții de pază sus menționați să înceteze, prin demisie, raporturile de muncă la S.C. I. S.R.L. și să încheie noi contracte la S.C. N. S.R.L.

Totodată, Înalta Curte constată că nu reiese nici ascendentul moral (rezultat din funcția deținută și pregătirea profesională net superioară), la care face trimitere Parchetul, pe care l-ar fi folosit inculpata în acțiunea de convingere a celor trei agenți de pază.

Față de considerentele expuse anterior, în baza art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, va schimba încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților A. (...), R. și D., după cum urmează:

- pentru inculpatul A. (...), din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- pentru inculpatul R., din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (7 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- pentru inculpatul D., din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu ref. la art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va dispune achitarea inculpaților:

- A. (...), pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 12 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (16 acte materiale) și de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- T., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- A. (...) pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 12 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale) și de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- D., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- R., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- P., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990.

În baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, va lăsa nesoluționată acțiunea civilă formulată de partea civilă N..

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

Onorariile parțiale cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși ai inculpaților, în sumă de câte 90 lei, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE :**

În baza art. 386 alin.1 din Codul de procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților A. (...), R. și D., după cum urmează:

- pentru inculpatul A. (...), din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- pentru inculpatul R., din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (7 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- pentru inculpatul D., din infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale), în infracțiunea prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990.

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu ref. la art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpaților:

- A. (...), pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 12 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (16 acte materiale) și de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- T. (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- A. (...), pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 12 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (9 acte materiale) și de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- D. (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- R. (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990;

- P. (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 272 alin. 1 lit. b din Legea nr. 31/1990.

În baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, lasă nesoluționată

acțiunea civilă formulată de partea civilă N..

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Onorariile parțiale cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși ai inculpaților, în sumă de câte 90 lei, rămân în sarcina statului.

Cu drept de apel, pentru procuror și părți, în termen de 10 zile de la comunicarea copiei minutei.

Pronunțată în ședință publică, azi, 12 decembrie 2017.

WWW.JURI.RO